

De Onkrant

Literaire Columns van de Tweede Bijbel

De Onkrant
Winterboek

De Onkrant
1970-2021

Winterboek
2021

De Onkrant – De gratis literaire krant van Nederland en België

De Onkrant – Ter publicatie en bespreking van de literatuur van de Tweede
Bijbel

De Onkrant – Omdat goede literatuur niet alleen maar voor de rijken is

inhouds-opgave :

1 het medicijn van de goede herder

2 De Maagd van Utenweil

3 Het Experiment

4 De Dromen van Niets

5 De Wonderplaatjes

6 De Ochtenden

7 is er leven na de dood ?

8 tekenfilm land

9 de veertiger jaren en de daarop wijzende dystopische literatuur

10 – 1940 – kallocaïne

11 de toetssteen en basis van het medicijn van de goede herder

12 – 1942 – de vreemdeling – het afbreken van de nazi computer

13 De Sprookjesmarkt

14 sleutel literatuur 1940-1945

- 15 Het Zwemparadijs
- 16 de muurbij 1-4
- 17 de bijenkorf
- 18 liefde is gratis koffie
- 19 de kallocaïne muren van de literalogische stad
- 20 suzie
- 21 paperguards
- 22 de onstad
- 23 het warme glas
- 24 de goede herder
- 25 graaf kiekendrecht van de bijlmer
- 26 de bijlmerreus
- 27 orion - de geestelijke wiskunde leraar van egypte - bespreking van het egyptische dodenboek
- 28 gejaagd door de k'w
- 29 de totem
- 30 De Toversleutel tot de Hemel
- 31 hermes en het geneesmiddel van de hemelse sociologische wiskunde in de strijd tegen de drugs-reuzen van totalitarisme en narcisme
- 32 hermes = here in ons allen
- 33 doe je hermes aan - kruis en kruit - de ontzegeling van de griekse mythologie - raadsels van de eerste en tweede wereldoorlog
- 34 de eerste en tweede wereld oorlog
- 35 morgen in de krant
- 36 geluk bij een ongeluk I-II
- 37 de haai van de amazone

het medicijn van de goede herder

Ik had een droom over Burtle Tux, een serie in de geestelijke wereld. Turtle is schildpad in het Engels, maar een Burtle is een vliegende schildpad, als een beeld van het geduld wat als loon vleugels heeft gekregen. Ook waren deze schildpadden soms gewapend. Er zaten ook roofschildpadden tussen.

Ik had een droom over de gids van Venezuela, een hongerland in Zuid-Amerika, en hij had de ogen van de goede herder. Ik sprak met hem en ik voelde een zware aandrang om hem te omhelzen, dus dat deed ik, en hij omhelsde mij ook. Hij gaf mij een apparaat wat elke 20 minuten een Peter Pan tune speelde, als beeld van het krijgen van vleugels door het kinderschap. Het apparaat werkte op een aantal hele kleine tonnetjes-achtige batterijen.

Ik was in een natuurstad met mijn broertje, en we liepen naar het centrum, en toen ging hij ergens naar binnen waar een jongen zat achter een bureau, wat ik door het raam kon zien. Ik ging toen ook naar binnen en ik zag allerlei mensen wachten die daar zaten. Ik vroeg : 'Is mijn broertje hier ?' Niemand antwoordde. Ik keek rond en zag mijn broertje niet meer.

Hoe komen we door de natuurstad tot de eigenlijke natuur ? Familie leden zoals broertjes, en dit was in de geestelijke wereld, zijn beelden van onze schaduwen, van onze vleugels. Uiteindelijk moeten we die zelf laten groeien door geduld en kinderlijkheid.

Het materialisme, waarin alles maar grijpt en daardoor z'n vleugels verliest, is een schijnrealiteit. Het zijn schaduwen. We moeten het namelijk zelf verdienen door geduld en kinderlijkheid. Het materialisme is vlees en zal door de insecten verslonden worden. Alleen de schildpadden zullen ontkomen, en zij moeten leren vliegen. Zo ontwikkelen ze ook hun wapens. Die mogen ook niet zomaar gegrepen worden, maar moeten groeien door geduld en kinderlijkheid, net als de vleugels. Zo ontwikkelen wij ook de ogen van de goede herder. En pas dan kun je iemand waarlijk omhelzen die deze ogen ook heeft. Daarbuiten is dat niet echt mogelijk, tenzij in de schijnwerkelijkheid, maar die zal worden

gegeten door de insecten. Burtle Tux is de grote oorlog van de vliegende schildpadden tegen de gehaaste schijnwerkelijkheid. De gids van Venezuela met de ogen van de goede herder was ook in dat leger. De natuursteden moesten ingenomen worden, opdat de mens zijn weg naar de natuur zou terugvinden. Er waren nog velen opgesloten.

Mensen gingen tot de kantoortjes van de wilde jongens in de natuursteden, maar niet iedereen had een zuiver hart met zuivere bedoelingen. Ik hoorde nog zoveel vooroordelend gefluister en geroddel in de wachtkamer. Het zijn mensen die voortijdig kennis hebben gegrepen, hebben gestolen of opgekocht. Kennis kunnen we alleen verdienen in geduld en kinderlijkheid, anders is de kennis bedorven en zal het de mens slechts vergiftigen. Zo vergiftigen ze ook elkaar. Burtle Tux is dus echt nodig.

Geduld is het geneesmiddel voor gebroken vleugels. Dit is een medicijn waarmee de goede herder werkt. In geduld onderga je wedergeboorte en wordt je weer tot kind. Geduld is onlosmakelijk verbonden met kinderlijkheid. Zo kan ook de valse, giftige kinderlijkheid overwonnen worden die maar niet op wil groeien in geduld. Het grist en graait maar. Het is tuk, houdt ziekelijk aan dingen vast en wil altijd meer. Daarom moet de mens van tuk tot tux gaan. Tux verklaart de oorlog aan ongeduld en hebberigheid en is in de onthechting door geduld. De valse, giftige kinderlijkheid van het niet willen onthechten in geduld zijn de schaduwen van de mens die hij moet afleggen. Het behoort niet tot het ware ik, het ware zijn, maar het is om de mens heen. Het moet nog verteerd worden. Het spel moet nog uitgespeeld worden, de puzzel gelegd. Het spijsverteringskanaal is het kanaal van de dromen. Hiertoe brengen de wilde jongens en de goede herders het medicijn. Hiertoe hebben ze hun kantoortjes in de natuursteden, als ambassadeurs van de wildernis. Alleen zij die geduld hebben mogen dit medicijn toepassen. Alleen zij komen uiteindelijk door de wachtkamers heen. Tux betekent dus oorlog in de geestelijke wereld. Burtle Tux leidt dus alles in goede banen. Er is voedsel voor iedereen. Er is zoveel koren om te oogsten. Als je op de velden gaat dan groeien daar nog allerlei schaduwen die nog verder verteerd moeten worden. De velden staan vol, maar de werkers zijn weinig. Alleen geduld is de weg, en op die weg ergens krijgt het geduld vleugels. Het is dus heel dankbaar werk uiteindelijk. Het is een heerlijk

moment waarop je hierin je vleugels ontvangt. Het is iets om voor te leven, iets om naar uit te zien. Dat is dan een ware wederkomst. Van wedergeboorte tot wederkomst.

De wilde jongens kennen dit geheim. Zij zijn de volgelingen van Peter Pan. Zij worden ook wel de verloren jongens genoemd, de lost boys, de verloren schapen, de eenlingen. Zij zijn in opleiding tot goede herder. Uiteindelijk kunnen ze dan net zo vliegen als Peter Pan. Peter Pan is slechts een beeld van hun eigen hogere zelf, een beeld van de wederkomst van het ware zelf. Uiteindelijk is dit een heerlijk medicijn. Eerst is het bitter, maar daarna proeft het als honing. Pas op voor de medicijnen die altijd zoet zijn. Burtle Tux moet nog gestreden worden. De wilde jongens hebben hun kantoortjes in de natuursteden. Ze hebben prachtige stemmen. Ik keek in de droom door het raam, en zag een wilde jongen achter een bureau zitten, en hij had een prachtig gezicht en een prachtige stem die ik heel iets kon horen. Het was een gezicht van liefde en empathie, van non-conformisme, van ongetemdheid, een gezicht wat kinderlijkheid uitdrukte, geen loze aardse mannelijkheid. Het was een gezicht van een andere wereld, heel geestelijk.

De Maagd van Utenweil

De maagd stond hoog op de toren.

Sjieke dames met waaiers en bepoederde gezichten trokken hun neus op toen er een meisje langsliep.

‘Ze stinkt, parbleu. Bah, wat een vies kind.’

Minachtende blikken wierpen ze het meisje toe. Ook maakten ze wegwijsbewegingen.

‘Ja, ze stinkt naar onverschilligheid. Dit meisje heeft niets op met de goede herder. Bah, wat vies en goor. Daar valt toch niet mee te leven. Ga weg, kind.’

Jij hoort hier niet.'

Het meisje begon te lachen, brutaal als ze was. En rende weg.

De Maagd van Utenweil weende hoog op de toren.

Het was een standbeeld.

De sjieke dames van Utenweil liepen haastig door, al roddelend, fluisterend, vol met oordelen naar hun onverschillige medemens. Ze hadden een grote haat naar de liefdeloosheid, en poederden zichzelf telkens om hier tegen bestand te zijn. Nee, dat hoorde niet bij hen. Dat paste niet bij hen. Dat was vies. Oh, zo sjiek waren ze, en ze spraken zo beleefd en keurig, want dat had de goede herder hen geleerd. En ze hadden een vergunning om zo te zijn, om op straat mensen zo af te kafferen. Zij werkten immers bij de geheime politie.

De maagd van Utenweil weende.

Ze was helemaal naakt.

Maar ze was een standbeeld, dus niemand deerde het.

Telkens weende zij als er iemand onverschillig was.

Maar er was niemand zo onverschillig als de sjieke dames van Utenweil.

Oh, zo schoon waren ze, hun witte jurken witter dan wit.

Als er een pluisje of vuiltje op de grond lag, dan raakten ze helemaal in paniek.

Dan grepen ze de spuitbus in grote onverschilligheid naar het vuil, en dan haalden ze stoffer en blik erbij en ander zwaar geschut. Dan ging het vuil of de rommel zonder pardon de prullenbak in.

Nee, niemand was sjieker en schoner dan de sjieke dames van Utenweil.

Iedereen kende hen, en iedereen vreesde hen.

Ze traden op tegen het grote vuil van de liefdeloosheid.

Daar hadden ze geen medelijden mee.

Dan waren ze koud en hardvochtig als roofdieren.

Dan stonden ze aan de kant van de goede herder.

Ja, wilde dames waren zij.

Een masker in de maatschappij.

Zij waren immers bij de geheime politie.

De maagd van Utenweil weende,

tranen van vreugde.

De kinderen waren immers beveiligd.

Het alarm was goed afgegaan.

De overtreder afgedropen ...

De maagd van Utenweil,

een schat eens gevonden op de bodem van de zee,

bij een gezonken schip,

met de sjieke dames van Utenweil aan haar zijde.

Uit de bundel 'De Letterman' uit 2018 :

Het Experiment

Hij stond daar in een wit plasma pak met uitschuifbare klauwen in de onderarmen, hele lange metalen pinnen met gifpunten, die hij kon besturen door vinger drukpunten. Soms moest hij een paar keer klikken om het gewenste resultaat te bereiken. Hij was in gevecht met schildpad-achtige wezens, de linea. Ze hadden groen en blauw bloed, en verder ook gele, witte en rode sappen in hun lichaam. Het was allemaal gif, en ze hadden de planeet al zo lang geterroriseerd. Nu was het oorlog.

Hij moest vechten voor zijn leven en hoopte maar dat het gif van zijn tegenstander niet door zijn helm heen zou kunnen komen. De schildpadachtige wezens waren woest. Ze spotten hun gif vanaf grote afstanden, maar hij was ditkeer goed bewapend. In het verleden was dat wel anders. Met zijn elektrische sabel vocht hij als een leeuw. Ook was zijn helm goed toegerust met lange afstands wapens. Die waren ook elektrisch, en ook hij kon gif spuiten. Hij werkte zijn weg naar boven over de metalen trappen en stellages, en was op zoek naar een cabine. Hij was niet alleen. Een soortgelijk leger was met hem.

Hij had de vinger bewegingen goed geoefend, zodat hij zijn wapens goed kon besturen. Hij kende alle codes. Hier had hij maandenlang voor gestudeerd en veel geoefend in schijn-gevechten. Nu was hij hier, en hij had maar één doel voor ogen : overwinnen, overleven. De schildpad-achtige wezens, de linea, vochten als beren. Het was geen makkelijke opgave. Ze waren zeer gewiekst in allerlei truken, maar tot nu toe kwam hij er doorheen, en zijn leger ook.

Hij was trots op zichzelf dat hij het zo ver had kunnen schoppen. Hij was dankbaar dat hij in het leger was toegelaten. Ook was hij trots op zijn gevechtspak. Het gevechtspak was als een vriend. Het voelde zo goed aan, zo vertrouwd. In de helm zat een goed navigatie systeem. Ze hadden er dit keer echt werk van gemaakt. Nog steeds was het een experiment, maar het ging tot dusver goed.

Opeens gingen er overal schelle alarmen af. Hij viel op de grond alsof een aardbeving hem had getroffen. Even later werd hij wakker in een cel. Een schildpad-achtige bewaker keek hem aan. 'Ontsnappen is onmogelijk,' zei de bewaker, en injecteerde een groene stof in zijn lichaam met een spuit. Hij krijste, en viel na een bepaalde tijd weer in slaap. Plotseling werd hij weer wakker. Alles was donker. Hij hoorde gekrijs. Mannen in witte plasmapakken met grote witte ondoorzichtige helmen die grote punten hadden pakten hem beet terwijl hij weer een beetje kon zien. Ze namen hem mee door een tunnel. Het waren hele grote mannen, alhoewel hij niet wist of het wel mannen waren. Ze waren veel langer dan zijn leger in ieder geval. Het leken wel monsters. Ze

namen hem mee door de tunnel naar een wit ruimteschip, ondoorzichtig.

Hij wist niet wie ze waren. Ze namen hem mee naar een kamer waar een vrouw was. Ze was in allerlei documenten aan het bladeren. 'Uw helm was nog te zwak,' zei de vrouw zonder op te kijken. 'Het was niet bestand tegen de sonische aanvallen.'

'Wie bent u als ik vragen mag?' vroeg hij.

'Dat doet niet ter zake,' zei de vrouw, 'ik ben van het systeem. Een robot. Ik dien u te herbewapenen.'

'Welk systeem?' vroeg hij.

'Ante-serius,' sprak zij.

'Wat is het?' vroeg hij.

'Dat kan ik u niet uitleggen nu,' sprak de robot. 'Er is weinig tijd. U bent nu herbewapend.'

Plotseling was hij weer op een metalen trap, oog in oog met twee schilpadachtige wezens die hem aanvielen. Ze deden weer sonische aanvallen, geluids-aanvallen, maar hij was er nu tegen bestand. Hij merkte dat zijn helm zichzelf had ge-update. Het was allemaal een ingebouwd mechanisme. Het geluid van de schildpad-achtige wezens was nu in de verte, en het was een heel prettig geluid, alsof hij zich in een computerspel bevond. Weer haalde hij uit met zijn klauwen, en ze maakten ook zachte, kalmerende geluiden. Elke beweging die hij maakte gaf een sonische sensatie. Het gaf hem een zeker gevoel van veiligheid. Het navigatie systeem van zijn helm legde hem uit dat hij nu zelf ook sonische aanvallen kon doen. Hij had hierin verschillende keuzemogelijkheden.

Hij merkte dat hierdoor zijn tegenstanders snel verslagen waren. Ze konden niet tegen dit systeem op. Hij voelde zichzelf als een moderator.

In een reflectie zag hij dat zijn eigen helm nu ook uitsteeksels had. Hij moest zijn wapenrusting beter leren kennen. Na een tijdje had hij de cabine gevonden, samen met wat anderen. Ze renden de cabine binnen, en schakelden de schildpadachtige wezens die daar waren uit. Een monotoon alarm ging af. Het was heel doordringend, maar hij voelde dat hij er tegen bestand was. Meer en meer schildpadachtige wezens kwamen de cabine in, en er was weer een gevecht. Wat waren het er veel ditkeer, maar ze leken kleiner te worden. Aan de andere kant van de cabine was een langere man of monster binnengekomen in een wit plasmapak met lange uitsteeksels op zijn helm. Hij sprak heel doordringend met een aangenaam geluid. Het was als een zoemend geluid. Ik begreep dat hij door deze sonische aanval de schildpadachtige wezens verkleinde. Hij begon op ze te trappen met zijn witte laarzen.

Dit was de hoofdcabine. Er waren allerlei machines met ingewikkelde computerschermen. Er kwamen meerdere lange mannen of monsters binnen die achter de computers gingen zitten, en ze begonnen eraan te werken. Sommigen hadden speciaal gereedschap bij zich om eraan te sleutelen. 'Dat was het,' zei de lange man.

'Wat ?' vroeg ik.

'We zijn er,' zei hij. 'De oorlog is door ons gewonnen.'

Ik kon het bijna niet geloven. De staatsgreep was geslaagd.

'En wat nu ?' vroeg ik.

'Heel wat om op te bouwen,' zei hij.

Ik dacht na over wat we allemaal hadden verloren in de afgelopen tijd. De schade was erg groot, en ik had pijn in mijn hoofd. Ik had het gevoel alsof ik nooit zou genezen.

'De verwonding is te diep,' stamelde ik.

'Wij zijn dieper,' zei de lange man.

De planeet was bevrijd. Iedereen was blij en er werd veel gefeest, maar ik voelde me niet blij. Ik voelde me kapot. Ook was ik op mijn hoede, want dat kon toch allemaal niet waar zijn ? Het duurde dan ook een tijdje voordat alles tot me doordrong. Ik vroeg me af of we wel echt veilig waren. De gesprekken met de lange mannen, of monsters, schenen me te helpen. Alleen al hun sonische eigenschappen hadden al een verzachtend effect op me, als wederopbouwend. Alles leek wel spelenderwijs te gaan. Het scheen iets in mijn helm te zijn wat zich integreerde, en wat muteerde, alsof twee samenlevingen één werden. Er leefde iets in mij, er groeide iets in mij, als een strijder. Het was mijn gids en mijn beschermer.

Ze waren onderdelen van een spel, een prachtig kosmisch en prozaïsch spel. Het was als een brug in mij, een zintuig, maar ik kon nog niet mijn vinger erop leggen wat het nu precies was. Ze waren de onderdelen van mijn wapenrusting, mijn vrienden. Ze hadden mij eindelijk gevonden.

Alles wat ik deed had een andere sonische waarde nu, en het beschermde mij tegen sonische aanvallen van buitenaf. De hele samenleving van de planeet werd door andere sonische blokken opgebouwd nu, als een versterkte immunologie. Het was het hart van de samenleving van de planeet, maar het leek wel alsof het sonisch verminderend was, want het leidde telkens tot diepere stiltes, dieper en dieper, en de stiltes werden langer en langer. Het was de sonische vermindering, een verschijnsel wat leidde tot het ontstaan van zoveel andere zintuigen.

De vorige samenleving van de planeet was namelijk oversonisch, waardoor deze zintuigen niet konden functioneren.

Terwijl hij nog steeds zijn helm ophad sprak het navigatie systeem tot hem :
'Besef je dat je vijanden slechts onderdelen zijn van je eigen wapenrusting ? Je hebt ze alleen nog niet op waarde kunnen schatten.' Anderen hadden hun helmen allang afgedaan, en velen hadden ook hun plasma-pakken uitgedaan.

Hij wilde het zekere voor het onzekere nemen, en hij had zeker behoefte aan begeleiding door het navigatie systeem.

Uit de bundel 'De Letterman' uit 2018 :

De Dromen van Niets

Aan zijn voorarm was een vlijmscherp hakmes bevestigd. Hij haalde er een paar keer goed mee uit. Het mes ging dwars door de keel van de leider van de straatbende. Hij had de keel met de punt van zijn mes geraakt, en hij hakte door de hele keel heen als in een flits. En toen nog een keer met de punt van de andere kant van het mes. Het was snel gedaan. De leider van de straatbende lag al snel op de grond in een plas bloed. Hij bleef ernaar kijken, het in zichzelf opnemende. Hij rende niet eens weg. Al snel waren er sirenes. Hij stond daar als onder hypnose, ook toen hij even later gearresteerd werd. Het leven op straat was niks. Het zou in de gevangenis veel beter zijn. Ook hij was de leider van een straatbende.

Hij dacht na over zijn daad, maar wist dat hij dit moest doen. Volgens hem was er geen andere weg. Hij had nog steeds een smaak van bloed in zijn mond. Het proefde bitter, maar voor hem had het ook een zekere zoetheid, want het betekende het einde van een tijdperk, van een lange strijd.

Zijn maten kwamen hem in de gevangenis opzoeken. Ze brachten allemaal spullen voor hem mee. Ze zouden hem er wel doorheen helpen. 'De politie wilde het niet doen, dus deed ik het zelf,' zei hij telkens. Zeven jaar de gevangenis in. De stad was blij dat hij het gedaan had. Nu waren ze eindelijk verlost. Het waren zeven lange jaren van grote terreur geweest voor de stad, en nu moest hij voor zeven jaar de gevangenis in om het te neutraliseren. Het viel voor hem nog wel mee. Hij had een veel langere gevangenis straf verwacht.

De eerste nacht in de gevangenis was vreemd geweest. Het was alsof hij hier thuis was. Zelfs de agenten zagen hem als een held, omdat hij Jejo had uitgeschakeld, de beruchte bendeleider die de stad zo lang had geterroriseerd. Zeven lange, zware jaren, die wel eeuwen leken te duren. Er moest wel een einde aan komen. Toen de zeven jaren voorbij waren wilde hij niet weg, maar hij moest. Hij kreeg een huisje waar hij opnieuw kon beginnen. Op een nacht werd er op de deur geklopt. Het was een vroegere vriendin. Ze wilde iets voor hem voorlezen. Het was een gedicht.

Ze sprak : "Waarom zijn de tijden zo snel voorbij ? Wat wij hadden was maar een zucht en flits. Ik draag het met mij mee, maar het wordt steeds kleiner, totdat het zal komen als een baby van het niets."

"We kunnen niet met elkaar, Sara," sprak hij. "Dat heb je mooi verwoord."

"Ik ga maar weer eens," sprak ze. Hij ging naar bed en dacht na over alles. Alles was inderdaad zo snel gegaan. Met Jejo had hij afgerekend, en die herinnering zou ook steeds kleiner worden.

De dag erna ging hij de stad in. Weer kwam hij Sara tegen die daar ergens op een bankje zat. Hij keek haar aan en zij keek naar hem. "Mooi weertje, hè ?" zei hij.

"Ja, dat wel," zei ze.

"Dat wel ?" vroeg hij. "Dat klinkt alsof de rest niet zo mooi is."

"Daarom was ik ook bij je," zei ze. "Ik wist dat je net uit de gevangenis was gekomen, dus ik dacht dat jij me misschien wel zou begrijpen."

"Het ontging me," zei hij. "Wat is er aan de hand ?"

"De baby," zei ze, "de baby van het niets. Het is onze zoon."

Hij trok zijn wenkbrauwen op. "Dat geloof je toch zeker zelf niet, hè, Sara ?" sprak hij. "Dat was een gedicht, iets symbolisch. Het is niet echt."

"Dat zei ik ook," sprak ze. "De baby is niet echt, en dat is ook het probleem."

"Sara," zei hij. "Stop eens met die filosofische onzin. Hier komen we toch ook niet verder mee ?"

"Het is verdriet," sprak ze.

"Ja, maar we konden niet met elkaar," sprak hij. "Het zou alleen maar nog meer verdriet opleveren."

"Herinner je je Jejo ?" vroeg ze.

"Ja, natuurlijk, wie niet ?" sprak hij geïrriteerd.

"Ik heb ook een baby van het niets met hem," sprak ze.

"Iedereen wist dat je een hoer was, Sara," sprak hij, "ik kijk er niet van op."

Sara begon te lachen. "Het is niet echt," grinnikte ze, "en de baby ook niet. Je moet niet alles geloven." Toen rende ze lachend weg.

"Trol !" riep hij haar na.

De volgende dag kwam hij haar weer tegen. Ze was nog wel bedroefder dan de vorige keren, en ze was helemaal in het zwart. "Sara toch," sprak hij. "Zeg, wees nu eens eerlijk en zeg me wat er aan de hand is."

"Okay," zei ze. "Ditmaal zal ik duidelijker zijn, maar niet in paniek raken, okay?"

Hij knikte.

"Herinner je je wat ik zei over Jejo gisteren?" vroeg ze.

Hij knikte weer.

"Ik had het over babies van niets, en ik ben blij," zei ze.

Hij trok zijn wenkbrauwen op en staaarde naar haar.

"Blij om wat?" vroeg hij.

"Nou," zei ze, "gewoon blij dat het geen echte baby was."

"Wat bedoel je Sara?" vroeg hij traag.

"Hij heeft het geprobeerd ...," sprak ze.

"Geprobeerd?" vroeg hij verbaasd.

"Ja, gedwongen," zei ze. "Hij heeft me ... Laat maar." Toen liep ze weg. Hij rende achter haar aan en greep haar jas. "Zeg het me," zei hij.

"Ik ben één van de velen. Ik ben blij dat ik nog leef, en nee, ik heb nooit iets met hem gehad. Hij heeft me ..." sprak ze.

"Waarom heb je me dat nooit eerder verteld?" vroeg hij.

"Ik kon het niet," sprak ze. "Ik mocht het niet van hem, anders zou hij me ...
Laat maar."

"Ik weet genoeg," zei hij bitter, "die vuilak."

"Wees in vervolg voorzichtig met wie je een hoer noemt," sprak ze. Toen liep ze weg.

"Sara !" riep hij. Hij rende achter haar aan, maar zij rende ook. Ze rende door het drukke verkeer, maar daar waagde hij zich niet aan. Hij wachtte bij het stoplicht, en ging toen het groen was de drukke weg over. Hij zag haar rennen naar het metro station. "Waarom doe je nu zo ?" riep hij.

Toen hij aan was gekomen bij het metro station zag hij haar net in de metro stappen, en die reed toen ook direct weg.

"Wat moet je nu met zoiets ?" zei hij tegen zichzelf, en ging naar huis.

Die nacht had hij een droom over de babies van niets. Ze waren opgegroeid en terroriseerden de stad. De babies van niets waren nu tot iets geworden. En zoals gewoonlijks was de politie nergens te bekennen, en moest hij het allemaal in zijn eentje opknappen en kwam daardoor de gevangenis in. Hij was blij toen hij weer wakker was, dat het allemaal maar een droom was, de dromen van niets.

Uit de bundel 'De Letterman' uit 2018 :

De Wonderplaatjes

Hij verkocht plaatjes van vrouwen. De plaatjes bewogen, maar het waren eigenlijk een soort verhalen. Volgens de politie gingen de verhalen te ver, en daarom was het ook verboden. Plaatjesdealers waren in de ogen van de politie erger dan drugsdealers. Hij verkocht de plaatjes daarom ook altijd stiekem, en liever helemaal niet. Dit maakte hem mysterieus. Zijn plaatjes waren gewild, maar eigenlijk moest je wel heel speciaal zijn wilde je een kans hebben zo'n plaatje van hem te kunnen kopen. De plaatjes waren ook nog eens erg duur. Theo was helemaal door het dolle heen toen hij op een dag zo'n zeer gewild plaatje kon bemachtigen. Hij kon er uren naar staren. Het plaatje bewoog, en ook de lippen van de vrouw, en zij vertelde een verhaal. Het plaatje gaf dus ook geluid af. Met een draaischijf aan de zijkant van het plaatje kun je het geluid harder of zachter zetten. Hij liet het verhaal telkens weer afspelen totdat hij het uit zijn hoofd kende en gewoon naar de lippen van de vrouw keek. Hij vond het verhaal helemaal niet te ver gaan, maar hij hoorde van anderen dat de andere verhalen veel erger waren. Hij zou wel meer van zulke plaatjes willen hebben, maar hij was al dolgelukkig dat hij er één had. Hij had nooit gedacht dat het hem op een dag zou lukken zo'n plaatje te krijgen. Al zijn klasgenootjes waren stikjaloers.

Hij speelde er teveel mee, zelfs op school, en op een dag nam de juffrouw het van hem af. 'Je weet dat die plaatjes verboden zijn,' zei de juffrouw. En hij wist toen dat de pret was afgelopen. Hij was te ver gegaan en te onvoorzichtig geweest. Hij kon zichzelf wel voor z'n kop slaan. Sommige jongens van de oudere klassen lieten nog steeds hun plaatjes wapperen, maar alleen op het schoolplein. Ze zouden het niet in de klas doen waar de meester of juffrouw het kon zien. Het waren vaak vrienden van de jongen die de plaatjes verkocht. Theo vertelde het verhaal aan de jongen die de plaatjes verkocht toen hij hem weer zag, maar die was niet geïnteresseerd. "Had je maar beter moeten oppassen," zei de jongen. "Je krijgt geen nieuwe."

Theo ging teleurgesteld naar huis, en vertelde het aan zijn vader en moeder. "Ach," zei zijn moeder, "ik heb nog wel zulke plaatjes voor je. Wij hadden ze vroeger ook. Ze moeten ergens in een doos op zolder liggen nog." Theo was helemaal door het dolle heen. Zijn moeder kwam even later aanzetten met een hele schoenendoos vol met bewegende plaatjes. Theo nam ze één voor één uit de schoenendoos. "Wat zijn het voor verhalen, mam?" vroeg hij.

"Ga ze maar luisteren," zei zijn moeder, "maar neem ze nooit mee naar school. Je hebt inmiddels gezien wat er dan kan gebeuren."

Hij nam de schoenendoos mee naar zijn kamer en ging luisteren. Hij hing de plaatjes in zijn kamer. Niemand, maar dan ook niemand, kon zijn geluk nog tegenhouden. Hij begon zich steeds meer op zijn kamer op te sluiten, en wilde niet meer naar school. De plaatjes onderwezen hem beter, zei hij. Maar hij werd een verslaafde, en had al snel andere plaatjes nodig. Hij zocht contact met de plaatjesdealer, maar die dacht dat hij gek geworden was. "Kijk eens naar jezelf," zei de plaatjesdealer, "je staat helemaal te trillen, en je ogen zijn helemaal rood. Dit is niet meer normaal. Hoe kwam je aan die plaatjes?"

"Van mijn moeder," zei Theo. "Van vroeger."

De plaatjesdealer keek hem diep in zijn ogen. "Weet je het dan niet?" zei hij. "Vroeger verkochten ze gevaarlijke rommel. Die vrouwen zijn gevaarlijk. Ze

maken je gek."

"Wat kan ik doen ?" vroeg Theo. "Ik smeeek je me te helpen."

De plaatjesdealer keek hem weer diep in zijn ogen. "Ik heb je gewaarschuwd," zei hij, en liep weg.

"Nee, alsjeblijft," huilde Theo. "Je moet me helpen."

De plaatjesdealer draaide zich om. "Vooruit," zei hij. "Breng mij die plaatjes van vroeger en je krijgt van mij een nieuwe." Even later kwam Theo met de schoenendoos en gaf het aan de plaatjesdealer. Theo kreeg in ruil een nieuw plaatje. Dat was alles wat hij nodig had. Toen de plaatjesdealer thuis kwam zette hij de schoenendoos met plaatjes op een tafel, en begon op de vrouwen te schelden. "Jullie moeten getemd worden. Jullie hebben die jongen helemaal het hoofd gek lopen maken." Maar het temmen liep op niets uit. De plaatjesdealer raakte gefrustreerd en op een dag gooide hij de schoenendoos met plaatjes weg. Maar toen kreeg hij ineens een ingeving. Hij dacht aan Theo, en toen aan de moeder van Theo. Hij zou de schoenendoos naar haar terugbrengen en haar zeggen dat ze het niet meer terug moest geven aan Theo. Theo's moeder begreep het hele verhaal en ze zou de schoenendoos goed opbergen. Theo's moeder zou ook wel eens alle nieuwe plaatjes willen zien. De plaatjesdealer nam haar toen mee naar zijn huis. De plaatjes hingen door het hele huis. Theo's moeder keek haar ogen uit. "Kan ik er wat meer kopen voor Theo ?" vroeg ze. De plaatjesdealer stemde toe. De plaatjes waren heel duur, maar Theo's moeder was rijk, zeer rijk. Ze kwam toen met een heleboel nieuwe plaatjes thuis voor Theo. Maar de pret duurde niet lang. De politie had er hoogte van gekregen en begon huiszoekingen te doen, en Theo werd niet overgeslagen. De plaatjes werden in beslag genomen, en ook de schoenendoos werd gevonden en in beslag genomen.

Theo's moeder waarschuwde de politie voor het gevaar van de plaatjes, maar ze luisterden niet. Snel wist iedereen het. De politie was binnen korte tijd een stel verslaafden. Ze waren zoals Theo eens was, trillerig, met rode ogen, en smekend. Maar er waren geen meerdere plaatjes meer, hoe veel ze ook op

huiszoeking gingen. Ze smeekten de plaatjesdealer om meer plaatjes, en ze smeekten ook Theo en zijn moeder. "Probeer het maar bij juffrouw Jans," zei Theo. "Zij heeft eens zo'n plaatje van me afgenomen." Daar strompelden ze toen als dronkaarden naartoe. "Tja," zei de juffrouw, "die heb ik eens aan mijn ex-man gegeven en die woont nu in het buitenland."

Ze moesten en zouden daar naartoe gaan, maar onderweg verdwaalden ze. Ze waren niet henzelf meer en hadden hun gevoel van orientatie verloren. "Het plaatje, het plaatje !" riepen ze. Ze had hen ook nog eens een vals adres gegeven. Ze kwamen uiteindelijk aan bij het huis van een oude vrouw aan de rand van een bos, in het buitenland. Ze vroegen direct om het plaatje.

"Plaatje ?" vroeg de vrouw. "Waar hebben jullie het over ?" Toen vertelden ze stotterend en stamelend het hele verhaal, terwijl het speeksel van hun monden droop. "Ik zal direct de dokter bellen," zei het vrouwtje. "Het gaat niet goed met jullie." Toen de dokter kwam kreeg hij ook het hele verhaal te horen. "Oh, die plaatjes ?" zei hij. "Ik heb er eens een hele doos van geërfd, van wel honderden jaren geleden. Je mag ze wel hebben als jullie denken dat het jullie gaat helpen. Ik doe er toch niets mee." De dokter nam de trillende en bevende politie-agenten mee naar zijn huis, en liet hen de doos zien. "Plaatjes, plaatjes, plaatjes !" riepen de agenten, alsof ze goud hadden gevonden. Hun ogen puilden er helemaal uit, en ze grepen de plaatjes en begonnen ze in het rond te strooien alsof ze in een geldmijn waren gekomen. "Plaatjes, plaatjes, plaatjes !" riepen ze. Dat was alles wat ze nog konden zeggen. De vrouw van de dokter schudde haar hoofd. "Die plaatjes werden vroeger verboden, en ik weet nu waarom," sprak ze. "Mensen worden stapelgek."

"Ik heb er wel een medicijn voor denk ik," zei de dokter.

"Dan mag je snel zijn," zei zijn vrouw. "Anders wordt jij er zo ook nog door aangestoken." De dokter keek zijn vrouw aan met rode ogen, en toen weer naar de plaatjes die overal om hem heen lagen. "Plaatjes, plaatjes, plaatjes !" riep de dokter, en waggelde achter de politie-agenten aan. "We moeten meer van die rotzooi hebben, waar zijn ze ?" riep de dokter. Maar niet lang daarna kon hij ook alleen maar "plaatjes, plaatjes, plaatjes" zeggen. "Jullie hebben teveel plaatjes !" riep de vrouw van de dokter. Ze begon de plaatjes op te

rapen en deed ze weer in de doos. "Levensgevaarlijk zulke plaatjes," sprak ze. "Ik zal het goed opbergen." Maar de politie-agenten en de dokter waren niet meer stil te krijgen. De dokter had inmiddels zijn muziek-instrumenten gegrepen en begon ze uit te delen aan de politie-agenten, en ze begonnen muziek te maken, zo vreemd, want ze konden immers niet meer spreken. En zo gingen ze door het hele land, marcherend. En de mensen kenden het verhaal niet, maar ze vonden het prachtige muziek. En iedereen werd erdoor aangestoken, en er werden grammofoon-plaatjes van gemaakt. Iedereen had ze na een tijdje wel in huis. En er kwam vrede op aarde en niemand werd er meer ziek. Politie en dokters waren niet meer nodig. Ze waren nu muzikanten geworden, en dat was het beste.

De Ochtenden

1950, zondag 1 januari

Vijf jaar had hij in een coma gelegen. Hij werd wakker in een ziekenhuis in 1950, vijf jaar na de oorlog. Ze hadden hem gevonden, maar hij kon zich niet meer herinneren hoe hij in een coma was geraakt. Wel kon hij zich de oorlog herinneren. Ook kon hij zich niets herinneren van zijn coma tijd. Hij werd gewoon wakker in een nieuw leven. Het oude was ver weg, maar toch herinnerde hij zich de oorlog levendig, en gruwelijk. Het was allemaal een beetje op de achtergrond. Hij was verbaasd over zijn nieuwe leven. Hij voelde zich goed. Hij stond op en liep het ziekenhuis uit, op blote voeten. Hij werd teruggeroepen, maar hij luisterde niet. Hij wilde naar huis. Hoe zou zijn vriendin er nu uitzien ? Toen hij bij zijn huis was aangekomen woonden daar andere

mensen. Hij belde aan en werd vriendelijk te woord gestaan. Zijn vriendin zou nu ergens anders wonen. Hij kreeg het nieuwe adres en ging daar naartoe.

Hij belde aan.

Zijn vriendin deed open en slaakte een gil.

Toen omhelsde ze hem.

‘Je bent wakker geworden !’ riep ze.

‘God zij dank !’

‘Lazarus,’ zei hij.

‘Wat was er met mij gebeurd ?’

Hij had een nieuw leven nu. Zijn vriendin ontving hem met open armen. Het was een mooie ochtend op de eerste dag van 1950. Ze spraken veel over de oorlog en over elkaar. Ze hadden elkaar opnieuw gevonden door deze ontwaking. ‘Ik dacht dat je nooit meer zou ontwaken,’ zei ze. ‘Elke dag heb ik je opgezocht in al die jaren.’ Hij hilde.

Het was een mooie ochtend. Ze liet hem het huis zien, de kamers, het meubiliair. Sommige dingen herkende hij nog van vroeger. Andere dingen waren nieuw. Ook liet ze hem de tuin zien, aan de voor- en achterkant.

‘Het is een wonder,’ zei ze. Hij knikte. Aan het einde van de ochtend maakten ze ook een wandelingetje door de buurt. Hij had inmiddels slippers aan.

‘We moeten wat kleren voor je kopen,’ zei ze. Hij droeg wat van haar kleren en een jas van haar.

1950, maandag 2 januari

Het was zonnig, maar koud. Vandaag zouden ze nieuwe kleren voor hem kopen. Ze waren beiden vroeg op. Hij scheen niks meer te mankeren, zo van de ene op de andere dag. Wel had hij gruwelijke flashbacks, over de oorlog. Dan moest ze hem omhelzen.

In de winkelstraat werd hij vreemd aangekeken. Een man met slippers in de winter en met vrouwenkleren. Hij glimlachte naar hen. Hij was al blij dat hij weer ontwaakt was.

Ook gingen ze even naar de boekenwinkel.

1950, dinsdag 3 januari

Hij was vroeg op en zong een lied. Hij ging de tuin in en keek naar de lucht. Ook keek hij naar de planten en boompjes in de tuin, de struikjes. Alles was kaal vanwege de winter. Zo begon hij ook zijn nieuwe leven. Hij voelde zich kaal. Nu moest hij stap voor stap zijn leven opbouwen. Vandaag zouden ze naar zijn oma gaan met de trein. Zij wilde hem graag zien. Ze was al oud.

Het was een lange treinreis.

‘Jongen, wat ben je groot geworden,’ zei ze toen ze aankwamen. Ze omhelsde hem stevig. Het was nog hetzelfde huisje. Hier kwam hij altijd graag. Zijn opa was al overleden. Hij wilde niet te lang blijven, maar zijn oma drong erop aan.

1950, woensdag 4 januari

Dirk Wibaut liep met zijn vriendin door de winkelstraat. Nu wilde hij ook werken. Ze klopten aan bij het pand waar hij vroeger werkte. Ze waren verbaasd hem te zien. ‘Jij was toch in een coma?’ Hij knikte. Hij werd omhelsd.

'Het is een wonder,' zeiden ze. 'Niemand had ooit nog verwacht dat je uit de coma zou komen na zo'n lange tijd.' Hij kon er direct weer werken.

1950, donderdag 5 januari

Om elf uur 's ochtends zou hij beginnen met werken. Daarvoor ging hij eerst met zijn vriendin naar de markt. Er was zoveel te koop. Hij dacht aan zijn werk. Hij kon eigenlijk niet wachten. Maar ineens had hij midden op het marktplein een grote flashback, een zware paniek aanval. Zijn vriendin omhelsde hem. Omstanders keken hem vreemd aan. 'Ja, het is de oorlog,' zei zijn vriendin.

Toen ze thuisgekomen waren plofte hij neer op de bank en huilde. 'Ik wil werken,' huilde hij. 'Zo kan ik alles vergeten.' Kwart voor elf liepen ze samen naar zijn werk. Nog helemaal onder de tranen kwam hij daar aan. 'Gaat het niet goed met je, jongen?' werd er gevraagd. Hij schudde zijn hoofd. 'Maar ik wil graag werken. Dan kom ik er misschien vanaf.'

1950, vrijdag 6 januari

Het was een mooie dag. Vroeg in de ochtend voordat hij naar het werk zou gaan maakten ze even een wandelingetje. Ze liepen langs een hotel waar hij vroeger graag kwam. Het was een wit hotel. Hij maakte er altijd een praatje met de tuinman. Die was er nog steeds, en was blij hem te zien. 'Gaat nu alles goed met je, jongen?'

Hij knikte. 'Ik heb nu weer werk.'

1950, zaterdag 7 januari

Zijn vriendin ging naar een modeshow. Hij was er niet in geïnteresseerd. Hij

ging kijken tussen zijn oude boeken. Vele indianen boeken had hij verzameld. Het bleek dat zijn vriendin door was blijven gaan met de verzameling, want er waren ook boeken bij die hij nog niet kende. Toen ze aan het eind van de ochtend thuiskwam met een vriendin raakten ze daar nog even over in gesprek.

1950, zondag 8 januari

Hij was vroeg op en zong een lied. Hij voelde altijd een bepaalde saaiheid op de zondagen. Maar zijn vriendin gaf wat afleiding. Toch voelde hij zich ook depressief, maar dat had hij vroeger ook altijd op de zondag. Hij wist niet waardoor het kwam. Hij noemde het zondag depressie of zondag humeur. Hij wilde ook niet het bos in. Hij dacht aan zijn oma. Misschien konden ze naar haar toegaan, maar uiteindelijk besloot hij dat niet te doen. Hij maakte zijn bed op en keek rond in de kamer. Hij keek door het raam. Alles was er zo rustig, vredig, en saai, zo saai. En het was ook nog eens winter. Het was koud. Buiten groeide niets. Hij wilde niet in het bos zijn. Nee. Dan zouden zijn flashbacks terugkomen. Dan zou het hem naar de keel vliegen. Hij moest binnen blijven. Buiten vlogen de draken.

‘Niemand heeft er iets aan als ik flashbacks ga krijgen,’ zei hij tegen zichzelf. Hij wilde eigenlijk werken, maar het was zondag. Hij besloot naar het cafe te gaan, alleen. Maar toen hij daar aankwam kreeg hij niets te drinken. De kastelein kende hem wel. ‘Nee, niet meer, niet meer,’ zei de kastelein.

‘Waarom niet?’ vroeg hij.

‘Ben je het dan vergeten?’ vroeg de kastelein. ‘Je dronk jezelf vroeger altijd tot in een coma.’

is er leven na de dood ?

‘We moeten nu leven.

Er is geen leven na de dood.’

Hoe zit dat precies ?

De Vur zegt het ook :

‘Het ravijn getuigt van een loze eeuwigheid waarin alleen de momenten sieraden zijn, van onpeilbare waarde. De aardkloot zit vol van geheimen, de tijd is de schat, de eeuwigheid is nutteloos.’ (51:4)

Er is dus geen leven na de dood ?

Ja en nee.

Voor het vlees zal alles uiteindelijk afgelopen zijn, en er is zoveel vlees.

Eigenlijk is dan de eeuwigheid de echo van het tijdelijke leven.

Je moet nu leven, nu kiezen, het niet uitstellen naar een soort van ingebeeld hiernamaals.

Tijd is namelijk al geweest.

Het gaat om het hiervoormaals en het hiernumaals waar alles al inzit.

Bovenstaande tekst uit de Vur komt trouwens uit het verhaal ‘Het Luipaard’ van de Vuh, over een groep robotten die gemaakt zijn om mensen te vervangen en mensen te helpen, maar dit gaat op het eind zo mis dat het de mensen toch weer dichter naar elkaar drijft in plaats van naar de robotten.

De eeuwigheid zit in de herinneringen, in de reflecties van de tijd, in de kernen van de tijd. De eeuwigheid is in principe dus gewoon een illusie. Het gaat erom in jezelf tot vereeuwiging te komen. In het vleselijke is dit niet te vinden.

Het verhaal Het Luipaard gaat erover dat aan alle dingen uiteindelijk een eind

komt, en dat er dan weer andere dingen zijn. Dat is ook een heel ander bewustzijn, wat je niet met elkaar kunt vergelijken. Je komt dan in een hele andere belevingswereld en gaat dan tussen dingen inzitten en inleven. Het verhaal gaat over kapotte relaties, maar die dan wel een soort cirkel beweging maken, zoals de cirkels op de huid van het Luipaard, en dat het om die cirkels gaat, en dat je de rest kan vergeten. De eeuwigheid op zich is verder nutteloos als je niet het diepere wezen van de tijd hebt gevonden. Dat is ook de kracht van het luipaard en zijn snelheid. Er is geen leven na de dood, maar een leven voor de dood, en door de dood. Vandaar ook de uitdrukking : het hierdoormaals. Alles verandert weer. Alles stroomt door. Als je dan een ontmoeting hebt met de beer van de eeuwige dood die totaal onverschillig lijkt te zijn naar het leven en het nut van het leven, dan mogen we ook het verhaal 'Het Experiment' herinneren uit de bundel 'De Lettermaker' uit 2018. De conclusie van dit verhaal is dat de vijanden uiteindelijk slechts onderdelen zijn van je wapenrusting zelf, die je nog niet herkent hebt als zodanig, en die nog op waarde geschat moeten worden. Uiteindelijk zijn het dus je eigen cryptische vormen. Als we dan naar de beer van de eeuwige dood kijken die woest kan brullen en die meedogenloos onverschillig is als roofdier zijnde naar andere levenssoorten dan mogen we dit een kwartslag draaien en die onverschilligheid hebben tegenover de vleselijke zienswijzen en levenswijzen om ons heen, in de zin dat we ons daarvan mogen onthechten, en we het mogen veranderen, mogen draaien. Het verhaal gaat namelijk verder, zoals ook de sjieke dames uit het verhaal van de Maagd van Utenweil deze hemelse onverschilligheid hadden naar alle liefdeloosheid om hen heen. Dan mogen we zeggen : Ja, daar is de eeuwige dood goed voor, om het te draaien, te veranderen, te recyclen. De ware eternity is immers de returnity. Het gevoel van eeuwigheid kun je namelijk alleen opwekken als je verder teruggaat, dus ook niet ergens blijven plakken.

De eeuwigheid is een wezen van verteerde tijd. De eeuwigheid is een wezen van opgeloste dromen.

In het materiele mag het vlees dus niet gegeten worden, want dat is materialisme, maar in het geestelijke moet het vlees wel degelijk gegeten worden, en ben je dus zeer zeker niet vegetarisch, maar symbolisch. Het wijst allemaal op diepere beelden, en in die zin zijn onze vijanden, de vlees-eters,

ook weer delen van onze eigen wapenrusting indien wij dit dus geestelijk en zinnebeeldig toepassen. 'Je kunt de vijand alleen overwinnen door de vijand te worden,' is een oud indiaans spreekwoord, niet om daadwerkelijk letterlijk de vijand te worden, maar door het te herkennen als een verdraaiing van iets van jezelf wat je mag terugdraaien. Dit is wat we de veranderende wording noemen. Leer van je vijand dus in die zin, zonder dat je je laat verleiden als hem te worden in het vlees, maar alleen in het geestelijke en zinnebeeldige.

In Rusland ligt het grote geheimenis van de eeuwige dood, de hoog opgerezen beer die op zijn achterpoten staat en woest brult, zonder mededogen of barmhartigheid. Ook in Arabie ligt dit geheimenis als de zoonloze god die geen kinderen aanvaard. Dit komt dichtbij het geheimenis van de zogeheten Pieta in de kunst, namelijk van de hemelse Moeder met haar dode zoon. In die zin moeten we dood aanvaarden als een verandering, ook een verandering van gezichtspunt.

tekenfilm land

Hij zat op de slaapkamer van zijn zogenaamde ouders.

Ze waren zijn echte ouders niet.

Ze hadden hem ontvoerd.

Hij zat op hun bed en keek naar een langspeelplaat van een band.

Plotseling begon het te regenen, en er werd aangebeld.

Het waren de bandleden van de langspeelplaat.

Ze waren gekomen in een vreemd voertuig.

Ze zouden hem meenemen in de regen tot het Ermelo land, ook wel tekenfilm land genoemd.

Hij ging met ze mee en stapte met ze in het vreemde voertuig.

Zijn zogenaamde familie leden waren piraten.

‘Nee maar,’ zeiden ze de hele tijd.

Ze konden hem niet meer tegenhouden.

De vreemde muziek van de langspeelplaat speelde nog steeds.

Het leek wel alsof ze daar nog steeds stonden bij het voertuig,

en hij speelde tikkertje met de bandleden.

Toen ze in het Ermelo land waren aangekomen,

over het groot ravijn wat tussen het tekenfilm land en het Nunspeet land ligt, was daar ook zijn lang verloren tante Anna, zijn buurvrouw.

Er woonde hier ook een schoenenreus die hem soms kwam ophalen,

en dan kreeg hij nieuwe schoenen, maar hij moest altijd weer terug,

en dan regende het.

de veertiger jaren en de daarop wijzende dystopische literatuur

We hebben meer met een hiertoemaals te maken dan met een hiernamaals.

Het gaat om de zin van het leven : waartoe ? hiertoe. Ook hebben we niet zozeer met een eeuwigheid of eternity te maken, maar met een recyclity, want er ligt nu eenmaal de opdracht te recyclen, en er is nog zoveel wat ge-recycled moet worden. Daarom moeten wij werken bij een geestelijke vuilverwerkings-industrie, waar ons boek ‘De Recyclocratie’ uitvoerig op ingaat. De wilde jongens komen op grote bulldozers om elke valse menselijke natuur af te breken. Het geestelijke spijsverteringskanaal of vuilverwerkingskanaal is een kanaal van dromen. Daar kan geen SBS6 aan tippen. De wilde jongens gaan komen, en de wilde moeders. Zij komen als ‘Pieta’s’, want hun zonen zijn namelijk dood, aan zichzelf gestorven, ja, de eeuwige dood ingegaan.

Om het Stepford mysterie te begrijpen moeten we veel dieper gaan, namelijk in de jaren veertig waarin dit monster tot de oppervlakte kwam gedurende het

nazi-tijdperk. Ik had vannacht een droom over 1940. Ik was op een college wat heel veel leek op mijn college van vroeger. Er waren verschillende groepen die andersdenkenden om zeep wilden helpen, zonder ge-maar, zonder eerlijk proces. Ook ik was op de vlucht. Ik was helemaal alleen, maar zag ook wat meisjes vluchten en volgde hen.

Het pad is al uitgestippeld en ontmaskerd door de schrijvers van de jaren 1900 in hun dystopische verhalen. In het boek 'We' van de Russische V. Zamyatin hebben mensen geen namen, maar nummers, en worden dromen beschouwd als een mentale geestesziekte, wat overigens nog steeds zo is in de psychiatrie waar kleine kinderen mee behekst worden. Zij mogen niet dromen. Daar krijgen ze medicijnen tegen. Je mag ook geen geestelijke gaven hebben, want dat wordt ook als ziekte bestempeld, en daar krijg je ook medicijnen tegen. We leven in een dystopie, geen utopia. De mens leeft in een voorscheppingse oernachtmerrie. In het boek Kallocain van Karin Boye uit 1940 wordt de drug Kallocaine uitgevonden die mensen geen prive gedachten laat hebben, die mensen dwingt de waarheid te vertellen en niets achter te houden.

In het verhaal 'Het Nieuwe Utopia' van Jerome K. Jerome uit 1891 wordt God 'de meerderheid' genoemd, en wordt ieder mens door regerings-ambtenaren twee keer per dag verplicht gewassen, zodat er geen klasse verschil is tussen schone en vuile. Alles moet gelijk zijn, en dat kan alleen als het gedwongen is door een hoger orgaan. De mens mocht ook geen eigen bezit hebben. Alles was van de Staat. Zo kon ook diefstal uitgeroeid worden. Er was ook geen verschil meer tussen sterk en zwak. Elk kind werd door de Moeder Aarde gevoed, zodat er geen honger meer was, en geen verschil meer tussen rijk en arm. Alle ellende op de aarde zou namelijk alleen kunnen komen door ongelijkheid. Alleen dan zou de mens weer van nature nobel zijn. En dan zou er hemel op aarde zijn. Iedereen droeg alleen maar grijs. Iedereen moest zwart haar hebben, tot dezelfde lengte. Het zou moeilijk zijn man van vrouw te onderscheiden. Dit was allemaal zo beslist door 'de Meerderheid', oftewel God. Iedereen was slechts een nummer. De even nummers zijn de vrouwen, en de oneven nummers zijn de mannen. Zo konden ze nog van elkaar onderscheiden worden. Er waren geen namen meer, want dan zouden mensen elkaar kunnen haten en verachten om hun namen. Alle mensen zijn nu vegetarisch. Het is een

socialistische wereld. Prive leven is verboden. Huwelijken zijn ook verboden, want dat geeft ook weer ongelijkheden en haantjes-gedrag. Zo stelden mannen hun vrouw boven de Staat bijvoorbeeld. De Staat was jaloers hierop. Ook stelden mannen hun vrouw boven andere vrouwen, en ging alles om het eigen gezin, en dat kon nu dus niet meer. Het familie leven was totaal uitgebannen, zoals later ook in Brave New World. Liefde was een vijand die veel pijn bracht en lijden. Nu waren er geen tranen meer, want liefde was uitgebannen.

Er waren geen winkels meer, want de Staat voedde en kleepte hen allen nu, en het was zorgvuldig voorgeschreven. Alles, tot in de kleinste puntjes. Er werd niets aan de verbeelding overgelaten. Als een man boven gemiddelde grootte en kracht was, dan werd ter compensatie een ledemaat afgehakt, zodat alles in evenwicht bleef en er geen verschillen waren. Daarom hadden grotere mannen maar een arm. De natuur maakte fouten, en dat moest de Staat rechtzetten.

Wanneer een man bovenmatig intelligent was en hoog begaafd dan moest hij gedwongen een hersenoperatie ondergaan, om hem weer terug te brengen naar het gemiddelde niveau. Als er dan kritiek of twijfel kwam over zulke handelingen, of er kwamen vragen over, dan werd er gewoon gezegd dat het gerechtvaardigd was, omdat het immers door de Meerderheid was beslist en gedaan, en de Meerderheid was God zelf. Daarom maakte de Meerderheid ook nooit fouten. Emigratie had ook geen zin meer, want het was overal hetzelfde. Ook de natuur was in stukken verdeeld en hetzelfde gemaakt, zodat de een het niet beter had dan de ander, of in een mooier gebied leefde dan de ander. Er mocht geen schoonheid meer zijn. Alle kunst en boeken waren vernietigd, en ook sport en spel was verboden, want het zou allemaal leiden tot competitie, en competitie leidde tot ongelijkheid. Iedereen schijnt hier zo vol geduld te zijn dat het passief is en aandoenlijk, en iedereen schijnt hier als vee te zijn, als paarden en runderen. Aan het eind van het verhaal blijkt het een droom zijn geweest van iemand die teveel sterke sigaren heeft gerookt.

In de dystopie van Karin Boye in 1940 wordt de wereld in de gaten gehouden door het politie oog en het politie oor. Ze pleegt na het verschijnen van haar boek zelfmoord in 1941. In 1970 was er de dystopie 'This Perfect Day', de dag der dagen in de Nederlandse vertaling, van Ira Levin, nog voordat zijn boek

Stepford Vrouwen uitkwam in 1972. Het gaat over een centrale computer die ieder mens in de gaten houdt en mensen maandelijks gedwongen injecteerd met drugs opdat ze mee blijven lopen. Deze computer is genaamd UniComp, en de computer regelt alles wat ze moeten doen, en waar ze het moeten doen, en met wie. Aan de top van deze vreemde totalitaire wereld staan Christus, Marx en Wei. Wei is de maker van de UniComp en heeft inmiddels onsterfelijkheid bereikt door hoofd-transplantaties.

Er zijn sommige mensen die immuun zijn tegen de bewerkingen van de UniComp, en die worden de ongeneeslijken genoemd, net zoals de psychiatrie hoogbegaafde kinderen en 'moeilijk opvoedbare' kinderen graag ongeneeslijk ziek noemt. Wat dat betreft komt de psychiatrie en soortgelijke genootschappen gewoon rechtstreeks uit een Ira Levin roman. Gevoelens mag je niet echt hebben. Die worden allemaal onderdrukt door de middelen die de computer toedient. Als je die computer weet te overwinnen dan kun je weer tot je eigen zelf en je gevoelens terugkomen. Ook in de tweede bijbelse dystopie 'Sobibor - De Laatste Jager' zien we die strijd terug. Sobibor wijst ook weer op de tweede wereldoorlog, en dat deze strijd nog niet is afgelopen. Het ging daarna over in andere vormen. Het is een medische thriller.

1940 - kallocaïne

Elke hond heeft zijn kluif, elke kat zijn muis waarachter hij aanjaagt, als een beeld van dat ieder persoon zijn eigen probleem heeft. Dat is niet altijd makkelijk opgelost. Een hond moet veel kluiven, en de kat heeft de muis soms ook niet altijd direct te pakken.

De mens mag creatief omgaan met zijn pijn en zijn probleem. Soms moet de mens vechten voor zijn leven en bestaan, maar de mens moet niet meer oorlog voeren dan nodig is. De mens moet zoveel mogelijk filters maken en

simulators, want juist dat is de overwinning, als alles is omgezet tot een leerzaam spel, een leerzame puzzel. De oorlog is dus voornamelijk metaforisch als op een schaakbord. Het maakt de mens creatief, en dat is een voorwaarde voor daadwerkelijk bewustzijn. We spreken dus van creatief bewustzijn.

De strijd is tegen gimmicks, reclame-spotjes, en die oorlog is creatief. Mr. Nice Guy is helemaal niet zo nice, want hij slaat alles met de botte bijl kapot, zodat er ruimte is voor zijn lamme producten. Het gaat om het geld, de verkoop, niet om de waarheid, want die verkoopt niet goed. De mens denkt : Als de reclame spot okay is, dan zal de rest ook wel okay zijn. Daarom heeft de mens het waarheids-serum nodig, zoals kallocaïne, wat het gelijknamige boek uit 1940 suggereerd, maar er zijn ook valse kallocaïnes die door de totalitaire staat worden gebruikt. Er is hoger en laag kallocaïne. De valse kallocaïne zorgt ervoor dat mensen geen prive leven meer hebben, geen eigen gedachten. De strijd is dus ter zuivering van de kallocaïne. Het kallocaïne van de stad is een chemisch vergif wat de genen manipuleerd, terwijl het kallocaïne van de hogere natuur de mens terugbrengt naar de hogere waarden. Het kallocaïne verlaagd het ego-zelfbewustzijn. De valse kallocaïne verlaagd het natuurlijke zelfbewustzijn waardoor mensen hun natuurlijke autonomie verliezen en slechts objecten en pionnen zijn van de totalitaire staat, waarin alles ondergeschikt is aan staatsbelang.

In het nazi tijdperk is de waarheid een eigen leven gaan leiden, gekaapt. Het raakte aan steeds lager wal, en verbanden werden weggekapt en omgekeerd. En zo ontstond 1940, en het ware waarheids-serum werd verborgen. Het ging achter slot en grendel. De vrouw die dit ontmaskerde, de Zweedse Karin Boye pleegde zelfmoord na haar ontmaskering, na het publiceren van het boek Kallocaïne. Zij was schrijfster en dichteres.

De geestelijke drop is een kruidenwortel die 'de vrucht van het lijden' betekent als alkaliën, zoals in 1940 in het boek genaamd Kallocaïne, over het waarheids-serum, waardoor mensen de waarheid vertellen, die kan worden gebruikt of misbruikt, dus het is een interessant onderwerp, ook met het oog op openbaringen, dat de waarheid aan de mens geopenbaard wordt, in meer profetische zin. Het heeft een heel bijzondere smaak en geur. En dat terwijl

1940 gewoonlijk bekend staat als het begin van de Tweede Wereldoorlog en als de moloch waardoor al deze gezinnen zijn ontstaan. In feite worden kinderen geofferd om in deze spiralen te versmelten. Daarom is drop als het beeld van opstanding, opwekking en wederkomst, als vrucht van het lijden verkregen door volharding en geduld erg belangrijk. Mensen hebben nu een valse waarheid gemaakt, een valse kallocaïne, als een drugs om mensen te beheersen. Deze valse waarheid aanbidden zij.

De hogere kallocaïne ontmaskert dus, ook de lijnen van het nazi tijdperk, wat zich allemaal ging vervormen. De mens moet weer vat krijgen op deze gimmick. De jaren veertig moeten in die zin nog verdiept worden. Het moet een kwartslag gedraaid worden, zodat de hogere kallocaïne zichtbaar wordt en wordt uitgestort, zodat de leugen wordt opgelost. Het is namelijk het tijdperk van de leugen en de valse waarheid. Alice in wonderland ontmoette hier de hartenkoningin die bij het minste of geringste koppen wilde zien rollen. Het nazi tijdperk was het Leviticus tijdperk van de jaren 1900, maar dan ging ook wel alles en alles verkeerd. Nog steeds moet de mens van deze nachtmerrie ontwaken door psycho-analyse ervan. Daarom heeft de hond zijn kluif, de kat zijn muis. Als het even kan krijgt de kat een speelgoed muis om het te simuleren. De mens mag niet bij de drama blijven. Het verhaal gaat immers verder en dieper. Daarom moet de mens blijven doorlezen, ook met name tussen de regels door, en tussen de letters in. Het leven is literatuur.

Het heilige kallocaïne is als de heilige graal diep opgesloten en opgeborgen in een geheime ondergrondse nazi kerker. Het nazisme heeft het nagemaakt en verkoopt het allemaal via slonzige reclame spotjes.

De ware vrede voor de mens ligt in het werk en de oorlog. De weerstand die de mens krijgt is een beeld van dat de mens zelf moet toetsen, zelf dus een toetsende weerstand moet hebben, als onderdeel van het immuunsysteem, waartoe ook het spijsverteringskanaal van de dromen hoort. De ware vrede ligt voor de mens in de industrie van de natuur, als een mens als een wilde jongen solliciteerd naar een baan in de vuilverwerkings industrie van en in de natuur, oftewel in de recyclocratie en recyclity, om zo los te komen van de al te gemakkelijke 'geloofs-eternity' die de mens in slaap heeft gesust tot het

slechts zijn van prooi.

de toetssteen en basis van het medicijn van de goede herder

Dit artikel is ter herinnering aan de basis van ons werk, en het is ook een goed basis artikel van hen die net kennis maken met de gnosis, ook voor mensen die bijvoorbeeld tussen geloof en gnosis instaan, en voor mensen die denken dat het geloof er helemaal niet meer toe doet. Het pad van de goede herder gaat ook dwars door het pad van het geloof heen, met grote kruispunten.

Als er vals geld in de omloop is, is er ook goed geld in de omloop. Dat er zoveel corruptie is, is geen goede reden om dan maar niets te doen. Ik richt mij alleen maar op beelden, omdat die dingen duidelijk maken, zoals het beeld van de Goede Herder, wat al in Egypte bestond, die de veilige kudde in de steek laat om het verloren schaap te zoeken in de diepste duisternissen. Dat is een geestelijk beeld, een gelijkenis, maar het laat wel zien hoe je kunt leven. De Goede Herder heeft compassie, empathie, met het verwonde schaap, en waagt zijn eigen leven om dit schaap te helpen, en daar hoort ook genezing bij, en dat gaat dus in eerste instantie door plaatsvervangend lijden, dat de Goede Herder zich zo kan invoelen in het schaap, en niet zomaar vanaf een hoog troontje een touwtje toewerpt. De Goede Herder, de Barmhartige Samaritaan, werkt dus altijd van onderen, die gaat dus dieper dan het schaap zelf, want anders zou hij het schaap niet kunnen helpen. Dat is dus het wonder van genezing, niet in aardse zin. Dat is een hemelse gave. Je doet dit dus altijd vanuit liefde en liefde heeft geen grenzen, maar er zijn wel voorwaarden in de zin dat alleen de doorgevende, plaatsvervangende, mededragende en medestrijdende liefde dit effect heeft van de hemelse natuur, dus allereerst is daar het onderwijs van de

Goede Herder aan het verloren schaap om dat schaap deze principes van liefde te leren, waardoor het schaap zelf meer en meer wordt zoals de Goede Herder, want daarin ligt het geheim van de genezing, en die is allereerst in het hart, maar de Goede Herder kent ook onze lichamelijke noden. Dat heeft dus niet alleen maar met positief denken te maken, of wat ze noemen geloofsdenken, maar ook met empathisch denken. En dat is nog maar het begin, want dan begint de strijd. Empathisch denken genereert een hemelse gave, van de Goede Herder overgedragen, maar het aardse systeem wil dan deze Goede Herder uitschakelen, dus die zendt dan de meest verschrikkelijke vijanden op de Goede Herder af, en ook op elk al dan niet verloren schaap wat de Goede Herder op de voet volgt, elk schaap die dus in de leerschool is tot Goede Herder. Dus die vijanden zou je dan 'demonen' kunnen noemen, in de christelijke taal, wat gewoon schaduwsystemen zijn, vleeselijke systemen, of noem het parasieten of roofdieren. Dit is dus allemaal niet zwart-wit want er zijn een heleboel grijze vlakken. Ook is iedere situatie weer anders, en kom je op het gebied van reflectologie, dat het leven zo ingewikkeld is met zoveel vervormende prisma's en spiegels, dat het eindeloos door blijft emaneren, spiegelen, reflecteren, afschaduwten, enzovoorts, en dan is het belangrijk om naar de bron te gaan.

De vijand kan ook mimiëren, wat we ook phishing noemen. De vijand kan deze geestelijke computer 'hacken', 'overnemen', dus maakt in principe gewoon zijn eigen surrogaat om alsnog te verleiden en misleiden, zodat de schapen niet bij de ware Goede Herder terecht komen, maar bij een wolf verkleed als Goede Herder, zodat die de schapen kan 'eten', er veel aan kan verdienen, kan exploiteren, om zo zijn machtsgebied te verruimen, wat we hier op aarde zien, vooral ook in het medische systeem. Het aardse medische systeem helpt mensen voor geld, maar de Goede Herder verkoopt zijn zorg niet, ook de Barmhartige Samaritaan niet. 'Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet,' zegt de Goede Herder. Zo blijft de gave puur. Je doet het puur vanuit empathie, vanuit het hart, en bent hierin fijngevoelig voor de obstakels van de mensen, en die doorleef je, DUS die Goede Herder gaat noodgedwongen aan het kruis, anders zou hij de schapen nooit kunnen helpen. Iedere Goede Herder wordt dus vervolgd, en dat is ook het hele mysterie van de doorn in het vlees die maar niet weggaat. Goede Herders zijn dus ook

asceten die leren leven met pijn en lijden, om een hoger doel. Er is een zekere balans in die dingen. Het is heel cirkelmatig, want alhoewel empathie dus geneest, gaat het ook weer telkens dieper, dus in golfbewegingen, van kruis, tot opstandingskracht, tot kruis, enzovoorts. Er zijn hierin een heleboel valkuilen. Het is dus goed om met die dingen bezig te zijn, maar het heeft wel een gebruiksaanwijzing als een opleiding van de Goede Herder, en dat heeft verder niks met aardse systemen te maken. De medische wereld ziet dit als bedreiging, want dan kom je dus aan hun markt, en aan hun monopolie, dus ze doen er alles aan om Goede Herders kapot te maken, niet beseffende dat dit juist bij de Goede Herder hoort en dat dit het geheim is van zijn gave, en dat dit de gave juist verdiept. De wegen van de Goede Herder zijn ondoorgrondelijk terwijl de aardse medische wereld dit allemaal in hokjes wil drukken. Het is niet de bedoeling geweest dat mensen in de handen vallen van gevaarlijke chemische medicijnen die ook nog eens op dieren zijn getest en die gewoon als drugs werken en een heleboel bekende en onbekende bijwerkingen hebben tot de dood aan toe, allemaal voor geld en macht, want dat is allemaal tegen de werkwijze van de Goede Herder.

En dat was nog maar het topje van de ijsberg, dit allemaal is nog maar het tipje van de ijsberg. De Jezus verhalen zijn gelijkenissen, maar Jezus is een westers woord en het is allemaal ook heel erg verletterlijkt in de westerse vertalingen, en de oorspronkelijke diepte van die symboliek is weggehaald, dus de schade is niet te overzien. Daarom spreken we ook over de gedeformeerde kerk naast de gereformeerde kerk. De gedeformeerde kerk is dus meer een moderne versie ervan die die wortels allemaal niet meer heeft, en dan sterft die boom en gaat die rotten en dan trekt het de parasieten aan. In het Hebreeuws, in Israel, waren er de verhalen van Yeshua (die dus Jezus wordt genoemd in het westen). Yeshua werd al in het Oude Testament gebruikt als vrouwelijk zelfstandig naamwoord wat in principe gewoon genezing betekent, en dat woord werd ook al door David gebruikt, en in sommige vormen wordt het ook als werkwoord gebruikt, en betekent het 'het afdoen van het oude leven op het slagveld', dus als levensprincipe, dat je je leven geeft voor het hogere doel, afleggen van het oude, om het nieuwe aan te doen. Dat is wat het oorspronkelijk betekent, dus dat is een persoonlijk principe, waarvan dan later Yeshua als eigenaam, als persoon, hierin een voorbeeld-functie had, NIET als

een soort van afgod die alles wel even regelt, als een soort van wachtwoord, want dan zijn het slechts uiterlijke vormen. Het is dus juist een levensprincipe en genezingsprincipe waaruit iedereen mag leven, en dat gaat dus niet buiten een persoonlijk kruis om, en daar moet ook een bepaald respect voor zijn, dat het belang en de noodzaak ervan ingezien wordt. In de medische wereld bestempelen ze dit graag als ziekte, want dan kunnen ze hun medicijnen er op los laten. Je mag geen emoties hebben, je mag geen geloofservaringen hebben, geen symboliek gebruiken, geen dromen hebben, enzovoorts, en hier is vroeger al veel tegen gewaarschuwd in de literatuur, zoals in het boek 1984 van George Orwell aan het eind van de veertiger jaren, over de totalitaire staat van pure mind control, gedachten politie, dromen politie etc. Dit is de wereld buiten het paradijs. Hier worden ook de families vaak samengesteld door het aardse systeem, want dit is niet de wereld van de Goede Herder. Dat is voor sommige mensen dus misschien ook een zure appel, dat ze onder ogen moeten komen dat de families in heel veel gevallen NIET door God zijn samengesteld, maar dat de verbindingen vaak een resultaat zijn van de zondeval. Dit is dus vaak een parasitaire schijnwerkelijkheid. Dan roei je met de riemen die je hebt zolang dat mogelijk is, maar de Goede Herder in het Yeshua verhaal zei ook van de aardse familie : 'Wie zijn mijn moeder en mijn broeders ? Zij die de wil van de hemel doen, die zijn mijn broeder, mijn zuster en mijn moeder.'

Dan over 'demonen' en ook in verband met engelen : Dat is niet zwart-wit. Zwart-witte gelijkenissen zijn gewoon om iets te accentueren, maar daar moet heel genuanceerd mee omgegaan worden. Het is hetzelfde als dat er op aarde goede en slechte mensen zijn en er een grijs vlak tussenzit, met alle bagage waar mensen mee rondlopen dus dat de een minder draagkracht heeft als de ander, en dat mensen verkeerd begrepen worden, of verkeerd beoordeeld. Maar dan heb ik het bijvoorbeeld over ISIS en ander tuig wat over mensen hun leven denkt te beslissen zoals in de medische dwangwereld. Dat soort tuig is er ook in de 'geestelijke wereld', wat gewoon een andere frequentie is. Ook als mensen komen te overlijden komen ze in een andere frequentie, gewoon in een soort andere virtuele computer wereld, en de slechten gaan daar of met hun slechte werk door, of ze beteren zichzelf. Dat is dus zeker niet zwart-wit, en sommigen zijn ook zwaar verward, dus die klemmen zich dan vast aan

bepaalde mensen, en moeten dan verder geholpen worden. Dat is de taak van de Goede Herder, maar dat wordt door aardse mensen vaak belachelijk gemaakt. De mensen weten vaak niet eens wat shamanisme is. In de bijbel gaat het ook zo nu en dan over shamanisme, en ook de gelijkenis van de Goede Herder kan uitgelegd worden als shamanisme. Shamanisme is dus het werken in vele lagen, rekening houden met andere levensvormen, die ook soms onzichtbaar zijn voor het menselijk oog, want er zijn ook gewoon energetische levensvormen. Het natuurlijke oog van de mens is vaak maar beperkt en kan dat vaak niet oppikken, of ze zijn zich er niet van bewust. In 'de hemel' hebben mensen betere ogen die veel meer kunnen waarnemen en ook willen waarnemen omdat dat een eigenschap van de Goede Herder is, zorgzaamheid, inlevingsvermogen, en daarnaar gaan de ogen zich ontwikkelen, en ook de andere zintuigen. Daarvan is de insectenwereld ook een beeld want insecten, maar ook andere dieren, hebben vaak veel betere zintuigen dan de mens. Dan zijn al die problemen er ook niet, want de mens rotzooit nu er maar wat op aan omdat ze in principe gewoon blind zijn nog.

Deze gelijkenissen kwamen al uit veel oudere culturen, ook veel uit Egypte, want het Hebreeuws ligt erg dicht tegen het Egyptisch aan. Het zijn allereerst woorden en werkwoorden, principes, die in elke taal weer anders kunnen zijn, en waarvoor elke cultuur weer zijn eigen gelijkenissen heeft. Het is dus ook de taak van de Goede Herder om dit te overbruggen, want in het westen hebben ze het tot een monopolie gemaakt, allemaal voor de markt en voor macht. Dus ja, het is goed om met die dingen bezig te zijn, maar alles moet getoetst worden aan de principes van de Goede Herder, de hogere hemelse principes, waardoor het ook zuiver blijft en eerlijk, en in balans.

1942 – de vreemdeling – het afbreken van de nazi computer

Omdat de mens een heleboel missing links heeft, vanwege gebrek aan overzicht, gebrek aan samenhang, de mens een heleboel blinde vlekken heeft in zijn zogenaamd logisch en rationeel denken is absurdisme de ware 'religie' en psychologie. Dat is geen roekeloos absurdisme, maar gedreven, profetisch absurdisme, dus slechts ogenschijnlijk absurd.

Ik was aan het einde van de middag even in het dorp van ons bosdorpje wat overigens tussen een vuilverwerkings-industrie ligt en militair terrein, profetischer kan het niet. Ik ging naar de drogist en liep naar achter waar de spelletjes en speelgoed afdeling was, wat ik altijd doe ter inspiratie. Er lagen wat kaartspelletjes, kaartpuzzels, met verschillende thema's en ik begon de verschillende pakketjes een voor een te bekijken. Een vrouw ging toen naast mij staan met haar kind, en in de onderste schappen lag een soort speelgoedhond in een doosje die allerlei dingen kon, en het kind wilde het wel hebben. 'Ja, daar beginnen we niet aan,' zei die moeder. 'Die hond die poept ook. Dat wil ik niet in huis hebben. Bah.' Ik kon m'n lachen bijna niet meer inhouden, en plofte snel het doosje met een azteekse kaartenpuzzel weer in de schappen, want ik moest zo snel mogelijk weg, anders zou ik niet meer bijkomen van het lachen. In de haast viel dat ding direct naar beneden, en ook die vrouw legde op hetzelfde moment iets terug, en dat viel ook. 'Daar gaat alles,' zei ik, nog steeds mijn lachen inhoudende, maar die vrouw begon toen te lachen en zei: 'Ja, inderdaad, daar gaat alles.' Ik ben toen weggelopen, en het was echt moeilijk mijn lachen in te houden, en ik wist dat als ik eenmaal zou gaan beginnen te lachen dat ik het dan waarschijnlijk niet meer zou kunnen stoppen. Ik moest ook nog naar de supermarkt, dus ik dacht: 'Oh help, straks krijg ik die lachbui misschien daar,' want ik kon het gewoon niet uit mijn hoofd zetten. En ik moest ook nog afrekenen bij de drogist. Gelukkig toen ik naar voren liep dreef het allemaal weer een beetje weg meer en meer, en ik dacht: 'Waarschijnlijk kan ik het nog wel inhouden totdat ik thuis ben, zodat ik daar die lachbui krijg.'

Ja, het leven is niet lineair op het niveau van menselijk verstand, maar van een veel hogere lineaire realiteit, die van absurdisme, oftewel absurd voor het menselijk verstand. Je moet dan oppassen dat het absurdisme geen luie, laffe morfine-afgod wordt, want dan heb je er dus wel een nieuwe verslaving bij. Neen. De hemelse chaos is van een hogere orde, de hemelse dwaasheid is van een hogere wijsheid. Ook is de hemelse pijn een hogere genezing. Het boek *Howl* van Allen Ginsberg uit 1956 gaat over de nachtmerrie van Moloch die alle verbeelding bij de mens heeft weggehaald, de kinderen heeft laten huilen aan de voet van de trappen in de oorlogen. Jong en oud weent. Het wordt beschreven als ondoorgrondelijke, onbegrijpelijke gevangenissen waar de mens is terechtgekomen in die nachtmerrie. Moloch wordt in dit gedicht beschreven als hebbende geld als bloed, en zijn borst is het dynamo van kannibalisme, en zijn oor is een rokend graf, vandaar dat hij niet luistert, geen gebeden verhoord. Het gedicht stelt dan dat de ogen van Moloch zijn als rijen blinde ramen. Moloch wordt beschreven als een soort stad waarin de mens zit opgesloten. Moloch heeft hun ruggen gebroken, waar alles uit voortstroomt.

Dit komt tot het punt van *eli eli lamma lamma sabacthani*, wat zowel Jezus als David riepen aan het kruis. Sabacthani is een aramees woord, *sbq*, wat in bepaalde vormen spreekt over een offering, een brandoffer of bloedoffer, en het is ook een noodkreet, een gehuil, of de *howl* wat de naam van het gedicht is. Het is een uitbarsting van tranen zeggende : *Waarom hebt gij mij geofferd ?* Het hart van het levensgedicht wordt er dan uitgekapt, zodat de mens voor lange tijd gevoed kan worden, wat dan ook weer terugwijst op het evangelie. Albert Camus noemde het in zijn boek *De Vreemdeling* uit 1942 over het absurdisme 'de tedere onverschilligheid van de wereld'. De hemelse onverschilligheid is van een hogere barmhartigheid. De mens wordt in de absurde Moloch stad volledig teruggeworpen op zichzelf tot het punt dat hij alleen maar leeft, maar niet bij de zin van het leven kan komen, dus zoals in het existentialisme de existentie vooraf gaat aan de essentie. De mens is dan geworpen in de put van eenzaamheid, maar juist op de bodem van die put komt hij in waar contact met anderen, en zullen de schaduwen en valsigheden daar wegvallen. Dat gebeurt door een huilbui, een overdagse regenbui waardoor in het uit 1970 dystopische boek 'De dag der dagen' van Ira Levin, de slavernij en mindcontrol van de UniComp uiteindelijk werd overwonnen,

uitgeschakeld. De mens moet wel tot deze verbrokenheid komen. Dan gaan de betekenissen draaien. Dan komt de mens door de behekste spiegel heen tot de andere kant. Dan is de betovering verbroken, door de spiegels van de hemelse tranen.

Dan is er dus de Pieta, de hemelse moeder met haar dode zoon. Dat is iets puur symbolisch. Deze twee-deling is in de mens zelf, van de mens, en als de mens. Er is geen buitenstaande onderdrukker in die zin. De mens heeft vele delen en moet die delen begrijpen. Dat is ook waar het verhaal 'Het Experiment' over gaat in de tweede bijbel. De boodschap in het tweede bijbelse dystopische boek 'Sobibor - de laatste jager' is dat als er dingen, delen, van mensen worden weggekapt, van elkaar worden gescheiden, dan zullen die delen op een natuurlijke manier zich door blijven ontwikkelen en samenvoegen, volgens bovenstaande processen, en zij zullen uiteindelijk weer terugkomen tot de rechtmatige eigenaar waarvan ze een deel zijn. Wij mogen daar dus op wachten totdat het terugkomt. In het boek wordt het beschreven als een tijdmachine. De mens zelf is een tijdmachine, en het is een machine om het onbegrip te overbruggen, om te komen tot samenhang, in het creatieve bewustzijn, en dan is de mens tot schepper geworden, niet slechts schepping.

De nazi computer moet afgebroken worden in het creatieve bewustzijn. De nazi computer is een valse tijdmachine, als tijd agenten. De veertiger jaren moeten geheel herzien worden en opnieuw tot leven komen, vanuit hun diepte, vanuit dat wat verborgen was gehouden.

In het boek 'De Vreemdeling' uit 1942 van Albert Camus schuift alles steeds meer op de achtergrond bij de hoofdpersoon die van alles vervreemd omdat hij de wereld maar belachelijk vindt, absurd, en daarom kan het hem ook niet echt schelen als zijn moeder komt te overlijden, want die is dan immers verlost van dit idiote leven en bestaan. Door honger, armoede en verlies komt de mens dan tot het ware leven, want alles gaat zich dan afspelen tot de kern, wat een thema is van het boek. De mens keert door armoede, door het verlies van de grip op de stad, terug tot de natuur. Zo komt de vreemdeling tot de mens, en wordt de mens zelf tot vreemdeling.

De hoofdpersoon raakt steeds meer vertrouwen in de mens kwijt en wordt steeds meer paranoïde, en doet ook steeds minder om zichzelf te verdedigen naar de mensen, bijvoorbeeld als hij van dingen wordt beschuldigd, omdat hij weet dat het toch een absurde wereld is, en dat wat hij dan ook zegt ze toch weer tegen hem zullen gebruiken en verdraaien, en hij er allemaal de zin niet van inziet. Omdat hij niks zegt gaan mensen ook weer allerlei verhalen over hem verzinnen, en hem verkeerd uitleggen, leggen ze verkeerde verbanden, en uiteindelijk vanwege zijn stilte in een rechtszaak wordt hij ter dood veroordeeld, tot onthoofding, maar uiteindelijk ziet hij dat dan als een verlossing van de eenzaamheid en het absurde bestaan.

Met de dood van zijn moeder waarmee het verhaal begint bouwde hij steeds meer een glazen muur om zich heen, maar waar dan ook om hem heen tegen afgezet wordt, en waardoor hij in de problemen komt. Het is eigenlijk een soort noodkreet. In principe is hij aan het loskomen van de aardse, vleeselijke kallocaïne, de opgelegde waarheid van de absurde werkelijkheid, maar nu moet hij nog komen tot de hemelse kallocaïne, die zich dan eigenlijk heel symbolisch aan hem opdiert. Ook hij wordt geofferd in de Moloch stad. Dit komt ook omdat hij geen meeloper is, mensen niet naar de mond praat. Maar hij begrijpt waarvoor de offering goed is, dat hij zo los kan breken. Er is dus een dode moeder met haar dode zoon aan het eind van het verhaal, die een nieuw leven hebben gevonden. Dus de Pieta, wat compassie, barmhartigheid betekent, ditmaal ook met een moeder van de dood, de godin van de dood, van de hel, om een nieuw bestaan op te bouwen. Deze hemelse pijn die diep scheurt is dus de ware genezing. Dat is wat de hemelse kallocaïne doet. 1940 maakt zo op een hele nieuwe manier verbinding met 1942.

De kat is doorgedrongen tot het muizenhol, tot de duiventil, tot een beeldenstorm, om de nazi-religie neer te halen, het nazi goud, en nazi geld, om te smelten. In de literatuur mag alles ten goede meewerken, ook dood en hel, pijn en verdriet. Uiteindelijk druppelt dan de hemelse dropachtige siroop van zaaddragende tranen, het kallocaïne.

Er werd een vinger op de hoofdpersoon gewezen in de rechtszaak tegen hem. Hij had niet gehuild bij de begrafenis van zijn moeder, en had gewoon gerookt

en was snel daarna met iemand naar bed gegaan. Het wordt beschreven alsof hij ongevoelig was, een monster. Hij had moeten huilen om te laten zien dat hij een echt mens was. In deze samenleving was huilen een plicht, wat dan in de spiegel-exegese wel weer heel belangrijk is. De mens moet huilen. De mens die niet leeft vanuit de hemelse tranen van inleving, oftewel het vleselijke deel, moet sterven. Barmhartigheid geeft een mens eeuwig leven, in de recyclity. Het moet regenen. Zo wordt de UniCom overwonnen.

De Sprookjesmarkt

Een jongen ging altijd met zijn grootmoeder op vrijdag naar de sprookjesmarkt in de ochtend. Het was dan altijd net licht geworden, en hij zat dan altijd bij zijn grootmoeder achterop de fiets. Dan zocht hij telkens zijn sprookjes uit. Op een dag werden ze tegengehouden door een kleine knokige kabouter met een knots. "Dat gaat zo maar niet," sprak de kabouter. "Elke vrijdagochtend wanneer het net licht geworden is komen jullie om mijn sprookjes te stelen."

De jongen keek de kabouter met opgeheven wenkbrauwen aan, zeer verbaasd. "Maar wij betalen toch voor de sprookjes, en hoe zijn het uw sprookjes?"

De kabouter gaf de jongen een mep tegen zijn been. "Brutale vlegel, ik ben de baas van de sprookjesmarkt," bromde de kabouter. "Nu vlug, maak dat je wegkomt. Jullie zijn hier veel te vaak, en nu is het wel welletjes." Maar toen stapte de grootmoeder van de fiets af. "Puh," sprak ze. "Hoe kan zo'n klein mannetje als jij de baas zijn van zo'n grote markt?" Maar toen begon de

kabouter zo woest met zijn knots te slaan dat grootmoeder en de jongen zo snel mogelijk op de fiets moesten springen om bij hem weg te kunnen komen. De kabouter raasde en foeterde, en kwam nog achter hen aan ook. Wat kon dat mannetje hard rennen. Grootmoeder moest eerg snel fietsen, anders zouden ze eraan gaan. Gelukkig waren ze na een tijdje van hem af.

De volgende vrijdag gingen ze het weer proberen. Ze gingen nu nog vroeger. Het licht was nog niet eens gevallen. De marktkoopmannen en vrouwen waren nog bezig hun kraampjes op te zetten. Grootmoeder liep op de eerste de beste marktkoopman af en vroeg of het waar was dat de kleine kabouter met de knots de baas was van de sprookjesmarkt. De marktkoopman keek haar aan met opgeheven wenkbrauwen. "Maar mevrouw toch," sprak de man. "Hoe komt u toch aan zulke verhalen ? Er is geen baas van de sprookjesmarkt. Wij hebben de sprookjesmarkt allemaal samen opgezet, en niemand is de baas over de ander." Toen begon grootmoeder het hele verhaal te vertellen.

De koopman barstte in lachen uit. "Wat een vreemd verhaal, en wat een kostelijk sprookje. Dat kunnen we wel verkopen hier."

"Hoeveel kost het ?" vroeg grootmoeder.

"Maar mevrouw," sprak de koopman, "u bent zelf de bedenker van het sprookje, dus het is helemaal gratis voor u." Even later overhandigde de koopman het sprookje aan grootmoeder. De jongen zocht ook nog wat andere sprookjes uit, en toen zijn ze weer op de fiets gegaan. Maar na een tijdje kwamen ze weer die ellendige kabouter tegen. "Zie, weer sprookjes stelen, hè ? Ik wist het," bulderde de kabouter, en kwam hen weer achterna met de knots. Hij was nu extra kwaad. "En nu ben ik zeker ook in het sprookje, hè ? Van mij kom je niet meer af." Hij foeterde en tierde, maar hij kon grootmoeder en de jongen niet inhalen. Hij volgde hen wel helemaal naar grootmoeder's huis. "Ik zal jullie leren !" bulderde hij. Snel sprongen grootmoeder en de jongen van de fiets af met de sprookjes, en snel gingen ze naar binnen, en grootmoeder deed de deur weer goed op slot. "Die fiets is nu van mij !" gilde de woeste, ziedende kabouter. De kabouter pakte de fiets en ze hebben hem nooit meer teruggezien. Wel vonden ze zijn knots waar de fiets had gestaan, en

die hebben ze toen naar de sprookjesmarkt gebracht als bewijs dat het sprookje echt waar was.

De knots werd in een glazen kistje gelegd en werd op een halve pilaar gezet op het middelpunt van de sprookjesmarkt. Grootmoeder en de jongen mochten toen zoveel mogelijk sprookjes uitzoeken als ze wilden. En ze mochten hen allemaal gratis meenemen. Vanuit de hele wereld kwam iedereen om de knots in het glazen kistje te bewonderen en om het sprookje van de sprookjesmarkt te horen. Het werd de drukst bezochte markt van de hele wereld.

sleutel literatuur 1940-1945

De jaren 1940-1945 staan nog steeds en gaan niet zomaar weg. Nu staan ze daar in andere vormen, nog steeds kwellende mens en dier. Het gaat niet zomaar weg. Je moet gaan 'droom weven'. Je moet gaan kluiven aan deze kluif dus. Het zit diep ingezonken in het brein van de mens, als pinnen. Gewoon omdat het ons zo werd opgediend, en er werd niet verteld over wat het achterhield. 1940-1945 heeft veel meer te bieden. 1941 is bijvoorbeeld het jaar van Erik en het klein insectenboek, van Bomans, en insecten zijn een beeld van de hogere zintuigen die veel meer kunnen zien en aanvoelen. Dat hebben we wel nodig om te kunnen losbreken van de oppervlaktes om zo in de diepte te gaan. We moeten komen onder de Moloch stad.

We hebben dus deze mysterieën om door de jaren 1940-1945 heen te komen tot vastere gronden :

1940 - Kallocaine - Karin Boye

1941 - Eric of het kleine insectenboek - Bomans

1942 - De vreemdeling - Albert Camus

Het boek Eric of het kleine insectenboek is van groot belang en gebaseerd op een uitspraak van Leonardo Da Vinci :

‘Wij zijn allen ballingen, levend binnen de lijsten van een vreemd schilderij. Wie dit weet, leeft groot. De overigen zijn insecten.’

Dit is ook een belangrijk thema van de tweede bijbel wat telkens terugkeert, dat de mens leeft in een schilderij.

Pijn is een tijdmachine. Pijn laat de verbanden zien. Het kruis is dus van levensbelang. Zij die het kruis niet hebben vallen in kortzichtigheid en raken daar vast.

In 1943 kwam toen het boek Het Kralenspel van Hermann Hesse, over dat alles opnieuw en zo creatief mogelijk gerangschikt moet worden. Het kralenspel is dus ook weer iets waar we mee bezig zijn, het kralen rijgen, om zo geestelijke werelden te openen, zodat alles hogere betekenissen krijgt. Dat is ook wat het droomweven is, en zo kan de mens de diepere wereld ontdekken en bouwen.

Het is het hele idee van het Eeuwig Evangelie, dat de mens moet ontsnappen uit de lagere schilderijen, om te komen tot de hogere schilderijen, en zo is dat ook met de boeken, want dat zijn in principe literaire schilderijen. Iconografie is de bestudering, beschrijving en beleving van kunstvormen, waarvan religie ook een onderdeel is, maar er zijn veel meer verhaalsoorten. Ook dystopische verhalen kunnen belangrijke onderdelen van de iconografie zijn. Ook filosofie en psychologie kunnen uitgedrukt worden in verhalen en zo iconografisch zijn. Al deze vormen zijn meer abstract dan dat ze letterlijk zijn. Het gaat voornamelijk dus ook om de interpretatie.

Ogen bewaken de Moloch stad, ogen van politie en psychiatrie, de denk en droom politie. We moeten komen tot een universele bibliotheek, zoals in de verhalen van Jorge Luis Borges in zijn boek Ficciones uit 1944. Het leven wordt daarin beschreven als een kansspel. De bibliotheek is oneindig met alle boeken die ooit zijn geschreven en geschreven zullen worden, dus alle mysterieën worden daarin opgelost.

In het boek de glazen dieren verzameling uit 1944/45 gaat het over een meisje die danst met een jongen, maar dan stoten ze per ongeluk een glazen eenhoorn om van haar glazen dieren verzameling. De eenhoorn valt op de grond en zijn hoorn breekt af. Het meisje is kreupel door een ziekte en sociaal geïsoleerd, en hoopt dat de jongen met wie ze danst interesse in haar heeft, maar die blijkt verloofd te zijn met iemand om met die persoon te trouwen. Het meisje krijgt dus twee klappen in een keer te verwerken. De eenhoorn is nu net zoals de gewone paarden en zal niet meer opvallen. Ze geeft dan de eenhoorn aan de jongen, als souvenir. Haar moeder had gehoopt dat de twee een koppel zouden worden. Haar broer had hem naar binnen gebracht, niet wetende dat hij zou gaan trouwen, en hij krijgt de schuld van de moeder, en verlaat dan het huis. De val van de eenhoorn is een beeld van de val van het nazi rijk.

1940 - Kallocaine - Karin Boye

1941 - Eric of het kleine insectenboek - Bomans

1942 - De vreemdeling - Albert Camus

1943 - Het kralenspel - Hermann Hesse

1944 - Ficciones - Borges

1945 - De glazen dieren verzameling - Tennessee Williams

Al deze boeken spreken min of meer van een soort heilige isolatie die moet plaatsvinden. Alles moet achter tranenglas waardoor het oude onheilige glas afbreekt. Deze heilige isolatie is een ervaring ook veel bezongen in de literatuur van de tweede bijbel. De tranen moeten zich kristalliseren tot een museum, tot een bibliotheek. De heilige isolatie is een ervaring die na de heilige gebondenheid komt, maar ook al daarvoor moet sluimeren. In de heilige gebondenheid wordt de mens losgesneden van de zonde, en leeft dan niet

meer uit het vlees, kan dan niet meer vanuit het vlees leven, maar wordt nog wel onderdrukt door het vlees, en de mens gaat ook aan het kruis, wordt de wildernis ingedreven, net zoals toen Yeshua het heilige geestelijke ontving en toen geleid werd door het heilige geestelijke tot de wildernis. De heilige isolatie moet dat verder uitwerken, om de mens verder hemels schoon te maken. Het is een grote schoonmaak in de mens door de recyclity, juist een isolatie tot verdieping, en dit dringt diep in de mens door, scheidt merg van been, en vleselijke van het geestelijke. Er komt dan glas in de mens, en de mens komt tot grote openbaringen. De mens gaat dan alles meer op een afstand beleven, nog meer van alles vervreemden, maar komt wel in contact met het ware, het hogere, en dat loopt dwars door alles heen, zodat het ook een toenadering is. De mens wordt geïsoleerd van de zonde, en die wordt onder handen genomen. De zonde gaat steeds meer en meer achter glas, en de mens gaat zien wat het is.

De mens mag ook bidden om de heilige isolatie. De mens mag erover mediteren en zich er ernstig naar uitstrekken, en mag ook in geloof leven het te hebben ontvangen, en ervoor danken. Het is iets wat de natuur aanbiedt. De natuur komt de denkende en strijdende mens die voor het hoogste goed leeft en die niet met minder genoegen neemt tegemoet. De heilige isolatie is een natuurverschijnsel, als een vrucht van het kruis, niet buiten het kruis omgaande dus. Het is wat de hemelse kallocaïne in de mens doet in volharding, geloof, dankbaarheid en geduld. Wij mogen de hemel tegemoet gaan met bidden, smeken en tranen, maar niet in zelfzucht en overmoed. Bovenal is de heilige, hemelse isolatie een vrucht van het toetsen. Een mens kan in de natuur en de wildernis niet voorzichtig genoeg zijn vanwege de vele gevaren en valstrikken. Daarom heeft de mens de heilige isolatie nodig, en de isolatie van het kruis, maar moet de mens oppassen voor de valse isolatie van onverschilligheid en egoïsme, van onwil om te leren, van kruisloosheid en toetsloosheid, want dat is een vals licht en een valse duisternis.

De heilige isolatie maakt ook scheiding tussen wetendheid en onwetendheid. Steeds meer drijft de mens af, tot een wereld die verloren was, onbewoond, verlaten, vergeten, en verborgen, de andere wereld, en die kun je niet zomaar binnen gaan, dus allereerst raak je tussen wal en schip. Ze willen je niet, want

wie ben je ? 'Ik ken u niet,' het is een doolhof. Deze tuin is zwaar geheim. Hard werken moet je voor elke druppel. En het blijft zich maar verdunnen. De mens heeft de heilige isolatie nodig. Ook in die relatie is isolatie, omdat dat is wat de isolatie is. Dingen kunnen alleen op een natuurlijke manier rijpen, en de natuur is creatief en ondoorgrondelijk, langs allerlei zijwegen, en gevarieerde voorwaarden, wat in geen denken is opgekomen. Het is boven denken. 'Ik heb u nooit gekend,' is een uitnodiging tot het leren kennen. 'Gaaf weg van mij,' is de oproep tot isolatie om het in jezelf te vinden en in de natuur. Over deze thema's gaat ook het boek 'De Muur' uit 1939 van Sartre, de existentialist. Je kunt namelijk alleen tot de essentie komen als je eerst tot de existentie bent gegaan, het eerst hebt doorleefd, wat een belangrijk filosofisch thema was in de jaren 1900, te vergelijken met de kruis verhalen, en wat ook op de Aristoteles principes wijst dat eerst het goede een gewoonte moet worden, en de natuur van de mens moet worden voordat de mens ook maar een stap verder komt. De ware kennis hebben gaat dus niet buiten het zijn en het doen om. Dat is wat existentie is. Zonder de existentie heeft het geloof geen waarde, en leeft de mens achter een muur. Er moeten dus muren afgebroken worden, maar ook hemelse muren gebouwd worden, en dat zijn een heleboel planken, en die moet steen voor steen gebouwd worden. De planken zijn lang, als een beeld van de volharding en de uitwerking ervan. Zoals in het kralenspel kun je de kralen ook niet zomaar aan elkaar verbinden. Ergens in de diepte ervan gebeurt het wonder. Dat kun je niet forceren. De aardse relaties zijn allemaal geforceerd, en passen daarom niet. In de existentie moet de mens weer meer tijd besteden, en richting vinden, voordat het tot werkelijkheid kan komen.

Het stadje was een zwemparadijs, overdekt, en tussen de huizen waren de zwembaden gewoon ingebouwd. Lekker makkelijk, dichtbij huis. Het was er ook altijd tropisch warm. Er waren voor iedere inwoner speciale gangen waardoor je van je huis tot het zwembad kon gaan. Ook lagen er overal zandbakken, waar of boompjes en plantjes stonden, of waar de kinderen konden spelen. Ik had er ook een huisje. Het was al laat, en doordat de gangdeur openstond kon ik zien dat de voordeur werd losgemaakt. Ik liep er direct op af, en riep 'hey'. Wie kon dat nu wezen ? Er werd veel ingebroken, dus het konden ook dieven wezen. Er kwam niemand binnen, en de deur ging ook niet verder open, dus ik deed de deur los, en ik zag dat er iemand alweer wegliep. 'Hey, waarom loop je nu weg ?' zei ik. 'Kom terug.' Ik kende hem wel. Hij was van de technische dienst. Hij kende mijn familie ook wel. Blijkbaar had hij een sleutel. Hij kwam terug. 'Wat kwam je doen ?' vroeg ik.

'Ja, het ging niet zo goed met die en die,' had hij het over, maar verder draaide hij er nogal omheen en had hij het over andere dingen, ook omdat hij wist dat ik liever niet over bepaalde dingen sprak. Ik zei tegen hem : 'En als ik nu niet naar je was toegekomen, wat zou je dan hebben gedaan ? Je woont namelijk nog tamelijk ver weg.' Maar dan zou hij wel hebben gewacht in zijn voertuig zei hij, of hij had nog andere dingen te doen. Het werd verder wel een gezellig gesprek. We zijn toen ergens naar een café in de buurt gegaan, en toen we terugkwamen zag ik opeens de persoon waarover hij het had gehad. Het zou niet zo goed gaan met die persoon volgens hem, wat ook de reden was dat hij was gekomen, om het mij te vertellen, maar die persoon liep met anderen daar en was de vrolijkheid zelve. Ik wilde die persoon helemaal niet zien, dus ik liep zo snel mogelijk weer naar mijn huis. Ik schold hem wel even uit.

Ja, kom nou. Dat zijn soms van die producten hè, waar van alles mee aan de hand is, waar mensen aan komen te overlijden, kinderen door worden gemarteld, en toch halen ze het niet uit de handel. Toch moet je telkens die belachelijk vrolijke reclame ervan op de tv blijven zien alsof er niets aan de hand is. Zo zou ik die persoon het beste kunnen omschrijven. Het was een stuk technologie. Ik gebruikte het niet meer, wilde er niets meer van weten. Schold

hem altijd de huid vol als ik hem tegen kwam. Wilde niets meer met hem te maken hebben. Schold ook altijd de hele boel bij elkaar als die stomme, leugenachtige reclame clips ervan op de tv kwamen alsof het zo'n goed product was, allemaal met hun vrolijke, huichelende glimlachen. Dan kon de hele buurt altijd van mijn gescheld meegenieten. Tja, wat moet ik zeggen. Ik groeide in dit stadje op. Ik moest altijd het gegil van kinderen aanhoren onder de grond. Mijn slaapkamer was net boven zo'n ruimte gebouwd waar ze dat product uitvoerig gebruikten, met name op kinderen. Het was een product van de hel. Slapeloze nachten had ik er van. De jongen van de technische dienst keek me aan. Hij was met me meegekomen. 'Hoe ging het ?' zei hij toen we eindelijk thuis waren gekomen.

Ik begon weer te schelden, en hij moest me kalmeren. 'Tja,' zei hij. 'Je weet dat het product nog steeds gebruikt wordt.' Je kon het altijd in het stadje ook ruiken. Het was echt zo'n zwembadgeur, zo'n geur van : 'Oh, er is hier niets aan de hand,' maar ik wist wel beter. Ook wij moesten er vroeger aan geloven. Ik keek de jongen van de technische dienst aan. 'Ik wil er niet over praten,' zei ik, 'maar kun jij er niet wat aan doen ? Jij bent immers van de technische dienst.'

'Ga maar slapen,' zei hij toen. Ik moest altijd dat gegil van die kinderen aanhoren onder de grond, 's nachts, ook al hoorde ik het minder dan vroeger omdat mijn huisje er verder van verwijderd was. Toch kon ik er vaak niet van slapen.

'Slapen ?' zei ik. 'Puh, wat valt er hier te slapen ?'

'Ik zal wel wat doen,' zei hij toen. Dat was het laatste wat ik van hem hoorde. Hij had één of ander gas in mijn gezicht gespoten, een heel wazig, waterig gas. Ik viel er direct van in slaap. Ik droomde dat ik door zo'n zwembadgang tussen het huis en het zwembad ging, en toen niet naar het zwembad ging, maar de trap af naar beneden, waar die kinderen waren. Ze vlogen mij in mijn armen. Ook ik was eens zo'n kind. Het waren de ongeborenen. Het was alsof ik een klets water in mijn gezicht kreeg. Toen ik wakker werd zag ik het glimlachende gezicht van de jongen van de technische dienst. 'Nou, en ?' zei ik.

'Het product is niet meer in de verkoop en wordt niet meer gebruikt,' zei hij.

'Hoe kan ik dat zeker weten ?' vroeg ik. 'En wat heb je gedaan ?'

'Ik heb niks gedaan,' zei hij, 'maar dat was de reden dat ik kwam, om je mede te delen dat het voorbehoedsmiddel niet meer in de zwembaden zou worden gestrooid vanaf dit moment.' Hij keek toen even op zijn horloge.

'Nu ?' vroeg ik.

'Ja, nu,' zei hij. 'Precies op dit tijdstip. Het heeft even geduurd, maar het was al aangekondigd dat het zou stoppen, en ik weet dat je liever niet over het onderwerp sprak, maar ik vond dat je het toch moest weten. Het is voorbij. Ik hoop dat je nu 's nachts wat rustiger kan slapen.'

Einde

De leesbij is een boekenbij, die gaat van boek tot boek om honing te verzamelen. Van regel tot regel gaat de leesbij, voor honing. De kijkbij kijkt rond, om uit alles wat hij ziet honing te halen. De samenleving is een boekenkorf. Alles is al opgeschreven. Er ligt nog zoveel honing in opgeborgen. De muren van de samenleving zijn dik. Ze hebben meer scheiding gemaakt dan lief was, maar muurbijen zitten op deze muren om er honing aan te onttrekken. De muurbij vliegt van muur tot muur. Er ligt zoveel geschiedenis in deze muren opgeborgen.

Ik vloog eens op de rug van zo'n muurbij. De muurbij was heel groot, en hij nam me mee naar allerlei landen over de muren : naar Afrika enzo. Er waren zoveel muren, en daarom moesten er wel muurbijen zijn. Hij liet me zien hoe hij honing aan de muren onttrok.

We vlogen toen naar Suriname, en ik zag veel meer van die muurbijen. De muren waren dik, maar vol honing. Ik zag een meisje tussen muren. Ze kon haar weg niet meer vinden. De muurbij zette mij daar toen af, en zei : 'Onthoud wat ik je heb geleerd,' en vloog toen weg. Ik heb het meisje toen geleerd hoe ze honing uit de muren kon krijgen. Ze kreeg hier ook vleugeltjes van, net als mij, en toen zijn we samen hand in hand weggevlogen, over de muren heen, naar andere gebieden om verdwaalden het verhaal van de muurbij te vertellen.

de muurbij 2

Zo zijn er ook vloerbijen en plafondbijen. Er is aan alles wel honing te onttrekken. Zo is er niets voor niets. De mens kan zich soms ingesloten voelen, maar er is altijd honing. Alles is een bloemenveld, en in jezelf is de bijenkorf. Ga van bloem tot bloem, maar vergeet niet terug te keren tot de bijenkorf. Laat

je niet afschrikken door bepaalde bloemen die verschrikkelijk lijken. Ook zij hebben hun honing. Alles is een honingbloem. Maar de bij kent een zeker pad, en werkt zeker met strategie. Er zijn namelijk ook zoveel valstrikken voor de bij. Een bij moet ook altijd goed gewapend zijn, en toegerust met de nodige instrumenten.

De bij moet de bijenkoningin kennen, ook al is die goed of slecht. Ook de bijenkoningin heeft haar honing. Ze is niet zomaar de eerste de beste. De bij moet naar de juiste bijenkoningin gaan, ook al is ze goed of slecht. Het gaat om de honing die erin zit. Soms is die honing een belangrijke sleutel op het pad. Het gaat erom wat erin haar ligt opgesloten.

Soms zijn muren niet te doorbreken, maar kun je er wel honing uit onttrekken. De muren staan symbool voor de voorwaardes van het leven. Zijn muren daarom geen bruggen ? Ja, het zijn hele lange bruggen, bijna oneindig, maar alleen zo kan de honing komen.

Muren zijn de droombruggen van het ware leven, van het diepere leven, van het eeuwige leven, waaruit de honing voorstroomt.

de muurbij 3 honing uit de muur

Waarom worden we soms, of misschien wel heel vaak, geblokkeerd in ons leven, en zit er voor ons niets anders op om als muurbijen te leven ? Misschien zijn die dikke muren er wel om ons ergens tegen te beschermen ? Er zijn ook andere realiteiten die soms voorrang krijgen. We hebben te maken met een interdimensionaal verkeerssysteem. Wij zijn niet de enige levensvormen. Er

zijn zoveel andere levens-energieën, en ook horen die weer bij ons. Soms kan zich dat heel wrang vertalen en zijn tranen onze honing.

Zo liep ik eens een bruggetje over het park in. Er stond daar een huilend meisje met haar pop. Ik nam het meisje in mijn armen en vroeg er wat er loos was. Ze kon niet praten. Ik heb haar toen naar huis genomen, en gaf haar wat te eten en te drinken. Ik vertelde haar toen over de bijtjes, en toen kon ze weer lachen. Ze zei toen dat ze haar vader en moeder kwijt was. Die waren dood. Ik zei dat ze wel bij mij mocht wonen, dan zou ik haar vader wel zijn. Ze gaf toen haar pop aan mij uit dankbaarheid, maar ik zei dat die pop voor haar was, en dat ze nog veel meer poppen van me zou krijgen, en bijen. Ik liet haar er een paar zien. Ik had nog wel een extra kamertje, dus dat kon haar slaapkamer worden. Er stonden nog wat poppen en ook bijtjes. Ze was daar heel blij mee, en wilde graag dat ik haar pop in mijn kamer zou houden. Dat beloofde ik haar, dat ik ook goed voor haar pop zou zorgen.

'Mijn pop heeft ook geen vader en moeder meer. En ik ben maar een kind. Kun je ook de vader van de pop zijn?' had ze gevraagd. Blijkbaar was de last van de pop te groot voor haar, dus heb ik de pop naar mijn kamer genomen.

Nu, na al die jaren, is het meisje groot. Ze is als een muurbij nu. Dat heb ik haar geleerd, om honing te onttrekken aan de muren in het leven. Op een dag zei ze tegen mij: 'Heb jij geen vader en moeder?' Ik zei: 'Ik heb een muurbijenconingin.'

Ze wilde de muurbijenconingin toen ook zien, maar ik zei tegen haar dat die achter duizend muren was. Ik kon haar alleen maar leren honing aan die muren te onttrekken. Echte muurhoning, als dromen tot haar komende. Op een dag vertelde ze me dat ze over de muurbijenconingin had gedroomd.

'En?' vroeg ik.

'Het was heel prachtig,' zei ze. 'Ze had een witte jurk aan, met een prachtige witte hoed met gaas, en op haar jurk waren ook wat bloemetjes.'

'Zeer poëtisch,' zei ik toen. 'Heeft ze ook nog wat tegen je gezegd?'

'Nee,' zei ze. 'Ze gaf me een potje muurhoning, en toen vloog ze weg.'

'En toen?' vroeg ik.

'Ik volgde haar,' zei ze. 'We kwamen in de muurbijenkorf. Toen keek ze me stralend aan, en gaf me een omhelzing, toen ze zag dat ik haar was gevolgd. Ze gaf me toen een boek, een dagboek. Ik begon het als een leesbij te lezen.'

'Wat stond erin?' vroeg ik.

'Ik spreek niet, maar ik schrijf,
Ik ga met niemand om, ik ben slechts in de boeken,
Ik ben achter duizend muren,
Alleen de echte muurhoningbij zal mij vinden,
Veel liefs,
de muurbijenkoningin,' zei ze.

Ik keek haar aan. 'Ze spreekt door de muren,' zei ik. 'Zo heb ik haar leren kennen, en zo heeft ze haar geheimen aan mij geopenbaard.'

Einde

Het is misschien een verschrikkelijke bloem, en het is misschien maar heel weinig honing, maar de honingbij is dankbaar voor elke druppel. De honingbij bouwt zijn huis met elke druppel, in dankbaarheid. Elke druppel is er weer een druppel bij. Daar kan een honingbij weer mee verder. En elke druppel honing uit de muur, is ook weer een druppel meer om de muur beter te kunnen begrijpen. Van druppels rijgt de muurbij zijn sieraden. Van druppels rijgt de muurbij zijn boeken van begrip, regel voor regel. Hiervan bouwt hij zijn huis. Het is een boekenkorf. De muurbij spreekt niet, maar schrijft. De muurbij leeft niet, maar is in de boeken, zoals zijn muurbijenkoningin. Dat heeft zij hem geleerd. Hij spreekt en leeft alleen door muren. De hieroglieven erop zijn moeilijk te begrijpen, als in een doolhof, maar zij zijn er om de boekenkorf te beveiligen. Indringers zullen het hier niet maken. Zij zullen niet ver komen.

Maar wat is er dan achter de muur ? Helemaal niks. Al het leven is in de muur. Zij is de muur.

'Het was mijn dit, mijn dat, hebben ze allemaal afgepakt, achter muren gezet, maar er is alleen leven in de muur ... Niet ervoor, niet erachter, maar alleen in de muur ... Totdat we zelf die muur zijn geworden ... Ik kan niks zeggen, ik kan alleen maar wat laten zien ... Ik ben slechts een muur ... Teveel tegen muren opgelopen, werd ik zelf een muur ...

Ik kan niet spreken, ik kan alleen mijn hieroglieven laten zien, mijn geheimschrift, wat je kunt ontcijferen, om het pad te volgen naar mijn hart ... Maar als je dan daar aangekomen bent, ben ik allang weer ergens anders ... Ik ben slechts een muur ... Ik laat mijn sporen achter, maar zij leiden slechts naar een muur, totdat je zelf een muur bent geworden ... Ik ben de koningin der muurbijen ... de koningin der muren ... In mij is al het leven te vinden ... Buiten mij is er slechts illusie en bedrog ... Ik maakte het om mijn hart te bewaken ... Welkom tot mijn doolhof ... het pad tot de honing des levens ... Ik ben een raadselmaker, een maker van sleutels en sloten ... Ik ben de maker van muren en deuren ... De deur leidt nergens toe, maar al het leven is in de muur ...'

Ik had haar dagboek gevonden en erin gelezen, en schudde mijn hoofd. Er werd op mijn schouder getikt, en ik draaide mij om, en zag haar daar staan : de muurbijenkoningin. Droomde ik of was het echt ? 'Moest dat nu allemaal ?' vroeg ik. Ik schudde mijn hoofd, maar begreep haar wel. 'Heel begrijpelijk,' zei ik. 'Je moet wel heel wat meegemaakt hebben dat je zo bent geworden.'

Maar ik sprak slechts tegen een muur.

Einde

de bijenkorf

Ik ging weer eens terug naar een wereld die ik eens achterliet, en belde aan bij het huis waar ik toen woonde. Een vrouw of meisje deed open. Ze leek een beetje op een bij. Ze zei : 'Hallo, wie ben je ?'

Ik zei : 'Ken je me dan niet meer ? Ik weet trouwens ook niet wie jij bent. Het is al zo lang geleden, of misschien wonen hier inmiddels andere mensen.'

Ze zei : 'Mallerd, kom maar binnen.'

Ik ging naar binnen en volgde haar door de gang.

'Dus je hebt hier gewoond,' zei ze, 'en hoe lang was dat geleden?'

Ik keek naar het meisje of de vrouw, nog steeds niet wetende of ze nu een meisje of een vrouw was, maar dat deed er eigenlijk ook niet toe. Ik ging toen ergens zitten. 'Ik heb geen idee meer, lang geleden in ieder geval.'

'Nou ja,' zei ze, 'daar schieten we dus niks mee op. Je hebt je geheugen verloren ofzo? Ik ken je in ieder geval niet, dus het moet wel lang geleden zijn, ja.'

'Okay,' zei ik. 'En nee, ik heb mijn geheugen niet verloren. Jullie zijn dus de nieuwe bewoners. Of jij kan ik beter zeggen, want ik weet niets over anderen. Ik ben zeker mijn geheugen niet verloren, maar misschien wil ik het allemaal niet meer weten.'

'Oh zit dat zo,' zei ze. 'Nou ja, misschien ben ik het ook allemaal wel expres vergeten.'

Ik keek haar even vreemd aan. 'Dus je kent me wel?' vroeg ik.

'Nee,' zei ze. 'Je lijkt me wel okay.'

'Ja, maar je zei net dat je het misschien ook wel allemaal expres bent vergeten,' zei ik.

'Ja, ik zei misschien, dat wil zeggen dat ik het niet meer weet,' zei ze. 'Het kan best wezen dat ik expres dingen vroeger ben vergeten, en dat ik het anno nu niet meer weet. Een mens kan raar in elkaar zitten.'

'Zeg dat wel,' zei ik.

'Maar waar ben je voor gekomen?' vroeg ze.

'Kijken hoe alles er nu bijstaat,' zei ik.

'Heb je heimwee ?' vroeg ze.

'Nee, niet echt, maar het is wel nostalgie. Blijft toch een deel van mijn leven,' zei ik. 'Meer belangstelling.'

'Okay,' zei ze toen. 'Nu ja, ik zal je verder niet ophouden. Voel je vrij om rond te kijken.' Ik begon door het huis te lopen, en de kamers te doorzoeken. Ik keek naar de spulletjes, gewoon om herkenningspunten te krijgen, maar dit waren natuurlijk nieuwe bewoners. Toch zocht ik naar overeenkomsten.'

'Maak je het niet te bont ?' hoorde ik haar roepen.

'Nee hoor, ik ben zo klaar,' zei ik hard. Ineens stond ze in de deur opening.

'Ja, dat is mijn dagboek,' zei ze. 'Blader er maar in.'

'Je bent wel gastvrij,' zei ik.

'Je hebt hier immers gewoond, dus ik vind wel dat je recht hebt om een beetje te weten wie hier nu woont, omdat het toch een stukje van jezelf is en blijft,' zei ze.

'Is dat zo ?' vroeg ik, terwijl ik verder bladerde in haar dagboek. Ik las er nauwelijks in, meer bladeren.

'Houd je van verhaaltjes ?' zei ze.

Ik keek naar het kastje, en naar het bed. Toen keek ik naar de muur. 'Ik herken het wel een beetje,' zei ik, 'en ja, ik houd van verhaaltjes.'

'Lees dan wat,' zei ze, om me uit te dagen. Ik vond het zelf toch wel heel onbeleefd om zomaar ongevraagd in haar dagboek te lezen, dus had ik er alleen maar een beetje in gebladerd en er overheen gelezen, maar nu gaf ze

me toestemming. Ik begon te lezen.

'Zo, zo,' zei ik. 'Je hebt wel lef. Weet je het allemaal nog?'

'Ja,' zei ze. Ik knikte wat terwijl ik las. 'Nou, heel keurig,' zei ik, terwijl ik het dagboek weer aan haar gaf. Maar ze gaf het weer terug. 'Lees nog wat meer,' zei ze. 'Het was immers vroeger jouw huis.'

Ik las verder. 'Maar ik ken die namen,' zei ik. Ik liet haar lezen wat ik bedoelde. Ze knikte. 'Dus onze levens liggen toch dicht bij elkaar dan we eerst dachten. We kennen wat van dezelfde mensen.'

'Of het is puur toeval,' zei ze. 'Mensen hebben soms dezelfde namen.'

'Ja, maar dit is een heel lijstje,' zei ik. 'Dat kan bijna geen toeval meer zijn. En als ik het zo lees, dan zijn het dezelfde mensen met dezelfde karakter eigenschappen.' Maar toen las ik iets wat ik niet kon plaatsen bij een bepaalde persoon. 'Hmm, misschien toch toeval,' zei ik, en gaf het dagboek weer terug. Ze knikte. 'Blijf anders, dan kun je me nog wat vertellen over hoe het hier vroeger was,' zei ze.

'Okay,' zei ik. 'Ik heb geen haast, en dan kun jij me vertellen over hoe het nu is. Misschien leren we nog wat van elkaar.'

Ze knikte. Opeens zakte ze door haar knieën en snikte. Ze hield mijn hand vast. 'Wat is er?' vroeg ik. Ik aaide over haar haar. Toen hielp ik haar weer overeind. Ze zei niets. 'Kom,' zei ik. Toen liet ik haar op het bed zitten. Na een paar minuten vroeg ik weer: 'Wat was er nu?'

Ze zei: 'Je lijkt wel op een heilige. Ik ben zo gehecht aan dit huis, en heb altijd al gefantaseerd over hoe het zou zijn geweest voordat ik hier kwam. Het huis draagt zo'n geschiedenis, en het begon mij meer en meer te fascineren en een obsessie voor me te worden, en toen kwam jij. Daarom vind ik dit ook zo waardevol en overweldigend, omdat je voor mij een onbekend deel draagt wat wel heel belangrijk voor me is.'

Ik glimlachte. 'Ik ben er wel blij mee,' zei ik, 'en ik zit ook zo in elkaar een beetje. Het had ook heel anders kunnen zijn dat ik niet toegelaten zou worden, en dat het allemaal onbekend voor mij zou blijven hoe het nu met het huis is. We hebben dan wel een gedeelde interesse. Voor het huis is dat ook weer belangrijk. Ik zeg altijd : 'Huizen hebben ook gevoel.'

'Wat is dat mooi hoe je dat zegt,' zei ze, terwijl ze me warm aankeek, bijna stralend. 'Zo voel ik dat ook. Huizen hebben ook gevoel. Door het komen en gaan van mensen wordt er vaak heel wat van hen afgenomen, als innerlijke scheuringen, maar nu voelt het alsof deze wond wordt gedicht, als het opengaan van een lang vergeten dagboek.'

Ik keek haar aan. Ze leek nog steeds op een bij, gaande van bloem tot bloem om haar honing te verzamelen. Het huis was de bijenkorf.

Einde

liefde is gratis koffie

De liefde is er niet om te delen, te geven en te behagen, maar om te arresteren.

De liefde is een politie die de mens in isolatie en gevangenschap leidt. Gratis koffie. Gratis een dak boven je hoofd. Gratis zorg en bescherming.

De liefde gaat achter de dieven aan.

Niet als een projectie. De liefde begint bij zichzelf, en dan stroomt het over.

De liefde is een overweldigende stortvloed.

Niemand kan het stoppen. Niemand kan het tegenhouden.

De liefde is er niet om te helpen, maar om beet te nemen.

De hulp komt later wel.

De liefde is een bedrieger, want bedriegers moeten bedrogen worden.

Maar waar is deze kunst nog te vinden ?

Men verteld elkaar hoe het is en brengt elkaar zo groot leed.

Is de liefde dan een leugenaar ?

Nee, de liefde is schepper.

de kallocaïne muren van de literalogische stad

In de muur zit het kallocaïne, in de wortels van een muurkruid, als het waarheidsserum wat de vrucht is van de heilige isolatie, een vrucht van het kruis. Het is als een hemelse koffie, als hemels drop. De muur was een belangrijk thema in de jaren 1900, en ook in de tweede bijbelse literatuur. Het kallocaïne als een muurhoning, bewaakt en bewerkt door muurbijen. Er zit een hele wereld in de muur, in de isolatie-wand. Je kunt er zoveel uithalen dat je een nieuw leven hebt, ook al zit je tussen muren opgesloten. Dat is het wonder van de muur.

De nazi's wilden de existentie niet, wilden het niet doorleven. Ze wilden direct de essentie grijpen, de macht grijpen en met geweld de economie herstellen, waardoor ze de essentie juist niet konden bereiken en zo een pseudo-essentie brouwden, een groot vergif. Ze bouwden de muur als een groot kruis en hingen er velen aan op, en sloten er vele anderen in op. Ze brouwden er hun eigen kallocaïne, wat een chemische fabrieks-stank was. Het was gewoon een zelfmoord-siroop.

De literalogie is de logos van de literatuur, waarin ook theologie, filosofie en psychologie onderverdeeld liggen. De literalogie bouwt de simulatie stad steen voor steen, want de stad moet wel gesimuleerd worden, anders komt de mens nooit tot de natuur. In de simulatie stad ligt het pad.

Uit de bundel 'de laatste van de rozentuin' uit 2011 :

Suzie

De edelste tuinen zag ik. Zoutig, zurig, niet te veel zoet, zo smaakten de bessen. Ze waren heerlijk. Ze waren bijna verzonnen als door een insect. En dan niet een normaal insect, maar bijzonder, eentje met groot potentieel, als een wereldredder. Ik had kriebel in mijn keel toen ik ernaar keek. Het smaakte ook een beetje naar drop. Drop kon je trouwens niet krimpen, tenzij het rode drop was. Maar rode drop was dan weer net iets zoeter. Ik stapte de tuinen binnen, waar nog veel meer van die bessen hingen, en allemaal beestjes. Ze zat daar met een rood jurkje, een beetje opgebolt als pudding was haar jurkje, als met kant belegd. Het jurkje was niet te groot, en dat hoefde ook niet. Het was al genoeg dat ze daar zat. De touwtjes van haar jurkje waren als dropveters, als van rode drop. Ik keek niet op of om, maar ging dieper de tuinen in, op zoek naar meer bessen. Ik hield ervan om naar bessen te staren, vooral druipende bessen. Het was alsof ik haar tong op de mijne voelde, maar ik ontweek haar. Ik wilde niet aan haar denken. Zij blijkbaar ook niet aan mij, want ze bleef gewoon zitten. Ik voelde contact met haar, maar ontkende het in mezelf. Kom op, zeg. Ik heb wel andere dingen te doen. Als ik me aan haar zou geven, zou ze me toch verscheuren. Ze was een roofdier, daar diep in de tuin. Ik had haar wel in de gaten, maar deed alsof ik haar niet zag. Ze begon een beetje zenuwachtig heen en weer te draaien. 'Ik heb je wel in de gaten, hoor,' zei ze. Ik deed alsof ik haar niet hoorde. 'Dat is ook niet netjes,' zei ze. 'Helemaal niets terugzeggen.' Ik draaide met mijn rug naar haar toe. Ik begon nog meer bessen te plukken, en begon ze te eten. 'Hey, geef mij ook eens wat van die bessen,' zei ze. Ik gooide er eentje toe.

'Je bent afstandelijk,' zei ze. 'Nou, jij mag er anders ook wel wezen,' zei ik. 'Eindelijk praat je,' zei ze. 'Ik vind het allemaal best,' zei ik. 'Wat vind je allemaal best?' vroeg ze. Ik zweeg. Ik begon door te eten van de bessen. 'Niet met je mond vol praten,' zei ze. 'Je bent mijn moeder niet,' zei ik. 'Nee, gelukkig niet,' zei ze. 'Je bent me nogal een probleem-geval.' 'Zo mag ik het horen,' zei ik. 'Hoe zal ik je noemen?' sprak ze. 'Al noem je me Klaas, doet me niets,' zei hij. 'Krokodillen-voer,' sprak ze zachtjes. 'Die zijn hier niet,' zei ik.

Ik liep dieper de tuin in, mijn gezicht verborgen voor haar. Ze kwam mij niet achterna. Wat zou ze van me moeten ? En ik had wel andere dingen te doen. Ik verzamelde bessen in mijn mandje. Ik bracht ze naar grootmoeder. Ze kookte er iets van. Het was heerlijk. Ik sprak met haar niet over de dingen die ik had gezien in de edelste tuinen. Maar later deed ik het toch. 'Ach, dat meisje,' zei grootmoeder. 'Ik ken haar wel. Ze woonde hier vroeger in de buurt. Er hing daar altijd was buiten, in de tuin. Ze kookte weleens voor ons. Maar later werd ze een wilde. Ze vertrok naar de andere kant van de stad, en ging aan de kade wonen. Het was veel te wild voor ons. Maar ze hield altijd al veel van de bossen. Daar zwierf ze vaak. Toen je klein was kwam ze je weleens opzoeken.' 'Ik kan me daar niets meer van herinneren,' zei ik. 'Dat ben je misschien vergeten,' zei grootmoeder. 'Jullie waren vroeger heel gek met elkaar.' 'Hoe kunnen mensen zo uit elkaar groeien ?' vroeg ik. 'Ach ja, jongen,' zei grootmoeder, 'dat is de wereld. Het is komen en gaan, vastpakken en loslaten, en je groeit uit alles ook weer uit.' 'Ja, dat jurkje wat ze droeg was wel erg klein,' zei ik. 'Ze past er niet meer in,' zei grootmoeder. 'Nou, het paste wel goed,' zei ik, 'maar het jurkje was gewoon klein.' 'Ze had dus niet veel aan,' zei grootmoeder. 'Nou, okay, daar kan ik inkomen. Het is nogal zomers weer, een beetje zwoel zelfs, vind je niet ?' Ik keek oma aan. Ze had van die wonderlijke ogen, donkere ogen. Ik zag de pretlichtjes in haar ogen, alsof ze blij was dat we met elkaar spraken. Ja, dat had ook anders kunnen zijn. Er waren zovelen die niet meer met oma wilden praten. Haar ogen dropen bijna als bessen. En ik had bijna druipende handen. 'Vertel me meer,' zei ik. 'Nou, ja, ze was vroeger gek op je, en wilde met je trouwen,' zei grootmoeder. 'Maar de familie wilde dat niet. Toen droop ze af. Alle contacten verwaterden sindsdien.' 'Ja, maar daar kan ik toch niets aan doen,' zei ik. 'Ze werd verboden met je om te gaan,' zei grootmoeder. 'En daar legde ze zich bij neer.' 'Was ze gevaarlijk of zo ?' vroeg ik. 'De familie vond van wel,' zei grootmoeder. 'Ze is als een kwark-taartje,' zei ik. 'Ja, maar jij kent haar duisternissen niet,' zei grootmoeder. 'Vertel me,' zei ik. Grootmoeder werd even stil. Ze keek me diep aan in mijn ogen, en sprak : 'Ze houdt van vreemde spelletjes. Het zijn geen echte spelletjes, maar ik noem het maar even zo.'

Ik kwam haar een paar dagen later in de bibliotheek tegen. Ze was daar aan

het lezen. Ze had prachtige laarzen aan. En een prachtig wit broekje dat tot aan haar laarzen reikte. Ze had touwtjes in haar haren, en het voelde alsof haar tong op de mijne lag. Ik had een bessensmaak in mijn mond. Ze deed alsof ze me niet zag, of misschien zag ze me helemaal niet. Ik liep langs haar heen, en liep zo dicht tegen haar aan dat ik haar raakte, maar niet te hard, en niet te dichtbij, en zeker ook niet te lang. Een rilling en een warm gevoel ging door mij heen. Ik voelde mij als in de hemel. Ik werd er een beetje emotioneel van. Plotseling keek ze op, en keek met haar warme donker-bruine ogen naar mij, alsof ze me niet herkende. Toen las ze weer door. 'Je herkent me niet?' vroeg ik. 'Nee,' zei ze, terwijl ze niet opkeek. Ze las gewoon door. 'Ik geloof je niet,' zei ik. Ze glimlachte warm, terwijl ze even opkeek. 'Het is me allemaal verboden,' zei ze. 'Door wie?' vroeg ik. 'Je familie,' zei ze. Ik zweeg. Ik probeerde me haar naakt voor te stellen, of in een bikini op het strand, terwijl ik doorliep. Dat was de laatste keer dat ik haar zag. Grootmoeder vertelde mij een paar weken later dat ze in de krant had gelezen dat ze spoorloos was verdwenen. Ik werd er niet koud of warm van. Het zij zo, dacht ik. Haar zus kwam ik nog weleens tegen. Maar die wilde er niet over praten. Dat was ook een heel ander type. Toch wilde ze er na een bepaalde tijd wel over praten. 'Mijn zusje hield veel van je,' zei ze. 'Ze wil dat je haar nooit vergeet.' 'Waar is ze?' vroeg ik. Ze overhandigde me een brief. 'Lees,' zei ze. Er stond in dat ze naar het bos was gevlucht, voorgoed. Ze wilde dat ik zou komen. Ik stond op, en ging terug naar grootmoeder. 'Ja, ze hield veel van de bossen,' zei grootmoeder. 'Altijd al. Karel, haar vader, was ook een bos-fanaat.' Ik schudde mijn laars uit. Er zat allemaal zand in, en ook een munt, een gouden munt, met haar hoofd erop. Ik liet het aan grootmoeder zien. 'Maar dat kan toch niet, lieve jongen,' zei grootmoeder. 'Hoe kun je nu een munt vinden met haar hoofd erop, en dat zat in je laars? Dat heeft haar zus vast in je laars gestopt toen je daar was.' Ik was verbijsterd. 'Hoe is dat mogelijk?' vroeg ik. 'Een munt met haar hoofd erop?' 'Ja, ze moet wel ergens koningin zijn, jongen,' zei grootmoeder. 'Je komt niet zomaar met je hoofd op een munt.' 'Hoe kan dat?' vroeg ik. 'Ik weet het niet, jongen,' zei grootmoeder. 'Volgens mij weet haar zus meer.' Ik ging weer naar haar zus, en die begon direct te glimlachen toen ze de munt zag. 'Ja, Suzie is een koningin,' zei ze. Het was de eerste keer dat ik haar zag glimlachen. 'Van welk rijk?' vroeg ik. 'Suzie is de koningin der apen,' zei ze. 'Ach, kom nou,' zei ik. 'Hoe kunnen apen nou munten hebben.' 'Ach,' zei ze,

'dat was eens een stunt in de dierentuin, waar je je hoofd kon laten zetten op een munt, als je voor een bepaald bedrag had gedoneerd.' 'Dus heb jij die munt in mijn laars gedaan?' vroeg ik. Ze giechelde. Raadsel opgelost. Ik ging terug naar grootmoeder. 'Ach, Karel had ook altijd van die vreemde dingen,' zei grootmoeder. 'En haar moeder was ook zo'n zot mens. Haar moeder reiste in bootjes door het bos. Ook zo'n bosmens. En dan vreemde dingen, he.' 'Wat voor vreemde dingen?' vroeg ik. Grootmoeder zweeg.

Ik besloot door de vele struiken van bosbessen naar het bos te gaan. Al gauw kwam ik haar daar tegen. Ze had een boog op mij gericht. 'Wat kom je doen?' zei ze ruig. 'Ik dacht dat je wilde dat ik kwam?' zei ik. 'Wie ben je?' vroeg ze. 'Ik dacht dat je me wel kende, Suzie,' zei ik. 'Ik ben Suzie niet,' zei ze. 'Ik ben nu iemand anders.' 'Mag ik bij je komen?' vroeg ik. Ze spande de boog nog strakker. Ik keek naar de glinsterende pijl. Als ze die los zou laten, zou ik er zeker geweest zijn. 'Jij bent het reeenkind, het geheim van het hertenjong,' zei ze. 'Wat is dat?' vroeg ik. 'Nog even en dan ben je een kluif,' zei ze. Ze greep een touw met een lasso van haar schouder en liet het om mijn nek vliegen. 'Hey, ben je gek geworden?' vroeg ik. Met een steen sloeg ze me neer. Ik was bewusteloos, en werd even later wakker in een kooi. 'Jij bent dus echt gek geworden,' zei ik. 'Stom varken,' zei ze. 'Ik dacht dat ik eerst een hertenjong was, en nu ineens een varken?' vroeg ik. 'Mond houden,' zei ze. 'Je speelt met je leven.' 'Je praat gewoon heel ongenueanceerd, alsof er een steekje bij je los zit,' zei ik. 'Ik ga je laten verhongeren,' zei ze. Die is echt gek, dacht ik bij mezelf. Die heeft ze niet meer goed op een rijtje. 'Je zal niet meer teruggaan naar je familie,' zei ze hardvochtig. 'Het is afgelopen met hun spelletjes. Je bent nu van mij.' 'Wat als ze me hier komen halen?' vroeg ik. 'Dit is verboden terrein voor hen,' zei ze. Opeens stond daar de boswachter. Suzie moest naar de gevangenis, en ik kon weer terug naar mijn familie. Ik had wel heel erg veel medelijden met Suzie. Ik zocht haar vaak op in de gevangenis. 'Heus, ik bedoelde het niet zo,' zei ze. 'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei ik. 'Ik was gewoon met je aan het spelen,' zei ze. 'Mijn familie had gelijk,' zei ik. 'Je bent gevaarlijk, en je houdt van vreemde spelletjes.' Ze begon te huilen. 'Ik wilde je geen kwaad doen. Ik zou je daarna gewoon loslaten, maar jullie vatten alles verkeerd op,' zei ze. 'Maar je had een pijl en boog op me gericht, en je had me bewusteloos geslagen met een steen. Noem je dat nog spelletjes? Je bent een

beetje vreemd,' zei ik. 'Het bosleven is hard,' zei ze. 'Ik moest overleven.' 'Maar je zei dat je wilde dat ik kwam,' zei ik. 'In die brief. Het is een soort liegen en bedriegen.' 'Nee,' zei ze. 'Ik wilde dat je kwam. Ik wilde gewoon met je spelen.' 'Je hebt me erin laten lopen,' zei ik. 'Denk je nou echt dat ik je kwaad wilde doen?' vroeg ze. 'Ik weet het niet,' zei ik. 'Je bent in ieder geval niet te vertrouwen.' 'Het was maar spel,' zei ze. 'Vond je het niet leuk? Dan had je het moeten zeggen, dan waren we direct gestopt.' 'Ik was al bewusteloos geslagen,' zei ik. Ze scheen het niet te begrijpen. Het was een bijzonder meisje. 'Het dringt niet tot je door, he?' zei ik. 'En nu zit ik hier dan,' zei ze. 'Ik wil terug naar het bos.' 'Maar je bent te gevaarlijk,' zei ik. 'Ach kom,' zei ze. 'Jullie kunnen ook niet tegen een grapje.' 'Geen leuk grapje als ik bewusteloos wordt geslagen,' zei ik. Maar dat drong niet tot haar door. 'Het is het wilde leven,' zei ze. 'In het wilde leven kunnen dingen gebeuren die in de stad niet mogen gebeuren. Het is anders.' 'Ja, ja, maak dat de kat maar wijs,' zei ik.

Grootmoeder wilde dat ik uit haar buurt zou blijven, vooral toen ze weer vrij kwam. Het was voor haar verboden om in het bos te komen. Dat zou een verkeerde uitwerking op haar hebben. Ik ging haar niet echt uit de weg. Soms kwam ik haar in de bibliotheek tegen. 'Van wat voor boeken houd je?' vroeg ik haar. 'Van het bos,' zei ze. 'Daar mag je niet komen, he?' zei ik plagend. 'Nee,' zei ze zacht. 'Mijn familie heeft liever niet dat ik met je praat,' zei ik. 'Naar voor je,' zei ze. 'Waarom dat nou weer?' vroeg ik. 'Wat kan mij dat nou schelen. Ben je zo belangrijk?' 'Nou, je kwam me anders wel altijd opzoeken, in het bos, in de gevangenis, en nu,' zei ze. Ik begon hevig te protesteren. 'Nee, dat was omdat ik medelijden met je had, niet voor mezelf,' zei ik. 'Oh, ben jij er zo één,' zei ze. 'Ik vertrouw je niet,' zei ik. 'Ja, dat weten we al,' zei ze. 'Maar je loopt wel altijd achter me aan.' Weer begon ik hevig te protesteren. 'Zeg, dame, nou moet je eens even heel goed naar me luisteren. Ik heb net zoveel recht om in de bibliotheek te komen als jij. En ik ben hier voor de boeken, niet voor jou. Nu moet je geen hoogmoeds-waanzin krijgen, mevrouw, of wil je ook dat ik 'u' tegen je zeg?' zei ik verontwaardigd. 'Nee,' zei ze, 'en ik loop je gewoon maar wat te plagen.' 'Goed,' zei ik, en liep door. Maar ze kwam me achterna. 'Ik zal je nog wel eens een keer krijgen, zoals ik je goed beet had in het bos,' zei ze. Ik slikte. Ik wist dat ik nog steeds op mijn hoede moest zijn. Deze vrouw was immers gek. Op een nacht werd ik wakker, vastgebonden, terwijl zij op me zat.

'Hoe kom jij hier binnen?' vroeg ik. 'Voor jou een vraag, voor mij een weet,' zei ze. 'Kun je mij onmiddellijk losmaken,' zei ik. 'Nee,' zei ze, 'ik zei toch dat ik je nog wel zou krijgen?' 'Okay, maar ik vind het niet leuk,' zei ik. Toen maakte ze me los. Ik zag toen dat ze het waarschijnlijk niet kwaad meende. Ik nam haar in mijn armen. 'Ik vind je eigenlijk heel lief,' zei ik. 'Ik zie nu in dat ik je helemaal verkeerd beoordeeld heb.' 'Maar ik had je niet bewusteloos mogen slaan,' zei ze. 'Het is niet erg,' zei ik. 'Het was in het bos, en daar zijn misschien andere regels.' 'Nee,' zei ze. 'Het was verkeerd van me.' 'Ik heb er niks aan overgehouden,' zei ik. Ik hield haar vast in bed, en streelde door haar haar. Toen ging ik met mijn vingers over haar lippen. Ik kuste haar. 'Ik heb je eindelijk,' zei ze. 'Je moet eens weten hoe lang ik hier op heb gewacht. Mijn hele leven al.'

Opeens stond grootmoeder in de deur-opening. Ze stond daar lijkleek. Ze maakte direct rechtsomkeerds. Even later ging de telefoon. Ik nam op. Het was grootmoeder. 'Ik hoef haar niet te zien,' zei ze. 'Wil je haar ofzo? Ik zei je toch dat je uit haar buurt moest blijven? Ze is niet pluis.' 'Ze is gewoon speels, grootmoeder,' zei ik. 'Maar dat kan een keer verkeerd aflopen, lieve jongen,' zei grootmoeder. Op aanraden van grootmoeder wilde ik dat ze het huis weer zou verlaten. Ik besloot een grote zwerftocht door het bos te maken. Ik ging door de vele bessenstruiken, en ik wist dat ik hier vrij zou zijn van de streken van Suzie. Ik kon me nooit helemaal aan haar geven. Een warmte omgaf mij, alsof iets me riep. Ik ging dieper het bos in, totdat ik bij een bosmeertje kwam. Er waren hier jongens aan het spelen. Ze hadden verfstrepen op hun lichamen. Toen ze mij zagen grepen ze hun bogen. 'Wie ben je, en wat moet je?' riep één van hen. 'Ik wil in het bos leven,' riep ik terug. 'Zweer je dat je nooit terug zal gaan?' riep een ander. 'Ik zweer het,' zei ik. Ze kwamen dichterbij. 'Hij moet geveerd worden,' zei één van hen. Voordat ik het wist was ik neergeslagen. Ik werd wakker in een kooi. Ze glimlachte. 'Wie ben jij?' vroeg ik. 'Ben jij dat, Suzie?' stamelde ik. 'Hoe kun jij hier zijn?' Ik was nog steeds een beetje duizelig, en had een beetje een waas voor mijn ogen vanwege de klap. 'Ik ben haar tweeling-zus,' zei ze. Ik had een smaak van bessen in mijn mond. 'Okay, ik vind dit dus niet leuk, dus maak me los,' zei ik. 'Oh nee,' zei ze, 'daar komt niks van in. Ik ben niet zo makkelijk in die dingen als mijn zus.' 'Mijn familie zal mij vinden,' zei ik. 'De jongens zullen hen grijpen, zoals ze jou grepen,' zei ze. Ik

voelde me machteloos. Ze zou me waarschijnlijk laten verhongeren. 'Aan het einde van het ritje zul je zijn als deze jongens,' zei ze. 'En je zal nooit meer terugwillen.' 'Wat is hier te doen?' vroeg ik. 'Wil je terug naar mijn zus dan?' vroeg ze. 'Ze zal echt nooit opgeven. je zal moe van haar worden.' 'Okay, ik blijf,' zei ik. 'Maak me los.' 'Geen denken aan,' zei ze. 'Deze jongens zijn zorgvuldig geïnitieerd, en zo zal jij ook geïnitieerd moeten worden.' 'Mijn grootmoeder zal naar mij op zoek gaan,' zei ik. 'Ze zal er niet doorkomen,' zei ze. 'Dan ken jij mijn grootmoeder nog niet,' zei ik. 'Ik ken haar,' zei ze. 'Ze is niet tegen mij opgewassen.' 'Wat als de boswachter komt?' vroeg ik. 'Die komt hier niet,' zei ze. 'Waarom niet?' vroeg ik. Ze zweeg. Ik kreeg bijna geen voedsel. Alleen soms wat bessen met vreemde melk. Ik werd vaak geslagen, veelal totdat ik bewusteloos raakte. 'Het is om los te komen van de oude wereld en van je oude geheugen,' zei ze. 'Je bent serieuzer dan je zus,' zei ik. 'Mijn zus is te speels,' zei ze. 'Voor mij is het menens. De buitenwereld is gevaarlijk. Jouw familie is gevaarlijk.' Ze brachten een verf uit op mijn huid, en op een dag lieten ze me uit de kooi. Ik was nu één van hen.

Op een dag kwamen ze ons in helicopters halen. Het meisje ging de gevangenis in, en de jongens gingen terug naar hun families, zoals ook ik. Grootmoeder was woedend. Zij kende dat meisje wel. Het meisje vertrok al heel jong naar het bos, en keerde niet terug. Ze werd waarschijnlijk grootgebracht door hyenas. Mijn grootmoeder verbood mij om het meisje op te zoeken in de gevangenis. Ik wilde dat eigenlijk ook niet. Het scheen dat het meisje heel veel op haar geweten had. Ze zou niet zomaar vrij komen. Ze was veel gevaarlijker dan haar tweeling-zus, Suzie. We gingen verhuizen naar een andere stad. Grootmoeder vond dat beter, want dan zouden we geheel afzijn van die vreemde familie van Suzie. Grootmoeder wilde er niet op wachten dat er weer iets zou gebeuren.

In onze nieuwe stad gingen grootmoeder en ik vaak wandelen naar de zee. De kust stond vol met bessenstruiken, waar veel wespen waren. Ik had veel diepe gesprekken met mijn grootmoeder.

Uit de Grote Surinaamse Bijbel Krant :

paperguards

Nou de eerste grote surinaamse bijbel krant was een groot succes. Mensen gingen over lijken om zo'n krant te bemachtigen. Mensen stalen het uit een kinderhand. Mensen deden de gekste dingen om zo'n krant te krijgen, mensen werden krankzinnig, allemaal voor deze krant. Nou, dan heb je wel wat bereikt zeg, zeker voor herhaling vatbaar. Het gaat natuurlijk om de grote aantallen hè, daar is het leven ook om te doen, hè, want de meerderheid heeft altijd gelijk, en dat staat ook zo stoer, hè, als de meerderheid als poppetjes voor je dansen. Nou, dan heb je wel de beker, hè ? En dat mocht ook weleens tijd worden ook. Suriname, dat arme land, dat land van honger, het paradijs van Nederland, was teveel op de achtergrond geschoven. Maar ja, er waren maar nauwelijks exemplaren van die krant, dus vandaar de paniek en de hysterie, want iedereen wilde het, en het was nergens te vinden, zo zeldzaam was het. Beschouw jezelf daarom gelukkig als je zo'n krant hebt, en zorg dat je altijd een kopie hebt, want het mocht eens uit je kinderhand gestolen worden, of terwijl je slaapt. Houd het goed onder je kussen. Trek desnoods een blik bodyguards open, of ik moet eigenlijk krantenguards zeggen, want zo'n krant is natuurlijk veel belangrijker dan jezelf. Wie ben je nu in vergelijking met zo'n krant ? Het is zo'n krant waarvan mensen vragen als je met zo'n krant in het water bent gelopen of van een toren bent afgevallen, dat ze dan gaan vragen hoe het met de krant is, niet hoe het met jezelf gaat. Nee, alles draait om die krant. Toe maar weer.

En zo'n krant heb je in je kinderhand, beste lezer, of misschien wel niet. Misschien hoor je het slechts op het nieuws, of leest iemand het aan je voor,

terwijl jij achter de tralies zit. Het is een krant om je leven voor te geven.

Mensen worden compleet gek door die krant. Het is voor hen belangrijker dan zuurstof. Zonder die krant kunnen ze niet leven. Ik hoorde zelfs van mensen die na het lezen van die krant een paar uur niets anders deden dan voor zich uitstaren, totaal obsessief en hysterisch. Mensen hadden paradijselijke ervaringen, visioenen, nachtmerries, dagmerries, hongernerries, hallucinaties, en ga zo maar door, tijdens of na het lezen van die krant. Het is een krant waar je u tegen zegt. En die krant is van Suriname. Mocht weleens tijd worden. Dit arme hongerland, dit paradijs van Nederland, was te lang op de achtergrond geschoven. Niemand kon het meer vinden. Ik hoorde mensen op straat klagen : 'Waren we maar wat armer, want we zijn hier veel te rijk, en het heeft ons gewurgd. We kunnen de natuur niet meer terugvinden. Alles is gemoderniseerd, geasfalteerd door de onzin van de stad, allemaal luxe troep, en het heeft ons gesmoord. Al die luxe lichten hebben ons verblind, zodat we onze weg niet meer kunnen vinden.' Dus die waren wel blij met de grote surinaamse bijbel krant. 'Hoera, nu zijn we arm. Nu kennen we de honger, en kunnen we bij de indianen zijn. Nu kunnen we eindelijk minderen en door de bomen het bos weer zien . Hoera ! Lang leve het hongerveest. Vervloekt is het verjaardagsfeest ! Denk je dat indianen ook allemaal domme duffe verjaardagsfeesten vieren ? Ze weten niet eens wanneer dat is ! Ze hebben wel andere dingen te doen. Ze vieren de feesten van de natuur, niet van de stad. Blij met de krant dus. Blij dat ik glij, want alles zat vast.

Indianen hebben de bron van de eeuwige jeugd gevonden. Die worden nooit oud. Wat een sprookjes allemaal hè ? Ja, heb ik allemaal gelezen in de grote surinaamse bijbel krant. Het schijnt de tweede bijbel te zijn, waardoor God en natuur weer verder kunnen spreken, om uit te leggen wat er nog allemaal moet gebeuren en hoe het allemaal ook al weer zat. 't Zou tijd worden, hè ?

Ik heb malloten zien dansen met die krant. Alsof ze in de hemel waren aangekomen. En dat allemaal om een krant. Hun dag kon niet meer stuk. En hoe kan dat ? Ja, natuurlijk omdat gewone normale kranten vaak saai zijn en alleen maar slecht nieuws verkondigen en nieuws wat er helemaal niet toe doet. Dat is wel anders in de grote surinaamse bijbel krant. Wow, wat een

reclame allemaal. Wat een hoop hoog geblaas van de toren. Moet dat allemaal ? 't Is maar een verhaal. Ik had het eens ergens gelezen als reclame voor een andere krant, en ik dacht : Laat ik het gebruiken voor onze krant. Leek me wel een goed idee. Dus ik heb gewoon de naam veranderd. Of ik erachter sta of niet doet er niet toe. 't Leek me wel een goed verhaal. Wee u wanneer iedereen wel van u spreekt. Ik ben een jonge journalist. Ik werk nog maar pas bij de grote surinaamse bijbel krant, en ik dacht : Ach, laat ik ze een handje helpen. Ze vroegen mij om een intro te schrijven voor de nieuwe krant. 't Slaat natuurlijk nergens op, maar je moet toch wat. Meestal slaan krantenartikels in het begin ook nergens op, maar dan een paar honderd jaar later is het ineens wereldliteratuur, en nog een paar honderd jaar verder en dan is het zelfs heiliger dan de bijbel. Daarom doe ik maar een gooi. Ik heb toch niks anders te doen. Ik werk hier pas, dus ik probeer een beetje indruk te maken, ook een beetje leven in de brouwerij te brengen.

Wat is een krant zoals deze zonder een goede kranteguard, of paperguard moet ik eigenlijk zeggen. ? Nergens, helemaal nergens. Dan kun je wel ophouden. Daarom hebben ze mij ook als paperguard ingehuurd, natuurlijk helemaal vrijwillig. Mijn beloning ? Een gratis krant. Maar hij was toch al gratis ? Ja, maar moeilijk, heel moeilijk te vinden. Het is niet zo dat de paperboys op elke hoek van de straat staan door heel Suriname en Nederland om dit ding als foldertjes uit te delen. Nee, dit is een zeldzame, zeer zeldzame krant, dus ik mag me gelukkig prijzen. Dat zo'n ding nog bestaat, daar mogen we wel heel gelukkig om zijn.

Stel je eens voor dat zo'n krant niet zou bestaan. Dan zou er nog veel en veel meer ellende in de wereld zijn geweest.

Vroeger, heel vroeger, scheen er ook al eens eenzelfde soort surinaamse krant te zijn geweest, en sommige mensen klaagden erover dat het te langdradig was. Er stond teveel in. Later bleek dat die mensen van de concurrent waren die een eigen krant hadden, en die krant was zelfs veel dikker dan de surinaamse krant. En wat stond er allemaal in ? Het ging helemaal nergens over. Ze verkochten dikke wafels gebakken lucht.

Nou zo kan die wel weer natuurlijk. Ik wilde alleen maar laten zien dat kranten niet uw vrienden zijn maar uw vijanden. Ze blijven doorvechten totdat ze u helemaal hebben. Het gaat allemaal om het geld en om de grootste zijn, en daarom is er de natuurkrant, deze surinaamse krant, die je bijna niet kunt vinden, en gelukkig maar. Alleen ergens diep in het bos zou het je in de nek kunnen springen, maar in de stad hoef je er niet voor te vrezen. Zoals gewoonlijks las ik dit allemaal ergens op een muur, de klaagmuur in dit geval. Nee, niet die van Israel, maar van Suriname. Ergens linksaf bij het schele bordje. En zoals gewoonlijks waren daar velen aan het klagen, maar ik heb het maar allemaal overgeschreven wat er op die muur stond. Er kunnen enigszins wat schrijffouten inzitten of andere stijlfouten, en ik moest snel zijn want ze begonnen me al te bedreigen, dus het kan wezen dat ik het hele verhaal verkeerd begrepen heb. Don't shoot the triangle player !

En dit hele verhaal hoorde ik, een andere verslaggever, van één van onze verslaggevers die inmiddels al op zijn sterfbed lag, en dit waren de laatste woorden die hij mompelde. Ik wist niet eens waaraan hij stierf, maar het zou heel goed door bovenstaand verhaal kunnen zijn geweest. Ook weet ik niet of ik het hele verhaal wel juist heb opgeschreven, want hij kon alleen nog maar mompelen, en het was bijna onverstaanbaar. Neem het daarom met een korreltje zout, vooral niet met teveel zout, want dan ga je zelf ook ijlen, zoutijlen, en dan wordt het alleen nog maar erger. Ga het ook niet allemaal door lopen roddelen, zo van die en die heeft dit en dat gezegd, en oh, weet je wat ik in de grote surinaamse bijbel krant dit keer heb gelezen, want je kunt het natuurlijk helemaal verkeerd hebben begrepen.

En dit, beste lezers, droomde ik, een andere verslaggever, eens in een droom nadat ik van een besje van de surinaamse bessenboom had gegeten. Mocht het niet helemaal naar uw smaak zijn beschuldig dan niet mij, maar de surinaamse bessenboom, maar daar kun je beter geen ruzie mee hebben. Ik had het eens, en nu ben ik zoals ik ben. Dus als u bij de surinaamse bessenboom mijn reportage wil beschuldigen, weet waar u aan begint, want u zou dan net als mij worden. Wees maar blij dat u de surinaamse bessenboom niet kent, en wees maar blij dat u het nergens kunt vinden, en dat u slechts deze krant heeft om er allemaal op veilige afstand over te lezen.

Dit was overigens wat een man bij de dokter zei over wat zijn vrouw tegen hem had gezegd. En weet u wat de dokter toen zei ? Neemt u eens wat rust, en ga de grote surinaamse bijbel krant lezen.

Weet u wat die man toen zei ? Hij zei : 'Is dit een complot ?'

Waarop de dokter antwoordde : 'Nee, het is een recept.'

En zo ziet u maar weer. Dit las ik eens in een Surinaams tijdschrift voor huisvrouwen. Maar of het helemaal zo ging weet ik niet meer. Ik had nogal haast, en ik was nogal zenuwachtig, want het was in de wachtkamer van de dokter. Toen ik bij de dokter was voor mijn recept, zei hij dat ik het recept al had. Die tijdschriften in de wachtkamer zouden vol staan met recepten. Dus ik weer terug, en ik ging nog maar wat lezen. Hij stond er toen gewoon bij, en ik vroeg : 'Maar als hier die recepten al instaan, waarom heet dit dan een wachtkamer, en waarom moeten we dan ook nog op u wachten ?'

'Tja,' zei de dokter. 'Traditie, hè, maar 't slaat eigenlijk nergens op.'

Ik keek nog eens beter naar die dokter, en ik keek recht in het gezicht van een konijn. Ik schudde mijn hoofd en ben toen weg gegaan, in de veronderstelling dat ik zwaar ziek was, maar na een paar dagen voelde ik me al een stuk beter. Ik ben toen op zoek gegaan naar zo'n grote surinaamse bijbel krant als dat zou bestaan. En ik zoek nog steeds. Als iemand dit verhaal vindt en toevallig bij die krant werkt, laat hem er dan voor zorgen dat dit verhaal ook in die krant wordt opgenomen. Dat zou toch wel heel erg leuk zijn, ook al zou ik het zelf niet meemaken.

'I... ik ka... kan het niet meer,' zei een kabouter ... 'Ik kan het niet meer inhouden. Dit verhaal moet ik gewoon vertellen ... tra lala.'

Het was een verdwaalde tuinkabouter die we eens ergens vonden. Hij was op de vlucht voor tuinkabouter dieven, wat heden ten dage nogal veel gebeurt. We vonden het een wonder dat hij kon spreken. Dat zie je niet zoveel gebeuren

bij tuinkabouters tegenwoordig. We vonden hem in het bos, en hij vertelde ons dit verhaal. Dus we dachten : Laten we het voor de zekerheid maar plaatsen in onze krant. En de tuinkabouters hebben we een veilig onderkomen gegeven in ons museum. Het was een surinaamse tuinkabouters. Hij heeft het verhaal verteld met veel gescheld en vulgair taalgebruik, dus we hebben het één en ander moeten censureren. Het ongecensureerde verhaal hebben we opgeslagen in het archief. Hij zei dat hij een zogenaamde paperguard was, maar het scheen dus dat hij op zijn beurt ook weer een tuinkabouterguard nodig had, oftewel een surinaamse tuinkabouterguard of paperguardguard of hoe je het ook wil noemen. En toen zeiden we : 'Op zijn beurt zal de krant jou beschermen, als een ware paperguard.'

De Onstad

Ik werd opgenomen door grote roofvogels tot de Onstad.

In het centrum van de Onstad lag de mediotheek, het literaire ziekenhuis, waar boeken de medicijnen waren. De Onstad is een literologische vestiging in de wildernis.

Russische zombies marcheerden door de Onstad.

Ze waren overal, ook in de huizen, maar ze waren achter warm glas.

Ze moesten weer door, ze trokken weer verder.

Ze werden voortgetrokken door het warme glas.

Een zombie meisje speelde met draadjes in een bed.

Maar ook zij moest verder.

Ik keek door het warme glas naar de burens.

Ze waren zakelijk.

Ik wilde ze niet zien.

Ik liep weer terug het huis in, maar raakte mijn orientatie kwijt in het doolhof van het warme glas.

Ik was ineens bij andere burens, en die waren onder de grond.

Ik was een verdieping lager gekomen.

Voordat ik het wist was ik bij hen binnen.

Ze zeiden dat een klasgenoot van de bijbelschool met mij wilde spreken over Abraham die zes jaren in de woestijn was. De klasgenoot was nu een politie agent in Utrecht.

Ik was in de mediotheek.

Daar leefde ik. Daar had ik mijn huisje.

Mijn huis had vele verdiepingen met elke verdieping zijn eigen burens.

Het was een doolhof van het warme glas, waar ik altijd mijn orientatie kwijtraakte.

In de Onstad waren de fruitbomen personen, die pufden om hun vruchten voort te brengen.

De Russische zombies liepen met gebogen armen, alsof ze iets droegen onder hun oksels.

Het leek wel een circus, en ze vroegen iedereen mee te lopen.

Het waren grootse optochten. Vele zombies waren als reuzen.

Maar ik liep niet met ze mee.

het warme glas

‘Je vader is blind geworden,’ zei ze. ‘Vind je het erg ? Er zijn een heleboel mensen die hij in zijn leven ongemakkelijk heeft laten voelen door zijn opmerkingen.’

Hij zei niets.

De donkere zuster had voor hem gekookt, en ze zouden op de fiets gaan terug naar het bos ziekenhuis waar hij moest verblijven. Hij zou achterop zitten. Hij kon op een grote tas gaan zitten. Het was een leuke vakantie geweest.

Hij was haar dankbaar dat ze dit voor hem had gedaan.

Hij was invalide geraakt door wat zijn vader hem vroeger had aangedaan, maar ze had hem heel goed opgevangen. Hij kon nog wel wat, maar bij sommige dingen had hij hulp nodig.

Zij zorgde ook altijd voor de koffie.

Ze was een hele goede kokkin.

In het bos was er een groot feest.

Het hele ziekenhuis had feest verlichting. Ze kwamen aan in de avond.

Hij kon nog wel lopen, maar niet teveel.

En hij moest voldoende rust houden, dus de donkere zuster leidde hem naar zijn kamer.

Hij was ook wel blij dat hij weer thuis was.

Ze las hem nog even voor, en maakte warme melk voor hem.

Ze was heel zorgzaam.

Toen ging hij slapen, en droomde over de donkere zuster.

Ze was heel moederlijk over hem, maar ook een goede kameraad.

Hij droomde hoe ze weer samen op vakantie gingen, hoe ze een vakantie huisje hadden bij het dorp.

Door haar kon hij het verleden vergeten.

Het was alsof ze familie was, en ze had gezegd dat zij ook veel aan hem had, zijn wijze woorden.

De kamer was warm, en het glas was warm, zoals zij warm was.

Ze kwam dan ook uit een warm land.

Hij leefde helemaal voor haar, en zij voor hem.

Steeds meer genas hij, en toen hij weg kon van het bos ziekenhuis wilde hij er blijven werken en wonen.

Het was een literair ziekenhuis, een ziekenhuis van boeken.

Hij was schrijver. Eens had hij dit ziekenhuis zelf gemaakt, waar boeken medicijnen waren.

Ook had hij haar gemaakt, het warme glas.

Overal ging het met hem mee.

de goede herder

God bestaat niet. Niet in de zin zoals de kerken zeggen dat hij bestaat.

Toch moet er een nieuwe definitie komen van God. De mens heeft God nodig.

De mens weet niet wie of wat God is.

De mens is achter glas, maar er moet nieuw glas komen : het eeuwige glas, ook tussen de mens en het valse glas in.

Kerkmensen zeggen dat God bestaat, en atheïsten zeggen dat hij niet bestaat.

Zij zijn allen schaduwen. Het eeuwige, oneindige glas moet komen, het tranenglas.

Er is een hemels boeken-ziekenhuis, waar boeken medicijnen zijn.

De hemelse boeken zijn vleugels.

God heeft een kamer voor hen die van de hemelse boeken houden.

Deze boeken zijn als vogels, en zij die van boeken houden vliegen en rijden op hun rug.

Vliegen met boeken.

God is de hogere hemelse boeken, als een boeken-ziekenhuis, waar boeken medicijnen zijn, waar mensen tot boeken worden.

Hier vinden mensen God, hun hogere boeken-zelf.

Het gaat niet buiten de mens om. De mens moet het niet op iets anders projecteren.

Het is in de mens zelf. De mens moet zelf veranderen. De mens moet zelf goed worden,

als de Goede Herder.

God is een boek, een mysterieus boek, niet zoals ze in de kerken hebben.

Toch is er ook een ware kerk, een boeken kerk, die als een boeken-ziekenhuis is,

waar boeken medicijnen zijn, vogels, op wiens ruggen je kan vliegen, tot achter het glas, het eeuwige glas. Zoveel glas om uit verlost te worden. De vogels pikken met hun snavels en slaan met hun vleugels. Ze zijn gekomen. Houdt je

van boeken ? Houdt je van hemelse vogels ?

Hebt gij mij waarlijk lief ? Weid dan mijn schapen.

Waar tranen stollen tot eeuwig glas, hemels glas, waar mensen tot boeken worden, tot hemelse vogels. Leer die vogels kennen en ze te berijden. Leer die vogels te worden. Dan heb je verstaan wat God is. Het is een hemels leerziekenhuis. De Goede Herder, dat ben je zelf. Genezen om te genezen.

Er is een ware gereformeerde kerk, de kerk van de goede herders. God werkt door alles heen. De hemelse boeken werken overal doorheen. Het is overal om ons heen. Het is de kerk van het hart, dat ben je zelf. Het eeuwige glas scheidt de goede herders van de wolven. Het scheidt het kaf van het koren. Het eeuwige glas groeit daar waar je teveel hebt geweend, als het stollen van hemelse tranen. Oceanen van tranen, en dan eindelijk een eiland.

Het groeit, het bloeit, het gloeit, dat bloedend hart.

Zoveel bloed, stollend tot rood glas.

Alleen zij die teveel hebben gebloed zijn daar.

Zij die hoog en droog hun leven behouden hebben zijn slechts schaduwen.

Het rode glas laat het verhaal weer zien, waar de lijnen lopen, dwars door alles heen. Het rode glas steekt, totdat alles in de boeken is.

Het is het museum van het leven, een ziekenhuis museum, waar alleen goede herders door kunnen wandelen, van tunnel tot tunnel, op zoek naar het verloren schaap, hun verloren zelf.

Het verloren schaap is blind en kan niet lezen.

Het verloren schaap is doof en kan niet horen.

Maar het verloren schaap kan wel voelen, en daardoor kan de goede herder toch het verhaal overdragen, als medicijn voor het verloren schaap.

Hier krijgen schapen vleugels, en worden zij tot hemelse boeken, hemelse vogels, om dit verhaal ook over te dragen, om zo ook zelf als goede herders te zijn.

In het museum van het leven,
als een hemels ziekenhuis,
wat een tocht is het geweest.
Hier worden schapen gescheiden van wolven,
hier stolt het bloed,
en gaan ogen open,
hier gaan wonden spreken en worden genezen.
Waar de wond tot oog wordt,
en een andere wond tot oor.
Alles is niet voor niets geweest.
Waar wonden worden tot bruggen tussen harten,
tot vleugels om te vliegen,
tot hemelse boeken.

Waar harten opengaan,
uit de wond stroomt een medicijn,
dromen aan elkaar geregen,
waar de mens weer begint te dromen,
en weer, en weer, totdat de mens opstijgt,
waar de vogels worden gescheiden van de vissen.

De ware gereformeerde kerk is een boek,
wat mensen nog niet hebben gelezen,
maar wat diep in de harten ligt opgeborgen,
een ziekenhuis, een bibliotheek, een museum,
waar de mens klaar kan komen met het mysterie van het leven,
om zo een ontmoeting te hebben met de ware God,
de God die wel echt bestaat : het hemelse boek.
En God is een krant daarvan die gaat van hart tot hart,
als een goede herder van het woord :
Zegt het voort.

God is een boek,
ontpoppende in de harten van hen die teveel hebben geleden.
God is een krant, van wond tot wond, van traan tot traan.

Het regent in de hemel,
en spoedig ook op aarde.
Golf na golf, want het rode wacht op ons,
het rode glas, want eens was alles anders,
en eens zal alles anders zijn.

God is een krant,
Het is er altijd en overal.
Maar de mens ziet het niet,
die is altijd met iets anders bezig,
heeft altijd een excuus.
De mens draait altijd om alles heen.
Hebt gij mij waarlijk lief ?
Weid dan mijn schapen.
De mens is slechts een schaduw,
een wolf op jacht naar het grote niets,
maar stort zich te pletter tegen eeuwig glas,
de goede herder vrijgekomen.

Je kunt niet vluchten van de krant,
je kunt er niet omheen.
Hier worden mensen tot kranten.
God is een kranten ziekenhuis,
waar kranten medicijnen zijn,
waar het tot een museum wordt.
Ik heb het zelf gezien :
God wandelende door de gangen van het museum,
als de wijzers van de tijd.

Een krantje, mijnheer, een krantje, mevrouw ?
Hebt gij mij waarlijk lief ?
Weidt dan mijn schapen.
De mens wikt en weegt,
maar God beschikt,
Het staat allemaal in de krant,

van de hemel neergedaald tot het verloren schaap,
waar schapen tot kranten worden.

Ik heb vleugels vandaag, lief,
Mijn hart gewarmd,
ontvroren door tranen,
lang gewacht op de vogel aan zee,
mijn ogen geopend om de hemelse krant te lezen.
Vandaag tot de kranten kerk gegaan,
waar boeren hun psalmen zingen,
hun verzen opzeggen,
allemaal uit de krant gehaald.

Mijn vrouw zei : Wat droom je toch, wat droom je toch ?
Ik zei : Hebt gij mij waarlijk lief ? Weid dan mijn schapen.
Zij zei toen : Hebt gij mij waarlijk lief ? Ruim dan die keuken maar eens op.
Ik begon toen meer uit de krant op te zeggen.
Ik gooide alles voor haar neer.
Maar parels voor de zwijnen was het,
telkens weer.
Altijd alleen ga ik naar de boeren kerk,
de kranten kerk, om mijn verwonde hart te genezen van zo'n vrouw.
Wie kan er met zo'n vrouw leven ?
Ik ben een verloren schaap, zij is de wolf.
Ik ben de goede herder, en zij de wolf.
In het kranten ziekenhuis vindt ik mijn weg,
mijn verhalen zijn haar woorden die ik verdraai,
die ik preek van de daken en in de boerenkerk,
God is een krant, zijn plannen falen niet.

Hebt gij mij waarlijk lief ? Houd dan je mond maar eens, zegt ze.
Ik ken al je praatjes, en ken al je daadjes.
Zij moet er niks maar dan ook niks van weten.
Zij is het tegenovergestelde van Kortjakje,
nooit is ze ziek, alleen op zondag.

Dan is ze ziek van mij.
Op de andere dagen val ik haar niet lastig.
Dan heb ik wel andere dingen te doen.

Hebt gij mij waarlijk lief ?
Dat vraagt ze nu telkens, en dan moet ik dingen voor haar doen.
Daar komt het altijd op neer.
Maar ja, in dit land zijn alle dagen zondag.
Elke dag is het zondag, en elke dag is zij ziek van mij.
Tenzij ik iets voor haar doe.
Hebt gij mij waarlijk lief ?

En wegdoen kan ik haar niet,
want zij is wat ze zeggen de laatste van de rozentuin.

God is een krant,
en ook dit verhaal komt uit die krant.
Ik las het ergens.
Ik dacht : Ik wil lid worden van die krant.
En zo ben ik al vele jaren enthousiast lid.
God is een krant.
Hebt gij mij waarlijk lief ?

Ik ben nu ook krantenloper, krantenjongen.
Ze noemen mij de goede krantenjongen,
of goede krantenherder, maar ik ben tamelijk wild.
Ik kan zo ineens weg zijn,
of mijn kranten zijn op,
of de woorden vagen weg.
Het heeft iets met het eeuwige glas te maken.
Wij zitten ook vast aan elastiek.
We kunnen zo teruggetrokken worden,
als soldaten terug in hun doos.

graaf kiekendrecht van de bijlmer

Graaf Kiekendrecht woonde in de Bijlmer, ergens hoog op een flat. Hij was dokter, maar vroeg nooit betaling voor zijn diensten. Wel vroeg hij hen die hij genas zijn leger in te komen. Wat was dit leger dan ? Het was een leger dat net als hem anderen hielp.

Op een dag was Graaf Kiekendrecht net iets te diep in het bos gegaan, en werd door kannibalen overmeesterd en in een ketel gezet. 'Is dat de nieuwe mode ?' vroeg Graaf Kiekendrecht, 'al die touwen om me heen ?'

'Ja,' zei een kannibaal, 'gehaktballenmode en worstenmode, worstenmode in uw geval.'

'Zeg, kan ik niet helpen deze mode tot een markt te maken,' vroeg Graaf Kiekendrecht.

'Nee,' zei de kannibaal bars. 'U bent de drager, niet de maker.'

'Maar weet u dan niet dat elk touw een eind heeft wat ook weer het begin is ?' sprak Graaf Kiekendrecht. 'Zo komen we ook weer bij het begin uit, en dan zijn alle rollen omgedraaid.'

Ineens was niet Graaf Kiekendrecht in de ketel, maar de kannibalen, en ze waren netjes gebonden. 'Staat goed op jullie,' zei Graaf Kiekendrecht. De kannibalen keken hem verbaasd aan. Graaf Kiekendrecht was zo wijsgerig geschoold dat hij er een beetje door kon toveren. Eén van de kannibalen was een negerin. 'Ik vind haar wel leuk,' zei Graaf Kiekendrecht terwijl hij op haar wees. 'Als je beloofd dat je mij komt helpen in mijn leger dan zal ik je loslaten.' De dikke negerin knikte en zei met een accent dat ze dat beloofde, want dat was beter dan in de ketel. Toen heeft hij haar losgemaakt. 'Jij kon het ook niet

helpen dat je tussen dit tuig bent opgegroeid,' zei hij tegen haar, en toen heeft hij haar meegenomen naar de Bijlmer. De andere kannibalen liet hij gewoon in de ketel zitten.

Thuisgekomen bekeek hij haar eens goed. 'Zonder touw staat je toch veel beter,' zei hij.

'Ik wil wel met je meegaan hoor,' zei de negerin.

'Waar zullen we eens naartoe gaan?' vroeg hij.

'Nou, een restaurant lijkt me wel goed,' zei de negerin, 'want ik had nog niet gegeten. We zouden jou opeten, weet je wel.'

Hij wees toen op haar buik. 'Heb jij niet genoeg gegeten?'

'Ik heb zo'n honger,' zei de negerin, 'dat als je slaapt, dan moet je niet vreemd opkijken als je wakker wordt in een soepketel.'

'Dat is waar,' zei Graaf Kiekendrecht, 'dat is waar. Maar je weet dat je er dan zelf ook in eindigt, want het einde van het touw is ook weer het begin, en dan zijn alle rollen omgedraaid.'

'Ik weet het,' zei de negerin, 'maar dan laat je me wel weer los.'

'Wat als ik het dit keer niet doe?' vroeg Graaf Kiekendrecht.

'Nou, dan moet je aan het andere uiteinde van het touw denken, en dan worden de rollen weer teruggedraaid,' zei de negerin.

'Je bent me nogal slim,' zei Graaf Kiekendrecht. 'Met jou wil ik werken. Maar zou je me echt hebben opgegeten?'

'Nee,' zei de negerin, 'want ik ben zo wijsgerig geschoold dat ik de ketel slechts als een school zie om mannetjes zoals jou mee op te voeden.'

'Oh, als een bosjuffrouw ?' vroeg Graaf Kiekendrecht.

'Ja, als een bosjuffrouw,' zei de negerin.

'Dan heet jij vanaf nu bosjuffrouw,' zei Graaf Kiekendrecht. 'Welkom in mijn leger.'

'Welkom op mijn school,' zei de negerin.

En zo werkten ze samen in de bijlmer.

Maar op een dag kwamen de kannibalen naar de bijlmer om de negerin terug te halen.

'Oh, jullie komen me halen ?' vroeg de negerin. 'Wat denk je dat het hier is ? Het is hier geen restaurant.'

Maar ze hielden vol dat de negerin terugmoest.

Waarom komen jullie hier niet werken ? vroeg Graaf Kiekendrecht.

Ze dachten even na. 'Okay, okay,' zeiden ze. En toen kregen ze ook allemaal hun woning om in het leger van Graaf Kiekendrecht te zijn, en om naar de school van de bosjuffrouw te gaan. Ze hadden nu een doel in hun leven. Hun leven, en het leven van anderen, had nu ineens weer zin.

'Zeg, zouden jullie mij echt hebben opgegeten ?' vroeg Graaf Kiekendrecht hen eens. 'Nee,' zeiden ze. 'Wij zijn zo wijsgerig geschoold dat de ketel slechts een manier is om een woning te krijgen.'

Einde

de bijlmerreus

Ik was verdwaald in een bijlmer flat op zoek naar mijn tante. Ik kon haar huisje maar niet vinden. Ze moest ergens op de flat wonen. Er waren hier allemaal grote zalen. Ik deed een deur open en er renden direct allerlei negerkinderen naar me toe. Ze waren in grote angst en paniek. Ze zeiden dat er ergens een vleesetende reus was. Ik ben toen dieper die zaal ingegaan waar die negerkinderen uitrenden de gang op en kwam de reus aan het einde van de zaal tegen waar hij op een troontje zat. Het was een hele lange man op een heel klein troontje. Hij kon er net op zitten, maar het leek wel alsof hij vastzat. 'Help,' zei hij met een piepstemmetje. Ik heb hem toen maar even losgemaakt.

'Die kinderen hebben deze troon voor me gemaakt, maar hij was veel te klein,' zei de reus.

'Kan gebeuren,' zei ik, 'maar waar woont mijn tante?'

Toen heeft hij het voor me uitgelegd. Het was best nog wel ingewikkeld, want ik moest door allerlei gangen. Het leek wel een doolhof.

Toen ik bij mijn tante aankwam scheen ze er niet eens meer te wonen. De nieuwe bewoners zeiden dat het allemaal heel lang geleden was. Had ik dan zo lang gelopen? Er klopte iets niet in deze flat. Ik ging terug naar de reus, maar die was nergens meer te vinden. Ik ben toen de flat uitgelopen en er was een regenstorm. Ik had het idee dat ik zo opgenomen zou kunnen worden. Toen ik bij mijn huis aankwam waren daar ook al nieuwe bewoners. Ik zou er heel lang geleden hebben gewoond. Ik dacht: Hier kloppen dingen niet. Alles leek zo anders. Ik begreep er niets van.

Ik ben toen het oerwoud ingelopen. Ik begreep niets van de stad. Het was veel te ingewikkeld. Alleen in de bijlmer en waar ik woonde waren nog flats en huizen. De rest van Nederland was totaal oerwoud. Dat was vroeger wel anders. Maar ja, het leek zo kort geleden. Alles was gewoon anders. Nederland oerwoudland nu. Maar alles leek zo snel te groeien, en spoedig was ook de bijlmer totaal oerwoudgebied, en waar waren de flats ineens ? Er klopte iets niet. Toen kwam ik de reus weer tegen, en vroeg hem om uitleg. Hij wist het ook niet. Ik ben toen maar met de reus in het oerwoud gaan wonen, en na een tijdje kwamen daar ook de negerkinderen die ik in de flat was tegengekomen. Zij wisten ook niet wat er aan de hand was, maar ze waren niet meer bang voor de reus.

Dus jullie hadden een te kleine troon voor hem gemaakt ? vroeg ik.

Ja, en toen dreigde hij ons op te eten toen hij niet meer los kon komen, zeiden ze.

Dat is niet zo netjes van jullie om een te kleine troon te maken voor een reus, zei ik.

Een jongetje stak toen zijn vinger op. 'Maar het was ook niet zo netjes van de reus om ons te willen opeten,' zei het jongetje. 'We hadden hard aan de troon gewerkt en het was een foutje. Foutjes maken doet iedereen en dat is menselijk.'

Maar ik kan de reus ook wel begrijpen, zei ik, want hij dacht natuurlijk dat jullie hem in de val hadden gelokt.

Echt niet, mijnheer, zei een andere jongen. Het was een vergissing, heus.

Ik keek toen naar de reus. 'Ik ben niet meer boos,' zei de reus. 'Het zal inderdaad wel een vergissing zijn geweest. Ik moet ook leren om niet meer op tronen te gaan zitten. Dat is niks voor mij.'

Goed, zei ik toen. Ik hoop dat jullie nu in vrede kunnen leven.

Maar toen begon de reus erg te groeien. Weer begonnen de kinderen bang te worden. Er kwam toen een enorme regenstorm die ons allemaal opnam, en er kwamen flats uit de grond die nog wel groter waren dan die van de bijlmer. We zagen zoveel verdiepingen, en we werden door de regenstorm ergens hoog in zo'n flat gezogen.

Puzzel maar, zei de reus. Ga maar op zoek naar je tante. Ze moet hier nog ergens leven. Alles van het verleden heeft hier nog z'n plaats in het flattenoerwoud. En we vonden toen alles terug wat we eens waren verloren.

orion – de geestelijke wiskunde leraar van egypte – bespreking van het egyptische dodenboek

Spreuk 10 van het Egyptische Dodenboek :

‘Ik heb hemel en aarde doorkruist, en ben bezitter en heer geworden over zowel de hemel als de onderwereld. Mij is gegeven de geschiedenis, om glorieus de toekomst te openbaren, doen verschijnen en verfijnen.’

We zien een soortgelijk tafereel in het latere Israelitische boek Job in het eerste hoofdstuk waarin de beproever de aarde heeft doorkruist om zich voor te stellen aan de hemel. Het is een beeld dat alles getoetst moet worden tot verfijning en verbetering. De egyptische spreuken beginnen met het voorstellen van de tocht door de nacht tot de morgen, en die gaat door de hemelse woestijn, de woestijn van de onderwereld ook, de ra-seth of rosetau woestijn, een zigzaggende wildernis met veel zigzaggende tunnels ook. Thoth, de literatuur, de hemelse bibliotheek, noemt zichzelf God. Thoth is als ibis, vogel zijnde, ook een uitbeelding van het boek, als een wezenlijke verschijning. Zijn vleugels zijn als bladeren, als een papyrus, waarin de tocht door de

onderwereld staat beschreven. Direct wijst Thoth er in spreuk 1 op dat hij uit de moeder, uit Nuwd, Nod, is voortgekomen, want de onderwereld wordt vaak ook voorgesteld als een hemelse moeder. Thoth is in het egyptisch de duaty, dus ook weer verbonden aan de duat, de onderwereld, eruit voortgekomen, als een dochter. Thoth wordt beschreven als een vechter, als een gevangenis, wat ook weer een beeld is van de toetsen, die ook door Paulus wordt beschreven : 'Neem alle gedachten als krijgsgevangenen om hen te toetsen,' m.a.w. breng eerst alles tot de twijfelzone, en laat het niet direct het geweten, de wet, binnengaan. En natuurlijk, dit is wat de hogere literatuur doet, als een ordenende werking van de hemel. Ziften en ordenen. Ook wordt Thoth beschreven als een slachter, want al het vleeselijke moet geslacht worden, verwerkt, in de recyclicity. De literatuur is een grote vuilnis verwerker, industrie terrein. Dit industrie terrein van de recyclocratie ligt in het bos, in de wildernis, en wij mogen hierin komen tot de diepere geheimen en mysterieën. Thoth kan deze mysterieën doorzien. Het is dus een metafoor van de hemelse literatuur, het hemelse boek, en ook de hemelse krant. God of Tot ? Eigenlijk heette het Duaty, of gewoon DAT, wat ook een Nederlands woord is. Het wijst naar iets. Het is een wegwijzer. Het is niet alleen het boek en de schrijver, maar ook de lezer, staat er in spreuk 1, en het breekt de aarde op, het doorkruist de aarde, het toetst de aarde. Het is een doorzoeker en onderzoeker. Wat een belangrijk principe is dit. In de wereld is God vaak gewoon een mantra van snelle zelfovertuiging, als slaapliedje. Maar de Egyptische kosmologie vertelt dus een verhaal.

Het opbreken van de aarde gebeurde in Heracleopolis, de vestiging van Heracles, wat in het Egyptisch een andere naam had, en wat 'kind van de hemel' betekende. Door het opbreken werd er een pad zichtbaar tot het huis van Osiris. Zo kon de ziel met Thoth meegaan. Dit was dus door de hemelse kranten. Dit is een mysterie wat gebeurd in de hemelse woestijn en wildernis van de onderwereld. Je ogen worden geopend om de kranten te lezen. De lezer moet goed opletten, want er zijn veel valstrikken in de woestijn. De lezer moet dus goed de gebruiksaanwijzing leren en het in het juiste verband brengen, zodat het geen eigen leven gaat leiden. Daarom zou je kunnen zeggen dat de mens dit God-raadsel nodig heeft, te zien wat het is en wat het niet is. God, Tot, of Dat, als het leren lezen van de route-kaart, de wegwijzer.

Heracles, Here-kalos, betekent de volgeling van de godin Here, of Hera, de vrouw van Zeus, maar ook Horus werd al veel eerder in Egypte Here of Heru genoemd, ook als godin, want Horus had moederborsten met melk. Horus was ook een hemelse vogel, net als Thoth, als beeld van het hemelse boek, als hemelse krant, de hemelse route-kaart. Here, Heru of Her, Har, betekent in het Egyptisch de verre, de hoge, wat ook weer een beeld is van de krant die alles van een afstand beschrijft, in de journalistiek, en die afstand komt er juist ook als je dingen in z'n verband gaat zien, van meerdere kanten. Dat is dus een beeld van het eeuwige glas ook. Alles moet achter glas. Here, Horus, is de afstands-factor, zodat er overzicht en doorzicht komt, en zo ook inzicht. Er is dus alleen een weg tot het boek door de krant. Horus had namelijk in Egypte een bemiddelende functie, als de voorloper van de christelijke Jezus, die ze toen helemaal uit het Egyptische verband trokken. Wat een waanzin hebben ze ervan gemaakt. De krant is de bespreker van het boek, de uitlegger, de vertaler, die het tot de mensen brengt. Dat is dus in de egyptische metaforiek de magische verhouding tussen Horus en Thoth, tussen 'Haar' en 'Dat'. Het is de verhouding tussen krant en boek. De mens begrijpt het boek niet, dus moet eerst tot de krant gaan. Laat de kinderen tot mij komen.

Het afdalen in de onderwereld, in de Duat, in spreuk 1B, is dus ook het afdalen in de literatuur, in Duaty, in Thoth, en dat kan alleen door de krant, anders blijft het te eenzijdig en loopt de mens vast. Zonder de krant wordt alles nazi, en dat is er ook gebeurd. Dat kunnen we ook zien in de geschiedenis, dus het moet weer verruimd worden. De zee is het gevecht tussen Horus en Seth. Seth is de egyptische beproever, dus het is ook een beeld van de toets-worsteling. Dan wordt de zee gesplitst en is er een doorgang in deze wildernis van de onderwereld. Dat betekent dat er toets-resultaten zijn gekomen. Daarover gaat spreuk 4.

Is het dan afgelopen ? Nee, want in spreuk 11 moet de dode zijn als Horus en Thoth, opstaan als Horus en sterk en dapper zijn als Thoth, in geestelijke oorlogsvoering, als zijnde krant en boek. Wij moeten dat zelf worden. Dat is wat God, Tot, Dat, en Haar, betekent, dat je het in jezelf vindt, deze kenmerken. Dit is hemelse wiskunde en die was al aan de Egyptenaren

gegeven. Wat ze in de wanden hadden gegraveerd was informatie hierover van Orion. Orion is onze geestelijke wiskunde leraar, die in Egypte verblijft. Dit is dus een literaire wiskunde, die onderwijst door zowel boek als krant.

gejaagd door de k'w

Ze had bruinleren riemen omgord om haar lichaam. Ze reed op een groot wild zwijn met een dikke bruin-harige vacht. Ze trok mij mee, met een lasso om mijn nek. Ze sprak een zin uit in een wilde taal en ik vroeg me af wat het betekende. Later bleek het haar naam te zijn. 'Meekomen jij,' zei ze toen. 'Jij voor ons werken.' Ze vertelde dat haar stam de K'w heette. Ik was onder de modder, en zag de andere jongens niet meer.

'Nee, dit is zo goor,' zei ik.

'Je bent gore knul,' zei ze toen. We kwamen later aan bij een kamp waar nog meer vrouwen waren. Ze keken mij vijandig aan. Ze spraken allemaal weer lange zinnen uit in een wilde taal, die hun namen schenen te zijn. Toen werd ik in elkaar getrapt.

Ik werd wakker in een tent. Ik kon me niet bewegen. Ik zat onder de blauwe plekken en verwondingen. Ik was goed bewusteloos geweest. Ik wist dat ze wilden dat ik voor ze zou werken. Wat ik precies zou moeten doen wist ik niet. Heel voorzichtig probeerde ik te bewegen, wat maar nauwelijks lukte. Na een tijdje lukte het me om door de tent opening te kijken, en daar zag ik de andere jongens. Ook zag ik hoe er al enkelen in elkaar getrapt waren. Een voor een

werden ze in elkaar getrapt.

‘Dit is verschrikkelijk,’ dacht ik. Ik zag ook hoe ze varkens braadden, en hoe ze gierden van het lachen. Ik vroeg me af wat er te lachen viel, maar ze waren de jongens gewoon aan het bespotten. Het waren jongens van mijn kamp. Waarschijnlijk zouden zij ook voor hen moeten werken, als ze het zouden overleven. Misschien dat de wilde vrouwen daarom zo blij waren. De wilde vrouwen hadden allemaal donkere huiden, terwijl wij blank waren. Een vrouw kwam de tent binnen. Ze had een soort rokje of slipje van vissegraten. Ze had ook een mes, en wat gevangen vissen. Waarschijnlijk was het haar tent. Zij sprak ook een lange zin uit in de wilde taal, wat haar naam bleek te zijn. ‘Oh, jij werken,’ zei ze toen.

Ik zei dat ik ziek was, in elkaar getrapt. Ze begon me uit te lachen. ‘Oh, gaat dat zo?’ zei ik. ‘Ik kan beter niks meer zeggen.’

‘Jij spreken als je moet spreken,’ zei ze toen. ‘Wij zijn de K’w.’

‘Nou en?’ vroeg ik. Ik kreunde nog een beetje van de pijn. Ik vroeg me direct af hoe ik zo dom kon zijn om zo tegen haar te spreken. Maar ze zei niks en liep toen weg.

Er kwam een andere vrouw in de tent. ‘Jij werken,’ zei ze.

Ik zei: ‘Ik kan niet, want jullie hebben me daarnet in elkaar getrapt.’ Ik snapte niet dat ze dat niet begrepen. Toen kwam er nog een andere vrouw bij. ‘Later dan,’ zeiden ze. Ze bleven me maar aanstaren. Ik was flink verwond, en had het gevoel dat ik overal kneuzingen had, en in het ergste geval had ik wat gebroken. Ook ik keek ze aan. Een van de vrouwen had een pijl en boog. Ik keek weer naar buiten. Dichtbij de tent waren wat vrouwen die waren uitgedost met veren, pluimen. Weer zag ik hoe ze een jongen in elkaar traptten. Hij gilte en schreeuwde, totdat het stil was en hij op de grond lag. ‘Hoe bizar,’ dacht ik bij mezelf. ‘Ze willen dat we voor hen werken, maar ze trappen ons in elkaar.’ Ik begreep er niets van. Deze vrouwen moesten wel zwaar gek zijn. Ik beklagde mijn lot.

Zwaar gek waren de K'w, met hun lange namen. Hele verhalen konden ze opsommen en dat bleek dan hun namen te zijn. Idioten waren het, maar ik en de andere jongens konden niets doen. We waren geheel aan hun genade overgeleverd.

De K'w was een wrede stam, een wreed volk, maar gelukkig lieten ze me verder die dag met rust, alhoewel in de nacht wel de vissersvrouw terugkwam om in de tent te slapen. Gelukkig raakte ze me niet aan. Zij lag aan de ene kant van de tent, en ik aan de andere kant. Ze was bloedmooi, dat wel, maar deze vrouwen hadden een gemeen karakter, belachelijk gewoon. Alhoewel ik me daarna in mijn gedachten probeerde te herstellen. Misschien had het een reden waarom ze zo waren, een reden die ik nog niet kende. Ik had een soort medelijden met ze, en probeerde ze in gedachten te verdedigen. Misschien was dat wel een gevangenschaps syndroom van me. Toch hoopte ik dat ze ver weg van me zou blijven, en ik dacht al aan manieren om te ontsnappen, maar ik was te zwak en verwond. Ik had echt het gevoel alsof er iets gebroken was, misschien wel mijn rug. Ik kon me nog steeds moeilijk bewegen, en alles deed pijn, vooral als ik het bewoog, en dan kreunde ik. Ik wilde haar verder niet wakker maken. Ze lag daar gewoon bloot op een zwijnenvacht of varkensvacht. Haar rokje of jurkje van vissengraten had ze uitgedaan.

De dag erna kreeg ik soep, en ik voelde me weer wat beter. Ik kreeg hoop voor de ontsnapping. Ik keek uit de tent en zag een jongen met een gesel geslagen worden. Even werd ik daar moedeloos van, maar toen sprak ik mezelf moed in. Ze geselden hem totdat hij bloedde.

'Wat een verschrikkingen,' dacht ik. Ik vroeg me af wat hij gedaan had, of misschien had hij wel helemaal niks gedaan. Of misschien had hij wel geprobeerd te ontsnappen. Hoe dan ook wilde ik weg. Vrouwen kwamen mijn tent binnen. 'Werken,' zeiden ze toen. Ik kon me wel weer wat bewegen, maar had nog wat pijn. 'Wat moet ik doen?' vroeg ik. Ik moest manden weven, en allerlei ander huishoudelijk werk. Het lukte maar nauwelijks, maar ik deed het toch.

Ik vond het verschrikkelijk vrouwen. Maar ik mocht van geluk spreken dat ik nog leefde. Soms kwam de vissersvrouw in de tent, vooral 's nachts om te slapen. Ze negeerde mij gewoon de hele tijd als ze er was, alsof ik niet bestond. Moest ik er blij om zijn of niet? Ik voelde me er in ieder geval vreemd over. Ze keek me gewoon niet aan. Op een nacht kwam ze de tent in om te slapen en ik vroeg haar: 'Vind je het niet erg dat ik de tent met je deel?' Even was het stil. 'Ja,' zei ze toen, 'maar jij hier om te werken.' Ze begon toen zacht te zingen, en ik kreeg kriebels in mijn buik. Ze was natuurlijk een vrouw, en in ons eigen kamp hadden we geen vrouwen. Het waren natuurlijk hele onverschillige, meedogenloze vrouwen, maar ik probeerde dat in mezelf goed te praten, en misschien was dat wel typisch het gevangenschaps syndroom. Ik bewonderde haar ook. Misschien was het gewoon mijn dankbaarheid naar hen dat ik nog in leven was.

Na het zingen, wat best wel lang duurde, stopte ze ineens, en zei: 'Je bent niet echt slim,' en toen draaide ze zich met haar rug naar mij toe, en ging slapen. 'Wat bedoel je?' vroeg ik. 'Had ik met je mee moeten zingen?'

'Nee, jij bent domme man,' zei ze toen.

Ik zei dat ik niet wist waar ze het over had. De dagen erna begonnen ook andere vrouwen het te zeggen, ook dat ik gek was. Maar dat zeiden ze ook tegen de andere jongens dat ze gek waren. 'Gekken noemen anderen altijd gek,' dacht ik bij mezelf. Ze hielden ervan ons belachelijk te maken, te bespotten. Op een dag toen de kust veilig leek en ik weer sterk genoeg was ben ik gevlucht, maar ik kreeg al snel een pijn in mijn rug, en werd even later weer wakker in de tent, ook weer helemaal onder de blauwe plekken en met snijwonden. Giechelend kwam de vissersvrouw die nacht de tent in. Ik kon me niet bewegen. Alles deed pijn, en ik was duizelig. 'Ik kan alles met je doen,' zei ze toen.

'Nee, alsjeblieft,' kreunde ik toen.

'Je hebt het er wel naar gemaakt,' zei ze.

‘t Spijt me,’ zei ik. ‘Het zal niet meer gebeuren.’

Ze lachte. ‘Je hebt je kans verbruikt,’ zei ze. ‘Je bent nu mijn persoonlijke eigendom, niet meer slechts van het kamp.’

‘Wat houdt dat in?’ kreunde ik.

Maar ze zei niets en begon te zingen. ‘Niet doen,’ kreunde ik, ‘ik kan niet tegen die stem.’ Maar ze ging gewoon door. Daarna ging ze slapen.

De volgende dag werden we allemaal in kooien op karren gezet, en zouden ze ons in een meer dumpen. Dat we dan zouden verdrinken kon hun niet schelen. Ze wilden blijkbaar van ons af. Ze trokken de karren met de kooien tot het meer, ook de kooi waarin ze mij hadden gestopt, en toen lieten ze de kooi van de kar af in het water glijden. Ik ging al snel kopje onder, en vanaf toen kon ik het niet meer herinneren. Ik werd wakker in mijn eigen tent van ons eigen kamp. Een van de jongens streelde door mijn haar. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik. ‘Leef ik nog of ben ik al dood? Of was alles een droom?’ Hij zei niets. Tranen bungelden over zijn wangen. Even later zei hij: ‘Mijn kooi zat los, ik kon ontsnappen. Jij bent de enige die ik heb kunnen redden.’ Hij nam mij in zijn armen en hij kuste mij op mijn voorhoofd. Toen kuste hij mij op mijn lippen. Ik proefde zijn tranen. ‘Dus wij zijn de enigen die zijn overgebleven?’ vroeg ik. Hij knikte. ‘Maar voor hoe lang dat zal zijn weet ik niet.’

‘Wat moeten we doen?’ vroeg ik, terwijl ik hem terugkuste.

‘Waarschijnlijk hebben we van de K’w niets meer te vrezen,’ antwoordde de jongen. ‘Zij wilden immers van ons af.’

‘Tenzij ze erachter komen dat we nog leven,’ zei ik. ‘Misschien zullen ze dan nog wel ergere dingen met ons doen.’

‘Laten we het niet hopen,’ zei hij.

‘We zijn niet veilig hier,’ zei ik. Toen ik wat hersteld was braken we de tent op,

en trokken verder. 'Ik wilde haar,' zei de jongen, 'die vrouw in wiens tent ik sliep.'

'Wat was het voor iemand?' vroeg ik.

'Zo iemand vol van leedvermaak,' zei hij.

'Waarom wilde je haar dan?' vroeg ik.

'Ik weet het niet,' zei hij. 'Misschien om te kunnen overleven.'

'Oh ja, het gevangenschaps syndroom,' zei ik.

'Noemen ze dat zo?' vroeg de jongen.

Ik knikte.

'Waar doen we het nog voor?' vroeg de jongen. 'Straks worden we weer gevangen genomen.'

'Laten we hopen van niet,' zei ik. 'Ik kreeg zelf ook de kriebels in mijn buik van de vrouw waarbij ik in de tent sliep.'

'Heb je met haar geslapen?' vroeg hij.

'Nee,' zei ik, 'en jij?'

'Nee,' zei hij.

'Het waren vreemde vrouwen,' zei ik.

'Dat kun je wel zeggen,' zei hij.

'Zou je wel met zo'n vrouw willen trouwen?' vroeg hij toen.

'Ikke niet,' zei ik.

'Ik wel,' zei hij. 'Nu zijn we eenzaam en alleen, misschien niet eens met het vermogen om te overleven, terwijl we daar nog een kans zouden maken.'

Ik sloeg hem in zijn gezicht. 'Een kans?' riep ik. 'Ze hebben ons geprobeerd te verdrinken, weet je nog? We zijn de enigen die het hebben overleefd, en jij wil met zo'n figuur trouwen.'

Hij zuchtte. 'Wat moeten we dan? Dit is ook geen leven. Misschien was het beter dat we dood waren.'

'Ach kom,' zei ik. 'De dood is een ongewilde gast.'

'Ik wil weer naar ze terug,' zei de jongen. 'Gewoon proberen. In het ergste geval ga ik dood, vermoorden ze me, of als ik geluk heb nemen ze me dit keer op, en mag ik met een van hen trouwen.'

'Je bent een belachelijke idioot,' zei ik, 'net als hen. Maar goed, als je het wil,

dan doe je dat maar. Ik zal van een afstand toekijken, en als ik je nog kan redden dan zal ik dat doen, want jij hebt immers ook mijn leven gered.'

En zo gingen we terug. Ik bleef op een afstand. Ik bleef naar hem kijken, hoe hij op hun kamp afliep. Ik riep nog : 'Niet doen ! Doe het niet ! Doe het niet !' want ik zag ze al komen met pijl en boog. Een pijl ging toen recht door zijn borstkas heen niet lang daarna, en ik moest rennen voor mijn leven. De pijlen vlogen om mijn oren. Ik dook het meertje in, en ging onder water, en zwom zo ver als ik kon, mijn adem inhoudende. Soms moest ik weer naar boven om weer diep adem te halen, en zo kon ik uiteindelijk voor een tweede keer ontsnappen, maar dit keer helemaal alleen, als de laatste overgebleven van het jongens kamp. Ik verweet het mezelf dat ik niet meer had gedaan om hem niet terug te laten gaan, maar ik begreep het ook wel. Nu moest ik in mijn eentje zien te overleven. In mijn gedachten en dromen altijd achterna gejaagd door de K'w.

De Totem

Vrouwen dansten om het beeldje. Mannen vielen vermoeid neer. Het leek alsof het de vrouwen kracht gaf, maar mannen werd van alles afgeroofd.

Het Lazarus zout werd gestrooid over de wonden van de gevallen mannen. Zo zouden zij niet meer opstaan. Deze totem was belust op het bloed van mannen.

Het was een totem van de honger. Het maakte vrouwen dik en mannen dun. Mannen uiten vuile taal. Ik heb ze horen praten. Ze hebben het nergens anders over. Hoe vuiler hoe beter.

Het vuil is de vrucht van de honger. En ze zijn creatief, maar slechts in hun eigen gedachten. Het komt niet verder dan het plafond. Ze groeien op in het graf. Het is als een morfine. Ze zijn onder narcose. Deze mannen zijn aan de drugs. Zij hebben alles verzonnen.

Deze hele wereld hebben zij verzonnen toen ze aan de drugs waren. Dikke mannen op hoge tronen, maar ze vielen zo diep, zo diep. Nu zijn alle mannen dun. Het waren slechts dromen. Laat dik zijn aan de vrouwen over. Zij dragen immers het kind. In hun vette baarmoeders is het kind veilig.

Het zijn Abasiaanse mannen van Abasia. Zij waren het er niet mee eens, maar de drugs vond zijn weg. Abasia is immers een vreemde combinatie tussen honger, vuil en ziekte. Het is de ziekte van de ziel, en dan is er een zieleknijper nodig, maar die is al door een pijltje van de blaaspijp gaan liggen voordat hij ook maar in de buurt kon komen. En zo werd hij een van hen.

Vrouwen dansten om het beeldje. Mannen vloekten wanneer ze haar zagen. Vielen neer als door groot geweld. Zij waren consument van het beeldje. Hun zielen waren aan het beeldje verkocht. Zij werden gebruikt. Als sigarettenpeuken weggegooid. Daarom vloekten zij en gebruikten groffe en vuile taal. Daarom kochten zij deze dromen. Daarom kochten zij de morfine. Aan de straatstenen konden ze het niet kwijt. Daarom moesten ze het zelf gebruiken, tot overdosis toe. Zij stonden alleen, en waren eenzaam. Niemand wilde dichtbij hen komen. Zij wisten immers waartoe het zou leiden.

Niemand kon het voorzien dat het zo zou lopen. Deze mannen konden alleen maar wenen. Er was niets wat hen tot leven kon brengen. Als gras groeit het hier, en alles buigt neer voor de totem. De totem staat immers op het gras. Ze gaan niet verder dan dit. Hier breekt alles af.

Als iemand aan hun tepel trekt dan stroomt er immers geen melk. De totem liet de duisternis van de vrouwen zien, hun donkerheid, en de witheid van de mannen.

De Toversleutel tot de Hemel

Hoofdstuk 1.

Hij zag de muren van zich wegbewegen. Als hij op straat was dan voelde hij zich niet een geheel met de mensen. Hij was een eenling, alsof hij ergens anders vandaan kwam. Hij hoorde niet bij deze mensen. Hij vond dat ze zich vreemd gedroegen. Hij had ook angsten die hij niet kon verklaren. Vaak veranderden grote massa's mensen in vrouwen in zijn gedachten, en dat vond hij bedreigend. Hij vertrouwde geen vrouwen, en hij vertrouwde ook geen mensen in het algemeen. Hij voelde zich opgesloten, alsof de geschiedenis het alarm was, wat telkens weer terugkwam. Ook voelde hij zich vaak vies als hij weer mensen had gezien. En de zelfspot die in hem opkwam was ook zwaar, teneerdrukkend, alsof hij zichzelf uitlachte. Hij maakte karikaturen van zichzelf en dat dreef hij dan enorm ver door, totdat hij van zichzelf walgde, en dan lachte hij zichzelf uit. Hij dacht dat hij de gevangene van een heks was, en die had allerlei ingewikkelde alarmen vastgelegd in zijn cel. Dingen waren niet wat ze leken. De massa bestond in zijn ogen niet. Het was een vrouw. Hij moest het in z'n geheel zien. Volgens hem waren er geen afzonderlijke mensen. Hij deelde ze allemaal in in groepjes, en moest zich vasthouden aan de lijnen. Hij zou hysterisch worden als ze afgezonderd zouden worden. Hij zag de groepen

als vrouwen. Deze vrouwen waren altijd om hem heen, maar hij probeerde ze te ontlopen. Hij sprak hier met niemand over. Hij schuwde mensen. Hij was bang voor afzonderlijke mensen. Hij moest de groepjes zien, en het liefst van een afstand, en het liefst helemaal niet. Als er dan toch een mens door hem werd opgemerkt, dan moest hij zo snel mogelijk de groep zien en de vrouw die de groep was. Hij sloeg zichzelf soms als hij nadacht over een afzonderlijk mens. Dat wilde hij niet. Dat vond hij eng. Hij probeerde daarom altijd zoveel mogelijk langs mensen heen te kijken, op zoek naar de groep waartoe ze hoorden, op zoek naar de vrouw. Maar de vrouw vreesde hij ook.

De geschiedenis kon urenlang aan hem vreten, genadeloos, waarin hij maar geen uitweg zag, als het alarm van de heks. Maar de geschiedenis was ook een vrouw. Hij wilde het niet anders zien. Hij ging niet meer naar de café's, alleen in zijn gedachten. Hij sloot zich helemaal op, trok zich helemaal terug in zichzelf, ... diep. Hij had genoeg aan zijn verleden. Hij wilde er niets meer aan toevoegen. Hij had geen behoefte meer aan sociaal contact. Die tijd had hij gehad. Hij vertrouwde toch niemand meer. Oh ja, ze probeerden hem wel te lokken, maar hij trapte er niet in, en trok zich dan zelfs nog meer terug, en bleef nog langer binnen, zo ver weg mogelijk, zo diep mogelijk. Ze zouden hem nooit meer kunnen bereiken. Het was al te laat.

Soms als iedereen sliep, diep in de nacht, ging hij weleens wandelen door de stad, en dan het bos in, helemaal alleen. Hij was weleens een naakte vrouw tegengekomen in het bos, dacht hij, maar die rende toen weg. Normaal gesproken was het er altijd rustig en doodstil rond die tijd diep in de nacht, en erg donker. Voedsel bestelde hij altijd en dat zetten ze dan neer in kratjes in de achtertuin. Dan bestelde hij voor een paar weken. Werken deed hij niet. Hij was werkeloos en afgekeurd. Als hij sliep droomde hij over de natuur, hoe dat maar doorging, en hoe het maar niet stopte. In zijn dromen kwam er geen einde aan de natuur.

Hij was verdwaald in zijn innerlijke labyrint. Hij dwaalde en dwaalde en hij vond de uitgang niet. Hij zonk weg in de saaiheid en hopeloosheid van het bestaan. Hij herinnerde zich de contacten van het verleden, maar hij liet het wegglijden. Hij wilde alleen zijn. Hij liep tegen allerlei muren op in zijn verleden, maar die

leidden hem naar bruggen. Hij herinnerde zich de feestjes, en de cadeau's die hij kreeg, en nu was het weg. Hij herinnerde zich de stroop op de pannenkoeken, die zijn wereld metselden. Hij wilde nu alleen zijn. Alles was teveel geworden. Hij wilde alles nu overdenken.

Alles om hem heen was ingestort, maar hij had het overleefd, en zou nu zijn leven bewaken. De geschiedenis was slechts een poortwachter tussen hem en de mensen, als een alarm. Hij was hypergevoelig nu. Nee, niemand zou nog in zijn leven toegelaten worden. Hij had al genoeg. Er kon niks meer bij.

Hij haatte en verafschuwde zijn vader die altijd tegen hem zei dat hij meer onder de mensen moest zijn. Het had hem in de grootst mogelijke problemen gebracht. Mensen waren zijn afgoden niet meer, en zijn vader al helemaal niet. Hij zag zijn vader als een sluwe duivel die hij buiten de poorten moest laten. Maar goed, zijn vader was al jaren dood.

Hij vond zijn vader altijd maar een lompe boer, zonder precisie. Zijn moeder was het tegenovergestelde, maar ook zij was al jaren dood. Hij had altijd het gevoel alsof zijn moeder in een gevangenis leefde die zijn vader had gemaakt. Daardoor kon hij zijn moeder eigenlijk nooit echt bereiken. Ze was te ver weg. En daarom was het thuis ook altijd een hel. Hij voelde zich als kind al een martelaar. Zijn vader dronk, en kwam 's avonds laat vaak dronken thuis om hem en zijn moeder te slaan. Zijn vader kon zuipen als de duivel, en ook tekeer gaan als de duivel, en vaak wist hij niet eens waarover het ging. Soms werd hij gewoon van zijn bed gelicht en tegen de muur aangezet. Als hij een pistool of geweer had gehad, dan had hij het wel geweten. Hij had medelijden met zijn moeder als hij zag wat zijn vader met haar deed, maar hij was machteloos. Zo vaak als hij kon ging hij logeren, of naar de burens, maar dan voelde hij zichzelf een lafaard, alsof hij zijn moeder in de steek liet.

Zijn moeder was de enige die hij miste. Maar zij was dood.

Hij herinnerde zich ook dat hij eens over de brug rende, dat hij niet meer wilde leven. Hij zou wel van de brug willen afspringen. Maar als hij dan aan zijn moeder dacht, dan kon hij het niet. Hij leefde alleen nog voor zijn moeder, en

voor de logeerpartijtjes bij neefjes of de burens.

Misschien was zijn vader zwaar ziek geworden door de alcohol, maar eigenlijk wilde hij er niet meer over nadenken. Hij wist hoe verwoestend alcohol was voor het menselijk lichaam. Toen zijn vader stierf was het zelfs een grote opluchting voor hem. Niet lang daarna stierf zijn moeder ook, en hij had toen het gevoel alsof hij daar nooit meer overheen zou komen. Het was alsof hij in een zwart gat viel, en hij voelde zichzelf alsof hij holle ogen had, alsof die eruit waren geschoten, alsof hij met twee grote gaten in zijn hoofd liep. Niets interesseerde hem nog. Hij zag niets meer. Hij leefde langs alles heen. En de mensen gingen gewoon door met feesten alsof er niets was gebeurd. Hij haatte daarom de mensen, met een diepe, bittere haat. Nooit hadden ze hem geholpen. Nooit hadden ze zijn moeder geholpen.

Hij geloofde nu dat zijn moeder in de hemel was, en dat ze elkaar ooit terug zouden zien. Tot die dag wilde hij alleen zijn. Hij had genoeg aan zijn denken.

In de nacht droomde hij vaak over het grote, vieze, vadsige lichaam van zijn vader die hem opgesloten hield. Zijn moeder was dan altijd onbereikbaar. Die zat achter glas, in haar eigen gevangenis. Zijn moeder wilde hem dingen geven, maar die dingen stonden ook allemaal achter glas. Het alcoholisme van zijn vader hield het tegen. Alcoholisme was een groot probleem in de stad. Veel kinderen hadden zo'n vader. Hij was niet de enige. Sommige kinderen hadden zelfs een drinkende vader en een drinkende moeder, en moesten met dronken ouders leven. Maar het feit dat zijn moeder niet tegen zijn vader opkon was al erg genoeg. Hij zag er geen uitweg in, ook niet nu ze dood waren.

In zijn gedachten probeerde hij er omheen te draaien, maar hij kwam hier altijd terug, alsof hij er nog steeds in leefde. De achtertuin was een zootje. Maar de rommel herinnerde hem eraan dat hij het had overleefd. Zijn moeder was altijd netjes.

Netjes, netjes, netjes, maar daar wonnen ze de oorlog niet mee. Zijn moeder werd al overstuurd als ze een pluusje op de grond zag. Dan wappende ze zich al met stoffer en blik, en had ze haar handschoentjes aan, want zij mocht niet

vies worden. Ze was verder niet streng, maar wel paniekerig. Hierin ontwikkelde ze een grote precisie. Ze was heel accuraat en ook creatief. Ze was als een hypergevoelig alarm. Maar zijn vader sloeg altijd het alarm in. Het was een hopeloze situatie. En hij leefde nog steeds met die wond in zijn hoofd, en die schiep afstand tussen hem en anderen. Ruimte moest er zijn, vond hij. Anders zou hij het benauwd krijgen. Hij had behoefte aan rust, en wat meer natuurlijke chaos. Vroeger was alles te netjes in huis door zijn moeder. Hij begreep dat wel, maar ook ergerde hij zich eraan. Voor haar was het natuurlijk een manier om te kunnen overleven met zo'n chaotische man.

Hij zuchtte, en wist even niet waar hij naartoe moest met zijn gedachtes. Dit kon toch niet altijd zo door blijven gaan ? In zijn jonge jaren was zijn vader piloot. Maar door de alcohol kon dat op een gegeven moment niet meer, en toen ging hij elke dag naar de kroeg. Zijn moeder werd toen de kostwinner, maar zijn vader nam grotendeels het geld, voor drinken en gokken. Hij had zijn moeder weleens gevraagd waardoor het kwam dat hij zo was geworden. Zijn moeder had daarop geen antwoord.

Het was alsof zijn vader zijn leven had getekend door de alcohol. De gehele architectuur van zijn leven was doordrenkt met de alcohol van zijn vader. Daar draaide alles om, en daar was alles uit voortgekomen, hoe hij nu was.

Hoofdstuk 2.

Hij keek naar de rommel die in zijn huis lag. Hij woonde in een flat. Hij keek

naar het oude kantoor-bureau waarop wat boeken en papieren lagen, onder de stof, waar het zonlicht op scheen. Hij keek naar het raam wat al tijden niet gewassen was. Dit was zijn leven. Zijn ouders had hij niet meer, en met mensen wilde hij geen contact. Aan zijn denken had hij genoeg, meer dan genoeg. Er kon niets meer bij. De geschiedenis, zijn verleden, was zijn poortwachter. Hij had al genoeg ellende meegemaakt. Nu stond dat tussen hem en de mensen in.

Zelfs in zijn keuken was het een enorme rotzooi. Het plafond was heel hoog, en op de bovenste keukenkastjes lagen allemaal dozen en boeken die helemaal tot het plafond stapelden. Vroeger behoorde dit allemaal tot zijn kantoor, maar hij ging failliet. Nu was hij werkeloos. Afgekeurd. Hij kon het ook niet meer opbrengen. Hij zat veel te ingewikkeld in elkaar. Ze hadden het allerlei namen gegeven, maar daar ging hij nu ook niet meer naartoe.

De geschiedenis was onverbiddelijk in zijn hoofd. Het had geen medelijden met hem gehad, maar hem neergejaagd en opgesloten. Ja, de alcohol van zijn vader leefde voort, als een heks in zijn hoofd. Zou zijn vader hierin ook opgesloten zijn geweest ? Want zijn vader was ook allesbehalve sociaal.

Hij vroeg zich af hoe het zo heeft kunnen gebeuren. Zijn vader werd van piloot tot dronkaard, alsof hij daardoor neergestort was, en zijn hele gezin zat in het vliegtuig. Hij sleurde zijn hele gezin mee in zijn val. Of waren ze in zee gestort, en kwam hij zo aan op een onbewoond eiland ? Of had zijn vader nog net een noodlanding kunnen maken ?

In ieder geval voelde hij zich voor het leven verminkt. Hij verwaarloosde zijn huis, en bleef maar over de piloot en zijn vliegtuig denken. Het was een onderwerp wat hem obsedeerde. Hij was nu op het onbewoonde eiland, en als hij dan nog eens mensen tegenkwam, dan waren dat in zijn gedachten gewoon de dieren van het onbewoonde eiland. En groepjes mensen vormden een vrouw. Hij sprak weleens in gedachten tot de groepjes mensen : 'Hallo, ben je hier allang ? Ik dacht dat dit eiland onbewoond was.' Als ze dan niet antwoordde, dan moesten het wel dieren zijn, of bewegende blaadjes van de bomen door de wind.

Hij vroeg zich af waar zijn vader nu was. Misschien was zijn vader in de onderwereld wel weer piloot geworden, had hij zijn leven gebeterd, en was op een vliegtocht naar de hemel. Hij hoopte het. Maar ja, wie zou het zeggen? Misschien als hij zelf zou sterven zou zijn vader hem opwachten met een vliegtuig om hem naar de hemel te brengen? Zo werd hij heen en weer geslingerd tussen haat en hoop. Soms dacht hij aan de hartsvriend van zijn vader die ook piloot was en die met zijn vliegtuig was neergestort. Zou dat de reden zijn waarom zijn vader zo was geworden, en zo eigenlijk met hem mee neerstortte, en zo het hele gezin?

Ja, hij zag zijn leven als het gevolg van een vliegtuig ongeluk, en hij stelde zich zo voor dat er mensen waren die het hadden zien gebeuren, en mensen die het in het theater hadden gezien, en dat hij in de hoofden van die mensen doorleefde. Zij maakten schilderijen en muziekstukken, en hij leefde daarin verder.

Hij wilde meer weten van de innerlijke realiteiten, en die binnen gaan. De buitenste lagen interesseerden hem niet, want die hadden hem in de problemen gebracht. Ja, die problemen waren hoogdravend. Hij had het vroeger vaak geprobeerd om in de innerlijke realiteiten te komen, zonder succes. Maar eindelijk was het dan gelukt. Alles wat hij nodig had was in de innerlijke realiteiten.

Hij ging de stad in omdat hij nog wat dingen nodig had. Dit deed hij niet vaak, maar soms moest het toch gebeuren. Hij gaf wat geld aan een dakloze, en in de zaak voor huishoudelijke spullen knipoogde een werker naar hem die hij tussen de schappen tegen kwam. Daarna ging hij even naar de supermarkt. Een oude vrouw woog wat groente af, en mompelde toen iets. 'Wat zegt u?' vroeg hij.

'Ik dacht ik kan er ook nog wel een komkommertje bijnemen,' zei de vrouw. 'Niet toch?' Hij zei zachtjes: 'Ja, dat kan.'

Dat waren eigenlijk alle contacten van die dag. Toen hij weer naar huis liep groette een jongetje op een fiets hem, maar hij had zijn hoofd gebogen en zei

niets. Toen groette het jongetje hem nog een keer, en toen groette hij het jongetje terug, en was toen al bijna bij zijn deur aangekomen. Met zijn tassen kwam hij binnen. Hij was blij dat hij weer thuis was. Het zat er weer op. Hij was met zijn jas ergens in een winkel aan een haakje blijven steken en nu zat er een scheur in, als een aandenken aan zijn uitstapje. Hij kwam ook veel jongeren tegen met gescheurde kleding.

Zijn huis in de flat had twee verdiepingen. Eronder waren de kelders, en hij kon met een stenen trap naar beneden om zijn tuin in te komen. Op zijn tweede verdieping had hij zijn indianen boeken en hingen zijn indianen schilderijen. Zijn leven draaide om de eeuwige jachtvelden en om speelgoed. Daar kon hij uren over nadenken. Op de tweede verdieping had hij ook een tafel waar indiaantjes opstonden. De verdieping had een schuin dak met een schuin raam. Boven de verdieping waren weer andere woningen, maar voor hem was het zijn zolder. Hier kon hij zichzelf uitleven. Er stond ook een bed. Soms sliep hij hier.

Op een nacht had hij een droom dat het gezin in een klein vliegtuigje naar Amerika ging. Zijn vader bestuurde het vliegtuigje, maar in Amerika stortten ze neer, en hij was de enige overlevende.

Toen hij wakker werd die ochtend werd hij geplaagd in zijn gedachtes. Dit werd zo erg dat hij in zijn kamer begon te dansen als een joker. Hij probeerde zijn gedachten te slim af te zijn, en besloot nu zijn gedachten te plagen en te bedriegen. Hij danste als een spion. Hij omsingelde zijn gedachtes door zijn dansen. Hij wist dat er toch niets met zijn gedachten te overleggen viel. Ze waren koppig, dus dan moest het maar op een andere manier. In zijn hoofd kopieerde hij zijn gedachten en maakte er iets anders van. Hij was er volledig zat van. Hij zou ze gebruiken als werktuigen van de joker.

Hij zong tot de zielen, en vertelde hen verhalen. Hij ging hiertoe over de zeeën om hun schepen te vinden. Zo bracht hij ze in veiligheid en trok hen op. Maar hij wist ook dat hij terugmoest, de rivier over, tot het grote niets, want zijn leven was teveel ingevuld, en hij was als een robot geprogrammeerd door de alcohol van zijn vader. Door de joker kon hij die programmatie verbreken, maar hij moest uiteindelijk weer terugkeren tot het niets, waar ook het nergens was,

en het nooit.

Alle ervaringen die hij op zijn netvlies had gehad en wat hij zijn verleden noemde waren als drugs, en het had hem zwaar in de problemen gebracht. Hij wilde afkicken. Was het leven slechts een drug ? En wat was dan het ware leven ? Of bestond dat niet ? En wie had hem deze drug gegeven ? En hoe zou hij kunnen afkicken ?

Hij dacht er ook over na hoe mensen zo lang konden trappen tegen een dood paard. Hij zag het voor zich, en moest er om lachen. In zijn gedachten begon hij die mensen te bespotten.

Die nacht had hij een droom over een groot wit hek aan de rand van een weiland. Hij ging door het hek, maar hij kwam er steeds dieper in en raakte erin opgesloten. Het was alsof het weiland achter zijn tuin was, en het witte hek leidde hem naar het grote indiaanse oerwoud. Hier was een woeste rivier waar je alleen maar over kon komen door over een brug gemaakt van kinderboeken te gaan. Hij ging de brug over, terwijl de woeste rivier hem probeerde te grijpen om hem van de kinderboeken brug af te sleuren. 'Nee !' riep hij uit in doodsangst. 'Oh, was ik er maar nooit aan begonnen.' Hij probeerde de kinderboeken te lezen en probeerde houvast te vinden in de woorden. Maar alles was nat, en alles lag door elkaar heen. Hij was blij als hij een heel woord kon lezen, maar vaak waren dat alleen maar losse woorden, en ook die werden weer weggespoeld. Verderop liep de brug hoger, en hij probeerde omhoog te klauteren, maar telkens weer gleed hij weg. Hij keek naar de diepte, en daar waren ook allemaal puntige rotsen. 'Nee !' riep hij weer. Hij durfde er bijna niet naar te kijken. Hij had er erge buikpijn van, en het was zo diep. Als hij zou vallen, dan zou hij eerst een heel eind naar beneden vallen. Dat zou hij nooit overleven.

Twee handen grepen hem. Ze pakten hem stevig beet, en trokken hem omhoog. Ze maakte hem vast aan een touw. 'Goed vasthouden,' zei ze. Het touw trok hem door een tunnel heen die opliep als een put, en de tunnel was geheel gemaakt van meisjesboeken. 'Aaaaaaaaah !' riep hij, en toen werd hij wakker. Het eerste wat hij toen ging doen was op zoek gaan naar de doos

meisjesboeken die hij ooit van zijn tante had gehad. Toen hij het na lang zoeken vond begon hij alle boeken te lezen, iets wat hij nog nooit had gedaan. Hij kende deze boeken niet, en het was alsof er een wereld voor hem werd opengescheurd. 'Ja, het meisjesboek is het enige wat mij erdoor heen kan slepen,' sprak hij, 'ja, het meisjesboek.' En hij werd een schrijver van meisjesboeken, en voor het eerst had hij het gevoel dat het hem over het vliegtuig ongeluk heen bracht, en dat hij eindelijk de alcohol van zijn vader kon overwinnen. Hij wilde een meisjesboeken toren bouwen tot de hemel. Ja, het leven kreeg zo weer zin voor hem, ook sociale contacten. Hij zou het allemaal kunnen verwerken in zijn meisjesboeken. Hij had de toversleutel tot de hemel gevonden.

hermes en het geneesmiddel van de hemelse sociologische wiskunde in de strijd tegen de drugs-reuzen van totalitarisme en narcisme

Vele dan van zijn discipelen hoorden dit en zeiden: Deze rede is hard; wie kan haar aanhoren ?

Van toen af keerden vele van zijn discipelen terug en gingen niet langer met hem mede.

Johannes 6: 60, 66

De liefde is sterk als de dood; de ijver is hard als het graf.

Hooglied 8, Statenvertaling

Yeshua betekent genezing of geneesheer, als geestelijke dokter of geestelijk medicijn. Dit is een geneesmiddel wat dient de mens van de zonde te genezen, van de leugen. Dit geneesmiddel is diep en dient als basis te zijn van alle andere geneesmiddelen. Dit middel mag ook niet verkocht worden. 'Om niet is

het u gegeven. Geeft het om niet.' De hemel is dus een groot ziekenhuis tegen de zonde, want de zonde is de echte ziekte, en de zonde moet als eerste behandeld worden, want de zonde is het grootste kwaad. Men geneest van de zonde door enkel een hard kruis, niet door toversnoepjes die men voor een paar euro op de markt verkoopt. Een hard kruis, harde woorden, die wakker schudden. Want zachte heelmeeesters maken stinkende wonden. Dokters die alleen maar het lichaam genezen spijbelen dus, zijn deserteuren en belasting ontduikers, vooral ook als ze het ook nog eens verkopen. Ze zijn bezig met symptoom bestrijding, en dat kan heel bedrieglijk gaan. Het wordt dan een soort van heksen-toverij.

In Egypte en ook in Griekenland was er al het beeld van de Goede Herder. In Griekenland was dit Hermes, de Goede Herder en boodschapper van de goden, ook de god van de slaap en dromen, die net als Anubis de zielen door de onderwereld leidde. Zijn naam komt van het Griekse 'herma', stenen hoop, gekerfd uit steen. Het is een bepaalde hemelse hardheid, eigengereidheid, die zich niet conformeerd aan anderen, aan een meerderheid, aan publieke opinie. Het gaat zijn eigen, hemelse weg, tegen de dode massa in. Het zal altijd precies het tegenovergestelde doen, of net iets anders. Daarom is Hermes ook als een soort oorspronkelijke sandman : hij die in slaap brengt en hij die doet ontwaken. Dat is een beeld, een metafoor, geen daadwerkelijke god of afgod. Het is dichterlijke literatuur. Wie dat te serieus neemt is niet helemaal, maar wie er te lichtzinnig mee omgaat is al niet beter. Altijd weer is dus het midden pad belangrijk, de elementen leren te balanceren. Wees niet extremistisch, maar wees ook niet lauw. Het zijn maar verhalen. Het gaat om de diepere waarde en betekenissen ervan. Het zijn goede hulpmiddelen, maar het staat dus niet op zichzelf. Er is hierin eb en vloed. De liefde is ijverig en onverbiddelijk, hard als steen, onwrikbaar, compromisloos, en is daardoor profetisch, niet aansluitende op het menselijk denken. Het komt van boven denken, van hemels denken. Het werkt vanuit grotere verbanden. Daar moet een mens eerst voor sterven en in heilige gebondenheid raken. De mens kan dat niet zomaar even uitpuzzelen of zomaar even beredeneren. Het is een toets-worsteling, zoals Horus met de beproever streed, met Seth, waar Job ook mee streed. 'Hard als het graf' is de liefde, want het vlees moet de metaforische dood in, de recyclity. We kunnen dan geen 'zielepieten'

gebruiken die klagen over hun dierbare vlees wat altijd gelijk heeft. Yeshua, de geestelijke geneesheer, liet hen gewoon gaan. 'Deze woorden zijn hard.' Laat ze dan maar gaan. Ze willen de prijs niet betalen. Ze willen een stad bouwen van zoetheid, niet van steen. Hun torens zullen instorten als de daadwerkelijke stormen komen. Niets van het vleeselijke, niets wat door het vleeselijke gebouwd is, zal stand houden. Niets. Het zal allemaal de recyclity ingaan. Al het vleeselijke zal afgepeld worden. De hogere literatuur zal zichtbaar worden, die van de hemel, om de aardse literatuur te beschamen.

Er is een ziekenhuis in de hemel, waar boeken medicijnen zijn. Het is een harde dobber voor het vleeselijke verstand wat alles al in kannen en kruiken dacht te hebben. De hogere literatuur is onverbiddelijk. Hermes was hard, en Yeshua was hard, ook hard naar zichzelf, naar het vlees, en ze gingen vrijwillig aan het kruis. Ze gingen de strijd in, met leeuw, wolf en beer. Zij waren goede herders, wilde jongens. Dat was hun zachtheid, hun zachtmoedigheid, hun tederheid, omdat ze optraden tegen het grote kwaad.

Hard als steen waren ze. Ze gaven niet toe aan de zonde, lieten zich niet omkopen, waren niet snel overtuigd, ook niet door henzelf. Ze waren onwrikbaar. Ze lieten zich niet ompraten, ook niet door hun eigen gedachten. Hun lichaam was een gevangenis voor iedere gedachte, voor ieder idee. Zij waren bewakers, wachters, van het geweten. Je kwam er bij hen niet zomaar door. De liefde is sterk ommuurd, stelt het Hooglied.

*'Wij hebben een jonge zuster,
die nog geen borsten heeft.
Wat zullen wij met onze zuster doen
ten dage, dat iemand naar haar dingt?
Als zij een muur is,
dan bouwen wij daarop een zilveren tinne;
maar als zij een deur is,
dan sluiten wij haar af met cederen planken.
Ik ben een muur
en mijn borsten zijn als torens.'*

Hooglied 8:8-10

Wees als steen tot de zonde, wees als steen tot je ego. Wordt wedergeboren uit steen, en van binnen is er de hemelse zachtheid en zachtmoedigheid. Die moet je goed bewaken. Het is oorlog. Laat je bewapening niet vallen. 'Don't let your guard down.' Blijf kritisch denken, ook naar jezelf. Al springt de hele wereld van de brug af, spring ze niet achterna.

Steen heeft de eigenschap dat het ook hard is naar zichzelf. Deze hardheid staat dus niet op zichzelf, en men moet ook niet vergeten dat hardheid naar de wolf zachtheid naar het aangevallen schaap is. Vandaar dat hemelse hardheid ook hemelse zachtheid is. Daarom worden de zachtmoedigen in de tweede bijbelse poezie altijd hard in de nacht : 'Zachte jongens worden hard in de nacht.' Dat is onlosmakelijk aan elkaar verbonden. In de etymologie van de stenen hardheid van Hermes komt het van het woordje 'samenbinden'. De samenhang treedt hard op naar eenzijdigheid, omdat eenzijdigheid een leugen is. Het gaat om hoor en wederhoor. Er zijn altijd meerdere kanten aan een verhaal. Hermes was ook de onderwijzer van de hemelse wiskunde, en die is gebaseerd op het juiste scheiden en het juiste samenbinden. In de oudheid waren stenen beelden ervoor om het kwaad af te weren. Dat is de gehele bedoeling van steen, maar dus ook om de mens samen te binden met het goede. Een dubbele betekenis dus.

In zijn hoedanigheid moest Hermes de mens weer terugbrengen naar de natuur, naar de hogere zelfnatuur die de mens zo ook verbond aan een hoger collectief. Het was hard voor het vleselijke, maar zacht voor het geestelijke. Het liet de mens slapen en dromen, en ook deed het de mens ontwaken. Hermes als zandman dus, als klaas vaak van de natuur, die de mens leidde door de woestijnen van het leven, door de wildernissen van de hemelse onderwerelden. Doordat hij de grenzen liet zien, kon hij ook het pad wijzen, en daarom was hij ook een beeld van de oorsprong van het hemelse profetische leven, de heilige dwaasheid van de hogere wijsheid. Juist omdat hij goed van kwaad scheidde kon hij ook een hogere brug zijn. Hij bracht de hemelse kranten aan de mens, als hemelse krantenjongen, opdat de mens tot de hogere hemelse literatuur zou kunnen komen, en die zou kunnen begrijpen.

Hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten die goed nieuws brengen. Lieflijk, niet zomaar hard. Als je de hogere hemelse hardheid, de literatuur op stenen geschreven, begrijpt, dan begrijp je dat dit de ware empathie en tederheid is. Hemelse zachtmoedigheid is een dapperheid die leeuw en beer niet schuwt. Hermes was de middelaar in de Griekse mythologie, wat tot Jezus werd in het latere christendom. Oh, zo corrupt werd het, ontdaan van zijn oorspronkelijke hemelse wiskunde, alles omgedraaid. Hermes was de hemelse krant gezonden, om moeilijke boeken uit te leggen, te bespreken, te ontdoen van alle raadsels. Het waren hemelse stenen, apocalyptische hagel. Er was zoveel om recht te zetten. Hij was hierin nauw verbonden aan Thoth en Horus, en dus ook Anubis, als een Egyptisch mengsel, een Egyptisch amalgaam. Het werd vergriekst en toen gekerstend, gechristianiseerd. Het is dus interessant om te zien hoe deze lijnen nog door de bijbel heenlopen.

In het Aramees betekent hermas, hrms, dwarsbalk, kruis, kruispunt, ook om stevigheid te geven aan bouwwerken. De wortel 'herm', hrm, betekent in het Aramees de bewapening.

'Je 'hermes' aandoen' betekent dus zowel je geestelijke wapenrusting aandoen als je kruis dragen, je hemels laten samenbinden, om zo los te komen van vleselijke bindingen. Je bewapend je dan met stenen tegen de goliathen van deze tijd, zoals ook David deed. Het betekent jezelf op te bouwen. Ook Hermes was in gevecht met een reus, namelijk Argus, de honderd-ogige, ook als een beeld van de stalkende denk, droom en spraak politie, de hele ogenboom van de psychiatrie en farmaceutische industrie die alles hysterisch in de gaten houdt. Hermes versloeg deze allesziende reus. Daarom werd Hermes ook wel de Argus-slachter genoemd, of Argus-slager. De goede herder is dus ook een slager. Hermes liet Argus eerst in slaap vallen door een slaaplied op zijn fluit, en doodde toen Argus met een steen, dus goed vanaf een afstand, om hem daarna te onthoofden, eigenlijk net zoals David Goliath ten val bracht. Het zijn zinnebeelden van hoe de hemelse sociologie werkt. Hermes is in die zin dan de hemelse socioloog. In de tijden dat Nederland meer en meer tot een totalitair en narcistisch Noord-Korea veranderd is deze doorgang van belang.

hermes = here in ons allen

Als Paulus in Efeze 6 zegt : 'Doe je geestelijke wapenrusting aan,' dan zou je ook in het Aramees, de taal van Yeshua, kunnen zeggen : 'Doe je Hermes aan.' Hermes was dus al een Aramees woord, een Israelitisch woord, en het vertaald ook als 'Draag je kruis.' Hermes werd in de vergrieksing ook gepersonificeerd tot de boodschapper van de goden, Hermes. De boodschap is dus eigenlijk een wapen, zoals ook Yeshua niet kwam om vrede te brengen, maar het wapen, om scheiding te maken tussen het vleeselijke en geestelijke.

En zo moest Hermes strijden tegen de reus met de vele ogen, Argus. Die strijd is er vandaag nog steeds. Het laat ook zien dat het profetische dus altijd verbonden is met de geestelijke oorlogsvoering, als bescherming van de boodschap, en dat is wat kruisdragen eigenlijk betekent : 'De oorlog aangaan.' Je moet je in de strijd storten. Zo komt je boodschap aan in de hemel, en zo draag je de hemelse boodschap ook tot de aarde en de onderwereld, als boodschapper van de hemel, als krantenjongen.

Hermes komt ook van Here-mas, oftewel de godin Here, Hera, vruchtbaarheid, in mas, ons allemaal, in het Grieks. Here in ons allen.

Hermes streed niet alleen tegen de reus Argus, maar ook tegen de Giganten, die een oorlog tegen de hemel waren begonnen. De Giganten waren voortgekomen uit moeder aarde, Gaia, door het bloed van Ouranus, de hemel, wat haar had bevrucht. In het voortijdse amazone Griekenland heette zij K'w, en heette haar volk ook K'w. Bloed had toen nog vruchtbare eigenschappen, zoals in het OT ook werd gesteld over de voortijd : 'De ziel, het leven, is in het bloed.' (Lev. 17:11) Sperma was in die tijd dus gewoon bloed, of als mengsel tussen zaad en bloed. Later werd het zaad van de mens steeds corrupter. Toen Yeshua aan het kruis stierf bevruchtte hij de moeder wildernis met zijn bloed.

Toen Hermes tegen de Giganten streed droeg hij de helm van onzichtbaarheid, waardoor hij onzichtbaar was voor hen. Dit was de helm van Hades, de god van de onderwereld, hij die niet omgekocht kan worden, hij die geen gaven aanneemt. Hades is als Hat-sa de kennis van het bloed-orakel, oftewel de kennis van het profetische leven door het kruis.

Onder invloed van chemische kunstmatige stadse werkingen is het sperma van de man niet meer wat het was. Koran boek 96 spreekt ook erover dat de mens oorspronkelijk voortkwam vanuit een bloedklomp, zoals Adam ook bloed betekent, en in het Egyptisch besnijdenis, of besnijdenis van het hoofd. Giganten betekent : geboren vanuit de aarde, vanuit de wildernis, vanuit de natuur. De reus kan zowel goed als kwaad voorstellen. De reus als beeld van het kwaad is de machtswaan, groothedswaan, terwijl de reus als beeld van het goede hoog begaafdheid betekent, en de grotere verbanden, dus hen van de voortijdse geschiedenis die de voortijdse kennis nog droegen. Gaia, of K'w, had ook andere reuzen gebracht, namelijk de Titanen, die in de Tartarus werden geworpen, in de onderwereld, tot eeuwige gevangenschap, wat in goede zin ook een beeld kan zijn van de heilige gebondenheid.

De Titanen wijzen terug op de voortijdse Kuttieten. Titan, van het Egyptische 'ten' is namelijk de baarmoeder godin serket, de scorpioen, oftewel suri-kut, wat in het voortijds betekent : de onderwerping (suri) aan de baarmoeder (kut), als de beschermende gevangenschap van de opvoeding.

In de voortijd in dit tijdperk hadden mannen nog zaadlozingen van bloed, en was een zaadlozing gevreesd omdat het nog een grote pijn was. Het was alleen iets voor asceten, zij die het kruis wilden dragen en de dood aan zichzelf wilden sterven. Er werd niet lichtzinnig over gedacht. Het was niet van : 'oh, ik ga even lekker masturberen,' of 'oh, ik ga even lekker met een vrouw neuken', nee. Het was de hel, een groot offer. Een man die een zaadlozing had weende het uit van grote verbrokenheid, en gillen en schreeuwen was ook niet vreemd. Men vreesde het, rende er voor weg, en deed er alles aan om het uit te stellen. Men ging toen nog niet lichtzinnig en roekeloos met vrouwen om, want vrouwen waren toen nog levensgevaarlijk. Het kwam niet zelden voor dat een man stierf bij de zaadlozing. Sommigen werden krankzinnig, en ook werd er

vaak zelfmoord gepleegd. Het verzwakte de man, en kon de man zwaar ziek maken. Daarom was het gevreesd. Het kon eigenlijk alleen waarde hebben en overlevingskansen bieden als de man in contact was met de oerkennis, als hij zijn eigen demonen kon overwinnen. Ook ging men soms naar heksen voor magische toverdrankjes, maar dat liep vaak verkeerd af. Ook heksen vroegen grote offers.

Ware vruchtbaarheid was eigenlijk alleen iets voor de zelf-kastijders. Men ging niet zomaar tot vrouwen, want zij waren als gevaarlijke, wilde beesten. Het was geen sport. Mannen leefden daarom vaak alleen in mannen kampen of jongens kampen, met een grote vrees voor vrouwen. Soms hadden ze handels-overeenkomsten met vrouwen-stammen en soms was er oorlog met vrouwen-stammen.

Dan kun je je afvragen hoe het kan dat mannen nu zo roekeloos en onverschillig met vrouwen omgaan, dat ze met hun grote koppen en grote bekken zich niet schamen als ze verliefd zijn op een vrouw, of er meerdere vrouwen op nahouden, als een soort sport van stoerdoenerij onder elkaar. Ze voelen de pijn niet meer. Ze zijn al dood. Het zijn slechts parasieten in hen die hen van binnenuit opvreten. Ze zijn al lang geleden koud gemaakt. Ze zijn niet meer bang. Hun zintuigen en hun geweten zijn uitgedoofd. Ze hebben geen alarm meer. Ze begeren vrouwen meer dan dat ze kennis begeren, wat voor vrouwen het dan ook zijn. Het gaatje is hen genoeg. Ze zijn toch al dood, dus wat kan het hen nog deren ? Het zijn rokkenjagers. Altijd jagen ze op vrouwen, van trofee tot trofee. Vroeger was dat wel anders. Een gewaarschuwd mens telde toen nog voor twee. Nu spelen ze als dwazen in het hol van de leeuw, of het hol van de slang, en trekken ze aan de staart van een beer. Och ziet u, ze hebben een heksendrankje genomen.

Water, mayim in het hebreuws, wat ook zaad kan betekenen, verandert in bloed, zegt Openbaring. Vannacht had ik een droom dat mijn broertje een vluchteling hielp die hij een van zijn vrouwen noemde. Hij ging toen met een ander meisje mee naar een soort zanderig grotten eiland, over een brug, en het eiland heette Argentinië. Ik ging daar ook naartoe, en toen kwam ook de vluchteling naar mijn broertje en hield hem vast. Ze zei toen : 'Wat als ik een

spion ben die is gekomen om hi tech te installeren ?' Ik wist toen dat het foute boel was. Ze ging weer weg, en ik ging toen ook weg, vliegend, maar toen ging ik weer terug, want ik was wat vergeten. Het was een groen lampje, een groene schakelaar met een lampje, die alles kon vertragen, zodat je hoger kon vliegen. Ik moest weer terug naar Argentinië, want er was daar een spin met vele poten die allemaal ogen hadden, als een Argus-spin, een reuzenspin, die alles verslond. Het is de staat van het mannelijke sperma vandaag de dag, maar 'het zaad zal weer in bloed veranderen.'

Als je kijkt wat ze op de scholen doen, die gewoon kinder-gevangenissen zijn, kinder fokprogramma's, dan worden de basis principes van het toetsen niet geleerd, en ook de andere basis principes niet. Maar eerst zal er dus een grote kranten-oorlog moeten komen : krant tegen krant. Wil je een kranten jongen worden in het leger ?

Ik zag in mijn verleden dat tafereeltjes gifpijltjes waren van prehistorische, primitieve amazone stammen. Die gifpijltjes wekten de hallucinaties op waarin we nu leven, als gevolg van gifwerking. Zo ontstond de matrix. Deze stammen hebben geen contact met de buitenwereld. Ze leven geïsoleerd en willen dat zo houden. De gifpijltjes zorgen ervoor dat ze niet ontdekt worden. De mens leeft in een illusie.

doe je hermes aan - kruis en kruit - de ontzegeling van de griekse mythologie - raadsels van de eerste en tweede wereldoorlog

De eerste wereldoorlog en de tweede wereldoorlog waren de grootste evenementen van de vorige eeuw, van de jaren 1900, de meest kenmerkende ook voor dat tijdperk. De eerste wereldoorlog van 1914-1918 was de grote onafhankelijkheids-oorlog. Het Duitse rijk werd meer en meer opgeblazen, en

voerde nu weltpolitiek uit, wat een machtspolitiek was, een expansiepolitiek. Het Duitse rijk werd steeds gevaarlijker, als een tikkende tijdbom, al door de eerdere Duitse filosofen voorspeld. Daarvoor was er nog de realpolitiek van Bismarck, wat een gematigde politiek was, die meer op handelsverdragen dreef, om zo de vrede te bewaren. Dat waren de jaren 1800, ook nog het tijdperk van de Duitse verlichting, de Duitse filosofen. Na Bismarck donderde Duitsland in een groot gat. Aan het eind van de jaren 1800 kwam Wilhelm II aan de macht, die Duitsland nog groter en machtiger wilde maken, nog dominanter, en zo ving de jaren 1900 aan. Het imperialisme kwam meer en meer opzetten en het nationalisme, wat de natuurmensen begon te bedreigen. Het kolonialisme kwam tot een hoogtepunt, en militarisme was het middel hiertoe. Ze vergaten de geestelijke natuur oorlog die gestreden moest worden, en materialiseerden het, verletterlijkten het en monopoliseerden het, met veel toeters en bellen, en veel tam-tam. Er werd niet veel meer aan de verbeelding overgelaten. Het was de opkomst van het fascisme, van narcistisch, schizofren totalitarisme. Ze waren honds paranoïde en agressief naar alles wat ook nog maar een beetje empathie had en medemenselijkheid. Het humanisme moest het onderspit delven voor deze psychotische machtswaan en grootheidswaan. Het waren gestoorde gekken in gekkenhuizen die de verzorgers om zeep hielpen, en zelf die posities innamen. De wereld is een gekkenhuis en de gekken werden de baas van het gekkenhuis. Dat heeft overigens niets met daadwerkelijke psychiatrische ziekenhuizen en klinieken te maken, want daar zijn vaak de slachtoffers van de echte gekken die buiten vrij, blij en gezond rondlopen. Verzetstrijders, activisten, empathen, goede herders, vluchtelingen en zelfs daklozen komen daar vaak terecht, mensen die nog een hart hebben. Het ware gekkenhuis is buiten, op het toneelpodium van de wereld.

In de eerste wereldoorlog, de onafhankelijkheids-oorlog, viel het grote Duitse rijk, en werd flink ingekort. Het verloor zijn kolonien. Ook zijn maat, het grote Oostenrijks-Hongaarse rijk, viel. De natuurmensen kon ontsnappen aan het imperialisme, ontsnapte uit deze mongolen stad, maar toen kwam Duitsland in de tweede oorlog nog groter opzetten onder Himmler en Hitler. Himmler, de leider van de SS en de gestapo en grote baas van de concentratie kampen, was de rechterhand van Hitler. De natuurmensen kon niet ontsnappen, en ging

weer aan het kruis. De natuurmens moest leren volharden. Het was het mechanisme van de onontkoombaarheid, van de onweerstaanbaarheid, dat goede herders altijd de veilige schuilplaats verlaten om op zoek te gaan naar het verloren schaap. Het was iets shamanistisch. De natuurmens moest dieper de onderwereld in. Het grote Duitse imperialistische kwaad had teruggeslagen, had zichzelf gespecialiseerd, professioneel gemaakt, tot dokters. Dokter Mengele was gekomen, de eigenlijke poppenbaas van het nazi rijk. Duitsland kon terugslaan door medicalisatie. Duitsland kon terugslaan door voodoo. De heks had een nieuw en onaantastbaar gif gebrouwen. Snel ging het zich vervormen. Als een snelle slang gleed het overal doorheen. Niemand kon het meer vangen.

Gelijk oplopend met deze oorlogen waren de Tarzan boeken, over de wildernis mensen, over hun strijd met de aardse systemen. Tarzan zocht het kwaad op om het te verbreken. Hij ging het niet uit de weg. Ik heb altijd een haat-liefde verhouding met die boeken gehad, omdat Tarzan soms zijn eigen opgeblazenheid had, maar het bevatte wel belangrijke levens-principes. Het waren allemaal onafhankelijkheids-oorlogen. De twee wereldoorlogen zijn de balken van het kruis, het strijden en het lijden. De mens ontkomt niet, maar moet er dieper in, ook vanwege het goede herder principe. In de verhalen van de tweede bijbel is dit ook de strijd tegen de farmaceutische geleerden, wat gewoon schurken zijn. Deze grote oorlogen houden voortijdse principes verborgen. De zegels moeten verbroken worden. Wat voor mysterie was Duitsland in de voortijd ? Het moet ergens vandaan zijn gekomen. Het Israelitische zegel moet verbroken worden, het Egyptische zegel, het Griekse zegel, en zo ook het Duitse zegel, opdat we de diepten van de voortijd gaan zien waaruit al deze dingen voort zijn gekomen. Er liggen veel diepere verhalen aan ten grondslag. Nu is alles chaos, maar de mens moet opnieuw onderwezen worden.

In de Griekse mythologie smeed Ouranos, de hemel, zijn kinderen, de Titanen, reuzen, in de afgrond van de Tartaros, waar ze voor eeuwig werden opgesloten. Je zou kunnen zeggen dat de Titanen Israel voorstellen wat door het Griekse wereldrijk werd overgenomen en afgekapt, al die Israelitische en Egyptische natuurwortels, zodat het westerse christendom ontstond. Gaia,

moeder aarde, de moeder van de Titanen, werd hier zo kwaad over dat ze Ouranos liet castreren, en met het bloed ervan haarzelf bevruchtte, om zo de Giganten voort te brengen, een ander reuzen ras. Net als de Titanen waren zij ook hemelbestormers. Zij waren dus geboren uit bloed. Zoals er goede en slechte Titanen zijn, zo zijn er ook goede en slechte Giganten. De Giganten zijn een beeld van Duitsland, geboren uit bloed. Hermes vocht tegen deze reuzen. Hermes betekent in het Aramees wapens, maar ook een kruis. Als Paulus zegt : 'Doe je wapenrusting aan,' dan kun je in het Aramees, de taal van Yeshua, zeggen : 'Doe je Hermes aan,' oftewel je kruis en je kruit. Strijden en lijden. Daarom moeten deze landen en hun geschiedenissen en mythologie ontzegd worden, opdat de voortijdse waarden zichtbaar worden. Zeus heeft zowel Titanen opgesloten als Titanen vrijgezet, net zoals Iesous, Yah-Zeus, een amalgaam tussen de Israelitische God en de Griekse God, Jezus genoemd in het Westen, die ook tot de gevangenen in de onderwereld afdaalde om hen vrij te zetten, en om krijgsgevangenen op te voeren, wat ook weer toets-allegorie is.

Israel is altijd een volk van ballingen geweest, heenwijzende naar hogere hemelse kenmerken. Duitsland is altijd een volk van bloedvergiet geweest, zowel geestelijk als materieel, want in de reformatie brak Duitsland met het katholieke materialisme, vergoot het veel bloed van de vleselijke, natuur, en toen kwam de Duitse verlichting die alles ging vergeestelijken, en nog meer bloed vergoot van het vleselijke, het letterlijke, maar toen sloeg de keerzijde toe. Israel en Duitsland zijn twee kenmerken van het voortijdse Griekenland, of de voorloper van Griekenland, als het natuur Griekenland, K'w. Die kenmerken zijn dus bloed en ballingschap. Het heeft hogere hemelse betekenissen, als kruis en kruit. Het aardse Griekenland heeft in de verste verten niets met K'w te maken, maar is meer een verdraaiing ervan, en de codes liggen verborgen in de Griekse mythologie.

de eerste en tweede wereld oorlog

De eerste en tweede wereld-oorlogen, centrale kenmerken van de jaren 1900. Wat stelt het voor ? De eerste wereldoorlog was de grote onafhankelijkheids-oorlog. Ze wilden af van het monsterlijke imperialisme wat gevoed en gepushed werd door Duitsland en zijn bondgenoot Oostenrijk-Hongarije. De natuurmens wist van zijn ketenen te ontsnappen door de verhongering tegen het machts-materialisme, en beide machtswaan-zinnige en grootheidswaan-zinnige monsters die alsmaar meer wilden vielen. Duitsland was nog maar een klein eilandje vergeleken met wat het was. Dit alles gebeurde in de jaren 1910 (1914-1918). Maar Duitsland sloeg terug, en werd het fundament van het nieuwe medinazi wereldrijk. De mens moet leren dat de bevrijding lag in de diepte van de jaren 1910. De tiender jaren zijn de bevrijding van de veertiger jaren dus. Er ligt een levensprincipe van de natuur verborgen in de eerste wereldoorlog, waaruit ook de Tarzan boeken zijn voortgekomen, die liepen van de jaren 1910, tot de jaren 1940. Het spoor loopt dus helemaal terug tot de tiender jaren. De Tarzan boeken gaan over de bevrijding en emancipatie door de natuur, loskomen van stads en imperialistisch conformisme en monotonisme.

De tiender jaren van 1900 moeten dus opnieuw tot leven komen. Wat voor literatuur treffen we daar ? We zien het verhaal van Peter Pan, met dezelfde boodschap : Terug naar de natuur, wordt weer kinderen. Ga weer spelen. De Titanen, de underdogs, kwamen vrij uit hun gevangenissen. Het communisme brak los, gelijkheid voor ieder mens. Gelijkwaardigheid, alhoewel het communisme steeds corrupter werd, tot een nieuw nationaal imperialisme vanwege elite gedrag van de poppenspelers van het communisme. Aan beide kanten kun je eraf vallen. Al met al is er in de diepte van de tiender jaren bevrijding van de veertiger jaren. Het is een verlichting, en die ligt in de literatuur.

Verhongereren, verhongereren, verhongereren, totdat de mens sterft aan het kruis van de veertiger jaren, en de ziel van de mens opstijgt, boven alles uit, en dan wordt het Duitse monster van machtspolitiek en expansie weer aan de ketting gelegd, ingekort, in de tiender jaren, teruggedreven. De zee gaat dan weer

liggen. Er is een samenspel tussen natuur en nazisme, totdat we het nazi geheim begrijpen. De Giganten werden geboren uit bloed wat Gaia gebruikte om haarzelf te bevruchten. Zij waren verwanten van de Titanen. Gaia, moeder aarde, was hun moeder. Strijden en lijden, kruis en kruit. Vastraken om te volharden. Telkens weer is er een wisselwerking tussen de eerste en tweede wereldoorlog, als een draai mechanisme. Het is een lift. De mens moet dieper en dieper. De mens kan niet ontkomen. Het is onontkoombaar. Maar de mens kan wel leren. De tweede wereldoorlog is de keerzijde van de emancipatie van de eerste wereldoorlog, waaraan ook nog de Duitse verlichting en de Duitse reformatie aan vooraf gingen (jaren 1500 tot jaren 1800). Toch hoort de tweede wereldoorlog daarbij. Wat moet de mens immers zonder kruis ? En het kruis kan draaien. Het wijst terug op de eeuwige principes van de voortijd. De eerste wereldoorlog was de Exodus van de jaren 1900 en de tweede wereldoorlog was het Leviticus van de jaren 1900. Daar zit dus diepere en dubbele betekenis in.

Er is geen Exodus zonder Leviticus, en geen Leviticus zonder Exodus, en het pad gaat terug tot Genesis, tot de voortijd. Yeshua moest aan het kruis gelijk worden aan de tegenstander, wat ook een indiaans spreekwoord is dat om de vijand te verslaan moet je de vijand worden. Yeshua moest de beproever, seth, satan, of in het moderne tijdperk 'nazi' of 'medi-nazi' worden, in de zin van dat hij ook zelf moest leren toetsen, dus niet dat hij letterlijk als hen moest worden. Hij moest het worden om het te overwinnen, te doorzien. Zo sterf je in de veertiger jaren, wordt je gelijkvormig als de veertiger jaren, wordt moeder aarde bevrucht met bloed, en kom je tot opstanding en wedergeboorte, tot opname, in de hemel van de eerste wereldoorlog, van de tiender jaren. Dat is wat zowel het Peter Pan boek uitbeeldt, als de Tarzan boeken. Zo worden Titanen tot Giganten. Zo gaat dat ook met kinderen die in nazi of medi nazi gezinnen opgroeien, die geprogrammeerd zijn tot het zijn van zo'n nazi, maar dat van binnen niet zijn, en die dan tot ontwaking komen en emanciperen.

Ze hebben in de vervormende spiegels van de kermis gekeken, of in de rode toversteen van de dwerg Ismus. Zo hypnotiseerd hij hen en kan dan alles met ze doen. Zo'n mens moet weer onttoverd worden, kijkende in de hemelse stenen.

Hevig foetert dat mannetje als je in de hemelse stenen kijkt, en niet naar zijn rode toversteen. En daarom kijken velen maar niet naar de hemelse stenen. Hevig verwend hij hen die in zijn rode toversteen blijven kijken, en daarom kijken velen, omdat ze toch nog wel graag verwend worden. Daarom moet de mens komen tot de hemelse stenen van de tiender jaren om aan het mannetje te kunnen ontkomen.

Je moet ook niet aan de rode toversteen van de dwerg Ismus ruiken, want het is een giftige geur waarvan je in slaap valt. Je moet ook niet naar de deuntjes luisteren die uit de steen komen, want die hersenspoelen je. Het is mind-altering. Het is zware drugs. Lik er ook niet aan, want dan ben je verkocht. Strijd tegen deze argus-dwerg die je hele leven onder zijn macht wil hebben. Blijf luisteren naar de tiender jaren, naar de diepere boodschap van de eerste wereld oorlog. Laat het nazi Duitsland in je hart minder worden. Gij moet minder worden. Draag zijn sieraden niet meer, draag zijn klederen niet meer. Zet zijn vreemde hoedjes niet op. Blaas niet op zijn vreemde toetertjes. Het is allemaal zware hekserij. Deze wereld is behekst, zwaar behekst. Gooi zijn spiegel in met de stenen van Hermes.

Kom tot de wachters van de tiender jaren, alle jaren. En breng ze tot leven. 1910-1919. Loop als Jozua zeven maal om de jaren heen, als een beeld van toetsen en onderzoek, opdat de muren zullen vallen, net zoals de muren van Jericho. Kom tot de rode draad die er doorheen loopt.

De wachters van de tiender jaren zijn ook betoverd door de heks van de veertiger jaren, waar het sprookje van de tovenaar van Oz ook over gaat, en ook het tweede bijbelse sprookje van de toverbeker en het toverbordje. Deze wachters moeten dus nog bevrijd worden.

morgen in de krant

Ik ging naar een vissersstadje dichtbij. De visnetten hingen gewoon boven de straten soms. Ik liep langs een park waar een man zat met zijn zoontje. Hij had zich helemaal over zijn zoontje gebogen, en had zijn arm over zijn schouder, en fluisterde liefdevol naar hem. 'Zo'n vader had ik niet ...' mompelde ik in mezelf. Ik kon me niet herinneren dat hij ooit zijn arm om me had heengeslagen als kind. Ik slenterde verder en kwam langs een vishandel genaamd 'van Treur.' En ik mompelde : 'Ja, het is inderdaad treurig.' Ik kreeg toen ergens in de stad bij een winkel een gesprek met een aardige mevrouw over ontvoeringen. Ze wilde alles van me weten, en vertelde tegelijkertijd alles over haarzelf. Ik kan haar gewoon het hemd van het lijf vragen, en zij blijkbaar ook van mij. Je raad het al. Na een tijdje hadden we niet veel kleren meer aan, en dat terwijl het koud was. We zijn toen samen naar het plantsoen gelopen, en we smeerden elkaar in met modder. Ja, we moesten wel, anders zou het echt te koud zijn. De modder voelde nog wel warm aan, en haar handen ook. Maar na een tijdje dacht ik bij mezelf : 'Waar ben ik eigenlijk in godsnaam mee bezig ?' Ik schaamde me ziek, ook naar de mensen die allemaal keken. Sommigen waren zelfs al foto's aan het maken, en ik dacht : 'Als dat maar goed gaat, want voor hetzelfde geld staan we morgen in de krant.' Maar die vrouw had een mentaliteit van : gewoon aanpakken. Iemand anders kwam erbij, en begon ons ook de kleren van ons lijf te vragen, maar ja, die hadden we niet meer, dus toen hebben we haar maar de kleren van het lijf gevraagd, en die moest toen ook ingesmeerd worden met modder, anders zou ze kou vatten. Ja, daar zat natuurlijk ook niemand op te wachten, dat iemand kou zou vatten. Dat is ook allemaal extra werk weer voor de dokter. Dat wilden we die aardige man niet aandoen. Die zit er natuurlijk ook niet op te wachten om nog meer geld aan iemand anders z'n leed te verdienen. Dat laten ze allemaal wel over aan de vissers.

Goed, ik heb die twee vrouwen maar meegenomen naar huis. Ik moest toch nog iemand hebben voor de afwas. Maar ze kletsten me zoveel de oren van het

hoofd af dat ik ze maar uit huis weer heb gezet, op de trein naar de apenheul, onder het mom van een leuk dagje uit. Ja, ik had m'n oren natuurlijk nog wel nodig. Ze mogen me uitkleden en met modder bedekken, maar kom niet aan m'n oren verder. De volgende dag werd ik wel geconfronteerd met mijn uitstapje, zeg. Ze konden het niet laten. Met allemaal foto's op de voorpagina. Het was wereldnieuws. Ik schaamde me rot. Ik was er trouwens wel overstuur over, en vooral kwaad, dat ze het voorval helemaal uit de context hadden gerukt. Ze hadden erbij geschreven dat het een circus act was, en dat wij zogenaamde 'vissers met blote handen' waren. Het was een soort reclame truuk voor het vissersstadje, alsof de vissers daar gewoon nog zelf de sloten en rivieren induiken om zelf met blote handen de vis te vangen. Ik was zo kwaad, want ik ben een vegetariër in hart en nieren, en vond dit niet alleen een grote belediging naar mijzelf toe, maar nog meer wel naar de vissen. Ik heb die twee vrouwen toen weer opgetrommeld, en die waren er ook misselijk van, en vooral kwaad, heel kwaad. We zijn toen met z'n drieën teruggegaan naar dat vissersstadje, totaal onder de modder, en we zijn toen stenen gaan gooien door de ruiten van die vishandels heen. Laten ze dat maar eens op de foto zetten voor de volgende krant.

Nou, dat hebben we geweten. De dag erna waren er inderdaad foto's van in de krant weer, maar weer met een totaal ander verhaal in een hele andere context. Ja, schreven ze. Die stenen werden gegooid door 'de vissers met blote handen' omdat ze betere gebouwen wilden voor hun viswinkels. Er stond dus direct een oproep bij om te doneren naar die 'arme vissers met blote handen' om hun betere gebouwen te laten krijgen, en de kopers meer winkelplezier.

Nou ja ! Wij waren alledrie natuurlijk woedend. Dat lieten wij natuurlijk niet op ons zitten. Wij zijn toen naar dat vissersstadje weer teruggegaan en hebben toen iedereen de kleren van het lijf lopen vragen, om ze vervolgens te bekogelen met modder. Dat werd een ware oorlog natuurlijk. En weer waren er allerlei fotografen bezig natuurlijk voor de volgende krant. De volgende dag werd er gesproken van een burgeroorlog in het vissersstadje. Het waren de vissers met de blote handen weer tegen degenen die hun werk niet genoeg respecteerden en niet genoeg vis kochten, met de oproep erbij om meer vis te kopen. Ik dacht : Zo winnen we het nooit natuurlijk. Maar ik wist toen één ding :

We moesten naar die krantentent toe.

Nou, we kwamen daar bij die krantenmakerij aan om ze het hemd van het lijf te vragen, om ze vervolgens met modder te bekogelen, maar het pand was geheel leeg. We slopen naar binnen, en zagen daar de type machine van de krant, zo'n heel ouderwets ding. We vroegen ons af wie al die tijd die malloterige dingen over ons had geschreven, als reclame voor het vissersstadje. Komt er ineens een heel klein jongetje onder een tafeltje vandaan kruipen. 'Sorry,' zegt dat jongetje. 'Heeft iemand van jullie me vader ergens gezien ?'

Ik zeg : 'Ik weet van niks. Heeft hij al die kranten geschreven op deze type machine ?'

'Nee ik,' zei het jongetje.

'Waarom dan ?' vroeg ik.

'Dat moest van me vader,' zei het jongetje.

'Is je vader soms visser toevallig ?' vroeg ik toen.

'Nee,' zei het jongetje.

'Wat dan ?' vroeg ik.

'Oh, ik ken hem wel,' zei één van de vrouwen. 'Ze hebben een circus.'

'Ja,' zei de andere vrouw, 'dat circus maakt weer reclame voor de krant, en die krant maakt weer reclame voor het circus, en ook weer voor het vissersstadje. Dat heeft allemaal met elkaar te maken.'

'Helemaal niet,' zei het jongetje. 'Jullie weten er niets van. Me vader werkt bij de politie, en hij zei : Schrijf maar de meest gekke en vreemde dingen in de krant. Maak ze maar helemaal gek. Dan heeft de politie in ieder geval genoeg

te doen.

Ik onderbrak hem.

Ik zei : 'Ik vind jou maar een vreemd kereltje.'

'Moet jij nodig zeggen met al die modder op je lichaam,' zei hij brutaal.

'Oh, wij waren toch vissers met blote handen van het circus om reclame te maken voor het vissersstadje ?' vroeg ik.

'Ja,' zei hij brutaal. 'Dat zijn jullie ook, maar dat wil niet zeggen dat jullie geen vreemde snuiters zijn.'

'Hallo,' zei ik, 'zo lust ik er nog wel meer.'

In ieder geval pakte ik toen die type machine op en smeed het ding zo door de ruiten van de krantenmakerij. De volgende dag was er geen krant. Wel kregen we allemaal een papiertje door de brievenbus van het jongetje, waarop stond geschreven : 'Vandaag geen krant. De vissers met blote handen vonden dat ze al genoeg reclame hadden gemaakt. Nu moet iedereen maar zelf komen naar het vissersstadje om het uit hun eigen mond te horen.'

'Nog steeds vol praatjes,' zei ik tegen de vrouwen.

'Ik kan haast niet lezen wat hij schrijft,' zei één van de vrouwen. 'Er kon ook iets anders staan.'

Ik keek eens beter naar de twee vrouwen. Ik keek beter en beter en begon toen echt naar haar te staren, en zag uiteindelijk dat het maar één vrouw was. Ze was nog steeds onder de modder, en ik ook. We hadden elkaar de kleren van het lijf gevraagd en stonden nog steeds in het park.

'Misschien zijn we gek geworden van de kou,' zei ik voorzichtig tegen de vrouw.

'Dat kan de kou doen,' zei de vrouw, die ook naar mij staarde. 'Dan ga je ijlen. Ijsziek wordt je dan. Waar hadden we het eigenlijk over ? Oh ja, die

ontvoeringen. Er is altijd een programma van op de tv, ken je dat ?'

'Nee,' zei ik, 'ik kijk bijna geen tv.'

'Vreemd,' zei ze, 'dat je dat niet kent.'

Ik staarde haar aan. Ik bleef maar kijken. Ik kon mijn ogen niet van haar aftrekken. Ik kwam er meer en meer achter dat ik gewoon naar een boom zat te kijken.

'Mooie boom, hè ?' zei een oude man die langsliep.

'Ja, prachtig,' zei ik. 'Ik word er altijd zo duizelig van.'

'Ja, dat heb je met ijsbomen,' zei de man. 'Moet je nooit te lang naar kijken. Gebeuren er vreemde dingen.'

'Ijsbomen ?' vroeg ik. 'Nooit van gehoord.'

'Niet ?' vroeg de man. 'Wordt overal tegen gewaarschuwd op het nieuws.'

'Ik kijk bijna geen tv,' zei ik.

'Lees je ook geen kranten dan ?' vroeg de man. 'Daar staat het ook telkens in.'

'Houd maar op over kranten,' zei ik langzaam.

Hij typte wat in op een apparaat. 'Ja, hier heb ik er weer één,' zei hij tegen het apparaat wat af en toe piepte. 'Weer iemand die zomaar voor lange tijd naar een ijsboom loopt te staren. Hij is al duizelig zei hij.'

'Waarom zetten ze die bomen hier dan neer als ze zo gevaarlijk zijn ?' vroeg ik.

'Tja, waarom is de zon er, als je niet lang in de zon mag kijken,' zei de man. 'Gewoon een beetje aan de regels houden. Is gezond. Doet ieder mens.'

'Ik wist anders van niks,' zei ik. 'Dus ik kan niet eens meer van de natuur genieten?'

'Met mate,' zei de man, 'alles met mate. Ze komen zo bij je.'

'Wie?' vroeg ik.

Maar de man liep alweer door. Mannen in witte pakken waren snel bij me, met een wit busje. Ik werd aan de beademing gelegd. 'Ternauwernood,' zei één van de mannen. 'Had je al vreemde hallucinaties die net echt leken?'

'Volgens mij ben ik er nog middenin,' zei ik.

'Ja, is een bijeffect van de ijsboom,' zei de man in plat Rotterdams. 'Mag je nooit te lang naar kijken.'

'Ik kijk al bijna geen tv,' zei ik, 'en nu mag dit ook al niet?'

Ik keek eens beter naar de man toen ik daar lag. Ik keek beter en beter, en zag dat ik nog steeds gewoon naar een boom staarde. Er was helemaal niemand, en ook geen busje te bekennen. Ik was midden in het bos, verdwaald. Wat was er gebeurd? Ik moest hier weg, maar ik stond als vastgenageld aan de grond. Ik vertrouwde niets meer.

Ik had toennet het gevoel alsof ik lag, maar ik sta nog gewoon, gewoon naar een boom te staren. Ik probeerde een stap achteruit te zetten, en toen nog één. Toen probeerde ik om te draaien en weg te rennen, wat maar nauwelijks lukte, maar toch lukte het. Ik zag de boom kleiner worden, meer en meer in de verte, op de achtergrond. Ik probeerde te roepen, maar ik kon het niet. Telkens weer keek ik achterom, en telkens zag ik de boom kleiner worden. Nu wilde ik niet meer kijken, maar toch keek ik. Alsof ik eraan verslaafd was.

'Kijken is tegenwoordig ook al niet meer gratis,' dacht ik bij mezelf. 'Ik heb een vrouw nodig die niet mijn oren eraf kletst, maar mijn ogen eraf beweegt, of

mijn ogen eruit kijkt, of wat dan ook. Ik heb een vrouw nodig die totaal mijn aandacht kan opslokken. Waar woonde ik ook alweer ? Oh ja, daar.'

Ik klopte ergens aan en een vrouw deed open. 'Ben je daar eindelijk, schat ? Heb op je lopen wachten,' zei de vrouw. 'Je zei dat je wat chocola zou halen, maar je bleef wel erg lang weg.'

'Nou,' zei ik, 'ik heb het idee dat ik dan de verkeerde chocola gekocht moet hebben, want het is totaal niet goedgegaan, totaal niet. En het ergste is dat ik niet eens weet wie je bent.'

'Vervelend,' zei ze. 'Ja, ik weet het ook niet. Maar u klopte aan alsof u hier woonde, en u had zoiets vertrouwds over u dat ik dacht dat u misschien weleens mijn lang verdwenen vriend zou kunnen zijn, alhoewel u totaal niet op hem lijkt.'

'Vreemd,' zei ik, 'en dat allemaal om een stukje chocola ?'

'Ja,' zei ze, 'dat zou hij kopen, voor zowel hemzelf als voor mij, maar dat was de laatste keer dat ik hem zag.'

'Moet wel door het chocola gekomen zijn,' zei ik. 'Moet wel.'

Einde

geluk bij een ongeluk

'Ik was met een bevrijdingsteam in een vliegtuig in de oorlog. Het vliegtuig werd geraakt door de vijand en vloog toen tegen een rots en stortte de zee in. Ik overleefde het niet. Mijn hersenen konden de crash niet verwerken, en vertaalden het toen als een moeder. Hier werd ik dus bij geboren, terwijl het dus eigenlijk het ongeluk was wat mijn hersenen niet konden verwerken. Wat een verschrikkelijke strijd had ik met die moeder, de ene leugen op de andere leugen, en ze roddelde zonder grenzen. Altijd dacht ze het beter te weten, terwijl ze een verstrooid warhoofd was. Gek dreef dat kreng me, tot het punt dat ik niet meer wilde leven en met het mes aan mijn pols stond, avond na avond, allemaal vanwege die tering moeder. Maar het was dus dat ongeluk wat ik niet had overleefd in de oorlog, en wat mijn hersenen niet konden verwerken.'

'Okay,' zei ik toen ik het briefje las. 'Die persoon, man of vrouw, loopt te schelden als een ketter, maar begrijpelijk. Wie zou er zo'n heks van een moeder kunnen verdragen ? En dat was dus een ongeluk wat hij of zij had gehad, en wat zijn of haar hersenen niet konden verwerken, en dat werd toen vertaald als een moeder die hem of haar het leven zuur maakte ? Wonderlijk fenomeen ... reincarnatie ? En als dit waar is, wat is er dan niet nog meer doorvertaald door de hersenen in andere dingen, omdat de oorspronkelijke gebeurtenissen te zwaar en onverteerbaar waren ? Maar zie waar het deze persoon naartoe heeft geleid, want hij of zij wilde zichzelf of haarzelf hierdoor van het leven beroven ?

Nou, dat was dan niet gebeurd volgens iemand anders. Uiteindelijk was die persoon toch nog goed terecht gekomen ergens. Ik begon me direct af te vragen wat mijn eigen hersenen hadden doorvertaald wat ik niet kon verwerken. Ja, ik had ook een tering moeder. Ik schrok eigenlijk van mijn gedachten. In mezelf was ik nu ook aan het schelden als een ketter toen ik aan haar dacht. Zou dat betekenen dat ik ook een ongeluk had gehad in mijn vorig leven waardoor ik was opgescheept met zo'n kreng ? Het bloed haalde ze onder mijn nagels vandaan. Daarom ben ik maar voor de krant gaan werken, om het te kunnen verwerken en overleven. Ik typte wat in, maar alle letters en tekens van mijn keyboard bleken verwisseld te zijn, dus er stonden hele andere dingen dan wat ik had ingetypt. 'Dat zei ik helemaal niet !' riep ik. Ik dacht

weer na over mijn moeder die alles wat ik zei altijd omdraaide en verkeerd uitlegde.

Ik sprak er met de anderen over, en zij probeerden mij te kalmeren. Soms is het ook wel confronterend om bij de krant te werken. Het kan zoveel van het verleden ineens omhoog halen, maar het stukje liet me wel zien wat er gaande kon zijn. Ik kon ook een ongeluk gehad hebben in mijn vorige leven, en dat mijn hersenen dat noodgedwongen als mijn moeder vertaalden. Wat een gedoe, maar wel begrijpelijk. En is zo 'n kreng van een moeder dan geen uitnodiging om het zelf beter te doen ? En dat is ook wel nodig, want er zijn zovelen die een moeder nodig hebben. En zou dat niet uiteindelijk de genezing van het ongeluk zijn, wanneer we zelf moeder worden, te beginnen moeder van onszelf, en dan ook voor anderen die dit nodig hebben, ook om ze het goede voorbeeld te geven ? Ik denk van wel. En omdat ik er de therapeutische waarde van inzag besloot ik het stukje toch te plaatsen, met de woorden van mijzelf erbij, nadat ik ze verbeterd had, want het keyboard had alles omgedraaid. Mocht er nog een fout instaan, dan weten jullie hoe het gekomen is : door het ongeluk, door mijn moeder of door het verdraaide keyboard. Ik noemde het stukje : 'geluk bij een ongeluk.'

Ik was wel geïnteresseerd in dat soort mensen. Zij hadden in ieder geval wat te vertellen wat bovennormaal was. Het was een keer wat anders, en het zette mensen aan het denken. Zo ging ik eens naar een bijeenkomst van zulke mensen. Ik kwam daar ook een piloot tegen. Hij beweerde dat zijn vader eigenlijk de kogel was die door zijn kop ging in een vorig leven. Ik heb hem er verder niet over doorgevraagd. Het zou wel te traumatisch voor hem wezen, maar ik vroeg me af wat mijn vader dan wel niet kon zijn. Misschien ook wel een kogel door me kop in mijn vorige leven. Hersenen konden het niet verwerken, dus maakten ze er maar een vader van, omdat het je altijd bijbleef. Zo kreeg het wat handen en voeten en kon je er nog wat mee, maar ik had zeer zeker geen makkelijke vader, en dat kon je ook niet verwachten van de kogel die door je kop was gegaan in een vorig leven. Natuurlijk was het maar speculatie, maar ik had een gevoel dat het weleens waar kon zijn. Ik bleef maar naar de piloot kijken. Hij had zijn helm nog op, motorpak aan. Zijn motor stond buiten. Hij werkte op een vliegveld dichtbij. Hij was ook vlieg instructeur.

Hij vertelde me daarna hele verhalen. Ik besloot het in de krant te zetten waarvoor ik werkte, en wat ook de reden was dat ik op die bijeenkomst was. Ik had al vaker dit soort stukken geplaatst. Toen ik het verhaal van de piloot plaatste kreeg ik er heel veel reacties op van mensen. Ze hadden allemaal hun eigen verhalen en vermoedens. Ze speculeerden wat hun ouders waren, wat het voorstelde in hun vorige levens, dat het allemaal onverwerkte problemen waren. Het viel me op hoeveel mensen problemen met hun ouders hadden. Gaat het dan zo, dat wanneer je ergens aan komt te overlijden, dat het dan zich vormt tot je ouders in je leven daarna ? Werkt het zo in je hersenen ? Ik vond het een interessante theorie. Zoiets bleef dan altijd bij je, en kreeg handen en voeten, en gaf je ook weer nieuwe geboorte, een nieuw leven, en bleef maar op je inwerken, als ouders. Het had dus voordelen en nadelen. Je moest er telkens weer opnieuw doorheen, als een herbelevens. Dat kon heel zwaar zijn, maar zou je ook weer nieuwe inzichten kunnen geven, nieuwe handvaten. Het was wat ze op die bijeenkomst het mysterie van de oranje zon noemden, van de oranje natuurbron van de reuzen, een bron van symboliek en abstractie om dingen door creatieve omvorming te verwerken door het te verdiepen. Ik vond dit een interessante theorie.

Iets kon dus waarheid zijn, of niet direct waarheid zijn maar toch waarde hebben, en zo konden zelfs leugens een bepaalde waarde hebben, omdat het slechts symboliek was, abstract. Het was een bepaalde taal, een bepaalde terminologie. Ze noemden zichzelf daarom ook de oranje leugenaars. Zij predikten een oranje pad van ogenschijnlijke leugens die toch een bepaalde symboliek en abstractie waren van de waarheid om het handen en voeten te geven, om het bruikbaar te maken, dus uiteindelijk kwam je dan toch via een omweg bij de waarheid uit. Ik vond dit wel een interessante theorie, of bijna theologie. Hoe vaak moet iets zich vervormen om zichzelf uiteindelijk te genezen? Is dat niet een proces van creatie? Het gaat door allerlei etappes heen. Maar zou je zo niet alles kunnen goedpraten? Oh, lang leve de leugen?

Nee, het was slechts oorlogsstrategie, een verhalende techniek, om van iets slechts iets goeds te maken, een geluk van een ongeluk. De oranje leugenaars waren dus een soort dokters die een medicijn gebruikten, een zeer eigenaardig medicijn. Zij vormden voor hun eigen bescherming alles om, anders zou het hen verwoesten. Zo bleken zelfs de hersenen te werken. Zo bespraken zo ook in grootste detail het leven van de octopus die hetzelfde scheen te doen.

Doordat ik de verhalen in de krant liet zetten begonnen er steeds meer van zulke groepjes te ontstaan. De oranje leugenaars waren niet meer te stoppen. Maar hoe mooi en creatief hun verhalen ook waren, het maakte mij er niet rustiger op. Het haalde mijn boosheid niet weg over het kwaad op deze wereld. Ik vond ook dat de waarheid maar eens goed verteld moest worden. Voor mij waren het nog steeds rondvliegende kogels, alsof ik in een cowboyfilm terecht was gekomen. Ja, die verhalen waren leuk en helder, maar het begon me steeds bozer te maken. Het werd van kwaad tot erger. Maar ja, dat noemden ze de vinger op de zere plek leggen. Het was als zout op de wond. Oh, wat beet het. Het was genadeloos, zo confronterend.

Soms liepen ze met oranje kappen door de stad, die in een punt uitliepen, die oranje leugenaars. Het waren een soort monniken. En zo ontstonden ook de oranje kerken, in alles de symboliek zien, maar ik werd steeds kwader over het

onrecht in de wereld. 'Mooi zo,' zeiden ze, 'dat is ook de bedoeling. Alles wordt ontmaskerd.' Het waren immers geen tovenaars, maar boodschappers, verhalen vertellers, om de mensheid wakker te maken.

Ik moest mijn eigen vader en moeder worden. Een ander het allemaal laten doen zou slechts een kogel door de kop zijn. Ik moest genezen door zelf de gaten op te vullen, niet slechts in theorie, maar ook in praktijk. Maar ik merkte dat een bepaalde wond maar niet wegging, en het oranje mysterie bleef erover hangen. De oranje leugenaars zeiden dat het een zintuig was. Ik moest eerst de grotere contexten zien. Daartoe ging per slot van rekening de kogel door de kop. Ze hadden het daarom over de komst van de reuzen, de grotere contexten. Daar wachtten ze op. Ik moest dus geduld hebben, net als hen, en roeien met de riemen die ik had. Ik kon niet op dingen vooruit gaan lopen.

De oranje leugen was een groot lijden, want het was een zintuig. De optochten van de oranje leugenaars werden groter en groter, en ze hielden ook optochten door de wildernis. Ze zongen vaak hun liederen van het lijden. Ook zongen ze over de komst van de reuzen, over de komst van de oranje bron.

Op een dag was het zo ver. De oranje zon was gekomen, en ik kon alleen maar kijken en kijken.

Einde

de haai van de amazone

In de Amazone zijn veel vleesetende planten en struiken. Zo is er bijvoorbeeld

de grote witte haaienplant, die reusachtig groot kan worden, met grote plantachtige witte bloemen. Ook zijn deze planten zwaar giftig. Ze hebben ook stekels als kaktussen. Al met al niet iets om op de koffie uit te nodigen. Wel wordt het gif veel door de indianen gebruikt in de jacht en de oorlog, of gewoon om hun kamp te beveiligen, als een soort valstrikken. Gestoken door zo'n plant kan de vreemdste hallucinaties geven, alsof niemand naar je luistert. Daarom is het beter om er gif van te maken.

Voor allerlei dingen is de anders moordzuchtige plant nuttig. Voor de indianen is het een strijd op leven en dood. Het is gebruiken of gebruikt worden.

Van dat gif moet je zeker niet eten. Mensen die het hebben gegeten krijgen de vreemdste versjes in hun hoofd. Nee, het is een wapen. Het is een zeer exotische plant, zeer giftig, en met mensen die het als een drug denken te gebruiken, loopt het vaak verkeerd af. Libilius Vergilius is de eigenlijke, exotische en inheemse naam van de plant.

De indianen geloven dat er een witte doorzichtige driehoek zich ergens boven de Amazone bevindt als een pyramide die alle universele natuurkennis van het oer omvat, en dat een ieder die tot deze driehoek wil komen eerst de Libilius Vergilius moet leren te omzeilen en te verslaan. Desondanks vinden de indianen het een mooie en mysterieuze plant, alhoewel vele indiaanse families erdoor zijn uitgeroeid. Vele onderzoekers van de plant kunnen het niet navertellen. Er zijn gevallen van mensen die te dichtbij de plant kwamen, of gewoon erbij in de buurt, en die verstikkingsverschijnselen vertoonden. Deze plant kan op afstand wurgen, en is daardoor een gevreesde plant. Helemaal niet zo'n mooie plant dus, maar als de plant is overwonnen, dan is het goed bruikbaar.

Eigenlijk is de Libilius Vergilius dus het voorhangsel van de witte doorzichtige driehoek die alle indianen kennis bevat. Kinderen worden goed bang gemaakt voor de Libilius Vergilius, omdat het zo'n gevaarlijke plant is. Ze krijgen er ook nachtmerries van. Kinderen die niet over de Libilius Vergilius worden onderwezen vallen vaak ten prooi aan deze plant. Het wordt daarom ook niet voor niets de haai van de Amazone genoemd.